

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

◆ PRESTON ACADEMY BOOK TWO ◆

RUIN
AND
REDEMPTION

BIANCA MOV

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAHVOLUŞ VE KURTULUŞ

PRESTON AKADEMİSİ İKİNCİ KİTAP

BIANCA MOV

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>15. Bölüm</u>
<u>İsimsiz İsimsiz</u>
<u>İsimsiz İsimsiz</u>
<u>İsimsiz İsimsiz</u>
<u>İsimsiz</u>
<u>İsimsizİsimsizİs</u>
<u>imsiz 16. Bölüm</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>21. Bölüm</u>
<u>İsimsiz İsimsiz</u>
<u>İsimsiz 22.</u>
<u>Bölüm</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>İsimsiz</u>

İsimsiz İsimsiz

İsimsiz 25.

Bölüm

Bölüm 26

Bölüm 27

Sonsöz

Iyanarak kül oldu, ruhum milyonlarca parçaya ayrıldı. Kaslarım ve tendonlarım, retinalarım ve diş etlerim bile yırtıldı ve yeniden şekillendi. Sanki kemiklerim parçalanıyor ve yenileri, daha güçlü olanları büyüyordu. onun yerine. Bedenim ölüyor ve yeniden şekilleniyordu.

Sessizce katlanmak zorunda olduğum daimi bir işkence. Öfkelenemiyordum, çılgılık atamıyordum. Sadece ben ve sonsuz karanlık vardı. Cehennem mi hissettiriyordu? Evet, öyle olmalı.

Dinlenmek istedim, uykuya dalmak ve bir daha uyanmamak, hayatı geride bırakmak istedim. Göğsümde bir kalp atışının olması gereken yerdeki boşluk çok acı vericiydi.

Ama yapamadım... Bir şey, ister ilkel bir içgüdü ister kaderin kendisi olsun, beni hayatta tuttu ve gözlerimi açmam için beni zorladı.

Birisi beni bekliyordu, bana ihtiyacı vardı. Sadece kim olduğunu biliyordum.

"Seni çok seviyorum, bu hayatta, tüm geçmişlerde ve tüm geleceklerde. Birbirimizi yeniden bulacağız, *ben* seni yeniden bulacağım" diye bir ses kulağıma çarptı.

Bir yerlerden biliyordum. Sanki ruhum melodiyi her yerde tanıyor ama zihnim parçaları bir araya getiremiyordu.

Kendimi uyandırmak için derimi kaşıdığımı hayal ettim, ama tırnaklarımın altında yol vermesi gereken yerde sadece sertlik buldum. Yumuşak ya da hassas hiçbir yanı yoktu. Hayır, cildim bir elmas kadar inatçıydı, acımdan, görünmez gözyaşlarımdan kesilmişti.

Her geçen dakika lanetin pençesine daha da düşüyor, düşüncelerimin kasvetine daha da gömülüyordum.

Zihnimin gözünde bulanık görüntüler belirdi, sanki başka bir zamandan, tanımadığım bir çiftin görüntüleri. Bir baloda dans ediyorlardı, siyahlar içindeki kadın ve elinde bir asa olan adam. Bir kraliçe ve kral, en azından öyle görünüyorlardı. Auraları güç, kudret ve sonsuz sevgi yayıyordu, ölümün bile koparamayacağı bir bağ.

Kadim ama sevimli bir ses bana onların kaderim olduğunu, bu insanların bana, benim de onlara ihtiyacım olduğunu fısıldadı. Ama neden? Ben bir şey söyleyemeden kafamın içindeki ses kayboldu ve geriye sadece acı bir sessizlik kaldı.

Yalnız kalmak istemediğim için yas tuttum. Birçok kez yalnız kalmıştım... ama yine de yalnız değildim. Bir adam her zaman yanımdaydı, uzun zamandır unutulmuş zamanlarda, en karanlık saatlerimde bana eşlik ediyordu, ölüm döşeğimde yas tutuyordu, bakışları tekrar buluşacağımıza dair bir yemin gibiydi. Görüntülere tutunmak istedim, ama rüzgarla sürüklenerek kayboldular ve onları hiç gördüğümünden şüphe ettim.

Ve orada... sabit, hızlı bir gümbürtü, bir kalp atışı. Ama benimki değildi. Hayır, ama yine de bana aitti, meslektaşına.

Adım adım ayak parmaklarımı, sonra da parmak uçlarımı yeniden hissedebiliyordum. Tüm bunların şeytanın bir illüzyonu, beni delirtmek için bir alay konusu olmasından korktuğum için nefes almaya cesaret edemiyordum.

Uzaktan gelen seslere bir hıçkırık eşlik etti, iliklerime işleyen bir ağlama.

"Avery?" Avery... Bu isim tanıdık geliyordu. Avery'yi tanıyor muydum? "Avery, beni bırakma, bir daha olmaz." Adam beni şiddetle sarstı, sesi saf bir yalvarış, tüm Tanrılara bir dua gibiydi.

Avery... evet, ben Avery', ya o?

"Benim, Alexander," diye cevap verdi ben daha soru sormadan. "Gözlerini aç, nefes al."

Alexander, evet, Alexander. Benim 'ım.

Beni yukarı çektiğini ve gevşek bedenimi göğsüne bastırıldığını hissettim, başım omzundaydı.

Rüzgâr yönünü değiştirdi ve onun eşsiz kokusunu burnuma doğru itti. İlk kez, karşı koyamayarak içime çektim.

Üst çenemden tarifsiz bir acı geçti, boğazım çöl gibi kurudu. Bu dünyaya ait bir şey değildi, düşüncelerim ölüm ve yıkım tarafından yönlendiriliyordu.

Sadece tek bir şey hissedebiliyor, tek bir şey düşünebiliyordum: Açlık.

Ben saldırap sıcak tenini dişlerimle delerken hiç irkilmedi. İlkel bir içgüdü gibiydi, zihnim durumu değerlendirmeden bedenim ne yapacağını biliyordu.

Dudaklarımda sadece Alexander'ın boğazı ve nabızı vardı. Nektar kadar tatlı ve bağımlılık yaratan kanı boğazımdan aşağı aktı. Tadı daha önce denediğim her şeyden daha tatmin ediciydi ve beni bir daha asla kaçırmak istemediğim bir yüksekliğe gönderdi.

Tek ihtiyacım olan, tek önemseydiğim, uğruna öldürebileceğim şey onun kanıydı. Bu benim başlangıcım ve sonum, yeniden doğuşum ve lanetlenmemdi.

Kendimden bu kadar iğrenmemiş olsaydım neredeyse mutluluktan .

Alexander inledi ve ben daha da büyük yudumlar alırken onu yerinde tutmak için parmaklarımı omzuna gömdüm, kendimi tamamen bu anın coşkusuna kaptırdım. İçimdeki yırtıcı hayvan onu öldürmek istiyordu, ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar içini boşaltmak istiyordu.

"Yeter," diye inledi ve beni tüm gücüyle itti. Gözlerimiz buluştu, etrafındaki siyah damarlar şoktan solmuş teniyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Gözbebekleri siyahtı ve yüksek duyularım sayesinde onlarda yansımanı görebiliyordum; avının kanıyla sıırsıklam olmuş bir canavar. Kırmızıya bulanmışım, yüzümün yarısı lekelenmişti.

Kan boğazımdan aşağıya ve elbisemin altına damlamış, hiç gerçekleşmemiş bir katliama tanıklık etmişti. Yüzüne yaklaştım ve kendime baktım. Şeytani damarlar siyah gözlerimi çerçeveliyordu, bir canavarın görüntüsü. Onun yarattığı bir canavar. Sonra farkına vardım.

Çığlık attım, avazım çıktığı kadar bağırdım, dehşet iliklerime kadar işlemişti.

Bu ben değildim, hayır, .

"Korkma, ben buradayım, seninleyim." Elini uzattı ama bana dokunamadan irkilerek geri çekildim. Onu öldürme dürtüsü, hayatta kalmak için başkalarının kanıyla beslenmek zorunda olan ölümsüz ruhumun yaşadığı ölü bedenimin her zerresine hâlâ hükmediyordu. Ben iğrenç bir canavardım.

Oturmaya çalıştım, doğaüstü bir hızla hareket ettiğim için neredeyse çığlık atıyordum ve neredeyse ayağım takılıyordu.

Alexander da aynısını yaptı, sadece hareketleri çok daha kontrollü, çok daha yumuşaktı, rakibini gözleyen bir kedi gibiydi. İlk yükselme biter bitmez tüm sesler üzerime çöktü ve kulaklarımı kapattım ama gecenin seslerini engelleyemedim.

Beynimi tırmalıyorlardı, neredeyse beni çıldırtıyorlardı. Arka plandaki yüksek sesli bas sadece ıstırabımı arttırıyordu.

"Biliyorum. Seni daha sessiz bir yere götüreceğim. Güven bana Avery, ben senin düşmanın değilim," diye fısıldadı ama başımı salladım.

"Dokunma bana, sen bir *canavarsın*," diye tısladım, hatırladığımdan çok farklı çıkan kendi sesimden bile iğrenerek.

Uzaktan belli belirsiz ayak sesleri duyuluyordu ama onlara odaklanamıyordum, sadece Alexander'ı ve onun gözlerindeki yansımamı görüyordum. Bakışlarında korkunç bir pişmanlık ve yine bir umut kıvılcımı vardı. Beni böyle, kanına bulanmış, gözleri gece gökyüzü kadar siyah görmekten *mutlu muydu*? Bir adım geri attım, sonra bir adım daha.

Koşarak uzaklaşmadan önce arkamda bir kadın kokusu fark ettim ve arkamı döndüğümde arkadaşımın şok olmuş yüzüyle karşılaştım.

"Lanet olsun, benimle dalga geçiyor olmalısın Alexander."

T Dünya çok fazlaydı. Her ses, her koku, her his bin kat artmıştı. Bunaltıcı, kafa karıştırıcı ve dehşet vericiydi. Gözlerimi açmaya çalıştım ama ışık kör ediciydi. I

İnledim ve doğrulmaya çalıştım ama kaslarım güçsüzdü ve başım dönüyordu. Hiçbir şeyi net olarak hatırlayamıyordum, sadece bölük pörçük hatırlıyordum.

Bilmediğim bir odadaydım, tanımadığım bir yatakta yatıyordum. Duvarlar koyu mavinin mide bulandırıcı bir tonuna boyanmıştı. Altımdaki çarşaflar yumuşak beyazdı ve yastıklar kabarıktı, ancak kumaşın dokusu hassas cildime karşı aşındırıcıydı.

Oda loş ama çok aydınlıktı ve duvarlarda dans eden gölgeleri görebiliyordum.

Döşeme tahtalarının her gıcirtısını, dışarıdaki yaprakların her hışırtısını ve mumların her titreyişini duyabiliyordum. Sanki dünyanın sesi sonuna kadar açılmıştı ve ben bundan kaçamıyordum.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken paniğe kapıldım. Beni bu odaya kim getirdi? Daha önce neredeydim? Ve sonra kafama dank etti: vampir, *canavar*. Her şey bir anda aklıma geldi ama hepsi birbirine karışmıştı, tıpkı uyandıktan sonra bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibi.

Aynı anda hem kızgın, hem şaşkın, hem de korkmuş hissediyordum. Duygularım o kadar yoğun, o kadar bunaltıcıydı ki onları nasıl işleyeceğimi bilemiyordum. Bu odadan, bu yerden çıkmam ve bazı cevaplar bulmam gerekiyordu.

Yavaşça doğruldum, dengemi kaybetmeme neden olabilecek ani hareketler yapmamaya dikkat ettim. Bedenim bana yabancı geliyordu, sanki fiziksel bir formdan ziyade bir kuklayı kontrol ediyordum.

Kendime baktım ve gözlerim şok içinde açıldı. Bir zamanlar kanlı olan elbisemin yerini sade bir eşofman altı ve soluk bir tişört almıştı. Beni kimin değiştirdiğini hatırlayamıyordum ama bunun da bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey bu akademiden çıkmam, bu lanet yeri geride bırakmam gerektiği idi.

Kendimi daha da yukarı itmeye çalışırken odanın kapısı pat diye açıldı ve Leilah hızla içeri girdi. Şimdi kimi daha parlak, kimi daha koyu onlarca renk tonu taşıyan ela gözleri endişeyle parlıyordu ve keskin yüz hatları endişesini yansıtıyordu. Zekâsı ve cazibesi beni her zaman rahatlatmıştı, ama şimdi varlığı bunaltıcıydı.

Gürültü çok fazlaydı ve kulaklarımı tutarak sesi engellemeye çalıştım. Ama faydası olmadı. Her kelime, her nefes, her hareket duyularıma fiziksel bir saldırı gibiydi. Kalbimin hızla çarptığını, nefesimin kısa nefesler halinde geldiğini ve tenimde soğuk bir ter oluştuğunu hissettim.

Leilah koşarak geldi, gözleri endişeyle açılmıştı. "Avery, sorun yok. Artık güvendesin. Ben buradayım."

Ama sözlerini algılayamadım. Aklım çok karışık, kafam çok karışık ve çok korkmuştum. Onu ittim, o da tökezleyerek yataktan kalktı ve en yakındaki duvara yaslandı.

Bunu ben mi yapmıştım? Sadece bileğimin bir hareketiyle onu o kadar uzağa mı itmişim? Titreyen ellerime baktım, onu incitmiş olabileceğim için kendimden iğreniyordum.

"Dokunma bana," diye bağırdım, sesim boğuk ve düzensizdi. "Daha fazla yaklaşma."

Leilah'nın yüz ifadesi acılıydı ve gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Ama şu anda bunu düşünemiyordum. Tek odaklanabildiğim şey yeni duyularımın ezici yoğunluğu idi.

Yataktan kalktım ve kapıya doğru tökezledim, başım dönüyordu, bedenim güçsüzdü ama yine de her zamankinden daha hızlıydım. Her adım zihnimde bir deprem gibi yankılanıyor, koyu kırmızı İran halısı çıplak ayaklarıma batan milyonlarca iğneyi andırıyordu.

Bu odadan, Leilah'dan ve her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu. Ama kapı koluna uzandığımda ani bir baş dönmesi dalgası hissettim ve dizlerimin bağı çözüldü. Sanki üzerime yağan, beni saran ve midemi bulandıran bir büyü gibiydi.

Düşüncelerim yarışırken yere düştüm. Her şey çok fazla, çok yoğun, çok korkutucuydu. başa çıkamadım, dayanamadım. Tek yapabildiğim

bir topun içine kıvrılıp bitmesi için dua etmekte.

"Sana çok erken olduğunu söylemiştim," diye yankılandı uzaktan bir erkek sesi. "Siktir git, Noah," diye cevap verdiğini duydum Leilah'nın. Sonra her şey karardı.

I kendimi fazlasıyla gerçek hissettiğim garip bir rüyanın içinde buldum. Kır çiçekleriyle dolu bir tarlada koşuyordum, lavanta ve papatyanın tatlı kokusu duyularımı dolduruyordu. Güneş batıyordu ve Her şeyin üzerinde sıcak turuncu bir parıltı vardı ve hafif bir esinti kuş cıvıltılarını ve yaprak hışırtılarını taşıyordu. Elbisem sanki bu zamana ait değildi. Örgülü saçlarım bile tuhaftı, bir kısmı sırtımdan aşağı dökülüyordu. Arkamda bana doğru hızla yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kıkırdadım ve döndüğümde, delici mavi gözleri ve bu dünyanın dışında bir güzelliği olan genç bir adamın bana doğru koştuğunu gördüm. İlk başta onu tanıyamadım ama tanıdık gelen bir şeyler vardı. Bana yetişti ve beni yumuşak çimlerin üzerine çekti, dudakları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen nazik bir öpücükle benimkiyle buluştu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ve kalbimin daha hızlı attığını hissettim. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu ama yine de doğru hissettiriyordu. Ama sonra, sanki bir düğme çevrilmiş gibi, içimde öfke ve kızgınlığın kabardığını hissettim. Bu Alexander'dı, benim kana susamış bir canavara dönüşmemden sorumlu olan adam. İnsan hayatımı elimden alan ve beni bu yeni varoluşa zorlayan adam. Onu ittim, gözlerim öfkeyle parlıyordu. "Bu ne cüret," diye tükürdüm. "Benden her şeyimi aldın." Gözlerinde şaşkınlık ve incinmişlikle bana baktı, belli ki bu tepkiyi beklemiyordu. "Sen neden bahsediyorsun?" Alexander gece mavisi ince bir tunik ve koyu renk bir pantolon giymiş gibi görünerek sordu.

Öfkemin ağırlığının beni ezdiğini hissederek ona ters ters baktım. "Beni *bu* hale sen getirdin," dedim vampir halimi işaret ederek ve birden öldüğüm geceki kıyafetimin aynısını giydim. Çıplak bacaklarım bile kesikler ve çamurla kaplıydı. "İnsanlığımı, geleceğimi elimden aldın. Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya mı çalışıyorsun?"

Soğuk terler içinde, irkilerek uyandım. Doğruldu, gözlerimi ovuşturarak rüyadan kurtulmaya çalıştım. Acı tatlıydı, neyi kaybettiğimi ve neye dönüştüğümü hatırlatıyordu.

Ama doğrulup nefesimi toplamaya çalışırken, İskender'in o çok tanıdık ama bir o kadar da tuhaf ilk halinin hiç var olmadığını fark ettim. O sadece hayal gücümün bir ürünü, çelişkili duygularımın bir tezahürüydü.

İçimi çektim, kederin içimin derinliklerine yerleştiğini hissettim. Buradan nereye gideceğimi bilmiyordum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim. Belki doğru zaman geldiğinde kaçabilir, kaçabilir, kaçabilir ve bu lanetli yeri geride bırakabilirdim.

Kendimi şimdiki zamana odaklamaya çalışarak odanın etrafına bakındım. Leilah ortalıkta görünmüyordu ama sesini uzaktan belli belirsiz duyabiliyordum, biriyle konuşuyordu.

"Leilah," diye fısıldadım ve beni duyduğunu biliyordum çünkü konuşması kesilmişti. Bir, iki kez göz kırptım ve sonra kapı çok daha yumuşak bir şekilde açıldı ve Leilah'nın farklı, çok daha koyu kıyafetler giydiği ortaya çıktı. O kadar uzun süre uyudum mu?

Rüya zihnimde hâlâ tazeydi; delici mavi gözleri olan genç bir adamın beni bir çayırdaki kovaladığı, dudaklarını dudaklarıma değdirerek o üç kelimeyi fısıldadığı anı. Tuhaftı ama gerçek gibiydi, neredeyse *fazla* gerçek.

Duygularımı sıralamaya çalışırken, duyularım aniden tam olarak tanımlayamadığım yeni bir koku tarafından bastırıldı.

Yatağa doğru yürüdü, hareketleri her zamanki gibi kontrollü ve zarifti. Ama bir şey farklıydı, kokusu daha yoğun, misk ve başımı döndüren baştan çıkarıcı bir şeyin karışımıydı.

"Geldin," diye fısıldadım, duyma yetimin hâlâ çok hassas olduğunu biliyordum. Bana tekrar dokunmamaya dikkat ederek yatağın kenarına oturdu.

"Elbette, Avery. Bana güvenebilirsin. Ben senin düşmanın değilim," dedi Leilah yumuşak bir sesle, sesi yatıştırıcıydı. Bana ne olduğunu, Penelope'nin küçük kardeşi Flavian'ın boynunu kırdığını ve bu olduğunda vücudumda Alexander'ın vampir zehrinin olduğunu açıkladı. Bu bir kazaydı, Alexander'ın isteyerek sebep olmadığı bir şeydi.

Zehrin vücuduma *nasıl* girdiğini düşünerek diğer yöne baktım.

Korku, kafa karışıklığı ve öfke gibi duyguları aynı anda hissediyordum ve beni çamurda sürükleyen adam hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Yüzü hala hafızamda canlanıyordu ama içinde bulunduğum durumun gerçekliğiyle bağdaştıramıyordum.

Leilah elimi tuttu, dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı ve tenimizin birleştiği yer cehennem gibi acısa da geri çekilmedim. "Yalnız değilsin, Avery. Bunu atlatmana yardım edeceğiz. Artık bizden birisin ve bilmen gereken her şeyi sana öğreteceğiz."

Gözlerinin içine baktım ve uyandığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissettim. Leilah'nın sakin ve kontrollü tavrı bana çok ihtiyacım olan bir umut kıvılcımı verdi. Yoksa bu da beni uyutmak için başka bir sihir numarası mıydı? Alexander ve Flavian'ın elementlerin yardımıyla yaptıkları acımasız mücadele yerine zihinsel bir şey mi?

Anılar kırılmıştı ama oradaydılar. Rüzgâr ve ateşle savaşmışlar, doğayı kendi iradelerine boyun eğdirmişlerdi.

Düşünceleri kovmak için başımı salladım - şimdi olmaz.

"Şimdi ne olacak?" Kendi sesim bile tuhaf ve yanlış geliyordu.

Leilah bir iç çekti ve ifadesi ciddileşti. "Dedikodular şimdiden yayılmaya başladı ve yakında müdür bunu duyacak," dedi. "Bir plan yapmamız gerekiyor."

Leilah'nın haklı olduğunu bilerek başımla onayladım. Artık her şey normalmiş gibi davranamazdım. Ben farklıydım ve herkes bunu fark edecekti.

"Ne söylemeliyim?" Kendimi kaybolmuş hissederek sordum. "Bu şekilde uyandım ama beni kimin değiştirdiğini hatırlamıyorum?"

Leilah bana bilmiş bir bakış attı ve dudaklarında bir gülümsemenin izini görebiliyordum. "Akıllı kız," dedi, eski hali parlıyordu. "Ama Alexander'ın bu işe karıştığını kimsenin öğrenmemesini sağlamalıyız."

"Onu neden koruyacakmışım?" Sesim kısık ve acı bir şekilde sordum. "Tüm bu pislikte büyük bir rol oynadı." Ve benim hakkımdaki tüm kötü şeyleri o söyledi, diye ekledim sessizce.

Leilah'nın ifadesi yumuşadı ve parmaklarını elimin arkasında gezdirdi. "Bir düşün Avery," dedi nazıkçe. "Alexander tüm bunların olmasını istememişti ve o zamandan beri bu yüzden kendini hırpalıyor. Eğer müdür onun bu işe karıştığını öğrenirse, ikiniz de

mahvolacaksın. Sizin... ilişkinizi öğrenecekler ve ailenizin adını çamura bulaştırdığınız için kafanız kesilecek ya da daha kötüsü olacak."

Derin bir iç çektim. Leilah elbette haklıydı ve ne onun ne de benim cezalandırılmamı riske atamazdım. Ama aramızda geçen onca şeyden sonra onu koruma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Leilah bana güven verici bir gülümseme verdi ve elimi okşadı. "Bir yolunu bulacağız. Bir planım var," diye fısıldadı. "Ama şimdilik sadece yeni bedenine alışmaya odaklan. Sana her adımında yardım edeceğim."

Küçük bir rahatlama hissederek başımı salladım. En azından Leilah yanımdaydı ve onun yardımıyla belki başarabilirdim.

"Tamam, sana güveniyorum." Sözlerim karşısında öyle parlak bir şekilde gülümsedi ki, artık ölümsüz olan kalbim eridi.

"Güzel, çünkü Alexander bizi ispiyonlamak zorunda."

T O herifin planı saçmalıktı.

Yanlış gidebilecek her şeyi düşünerek elimi yumruk yaptım. Bana oy verilmemişti ve üzerime düşeni yapmalıyım.

Ama bu onların görevine katıldığım anlamına gelmiyordu. Bana kalsa, Avery'yi uzun zaman önce buradan, ölüm ve hayal kırıklığı kokan bu duvarlardan çok uzaklara götürürdüm. Bana güvendiğinden değil ama burada ailemin etkisine maruz kalmasındansa benden nefret etmesini tercih ederdim.

Kimse onu bir kez yakaladıklarını bilmiyordu ve ailemin zincirleri beni sonsuza dek onlara bağlamadan önce cesedini göğsüme bastırmamla sonuçlanmıştı. Onlar buna itaatsizliğimin cezası demişlerdi. Ben buna yeryüzündeki cehennem diyordum, bu da beni şeytanın uşağı yapıyordu.

Onu sonsuza dek lanetlediğim, geleceğini elinden aldığım o geceyi düşündüm. İğrenç sözlerim hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu ve benden sonsuza dek nefret edeceğinden emindim. Güzeldi. Onun gazabını hak etmiştim, benden nefret etmesini hak etmiştim. Aşkımızı yeniden alevlendirerek bencillik etmiştim, bunun onu her zaman olduğu gibi eninde sonunda mezara göndereceğini biliyordum.

İçimden bir ses bana bu sefer farklı olacağını, bu sefer uzun süreceğini fısıldıyordu. Ve ben bu yalana inanacak, duygularımı onun güvenliğinin önüne koyacak kadar saftım. Canavar, bana böyle seslenmişti. Ve haklıydı da.

Loş koridorda ilerlerken aklımda şüphe uyandırmadan durumu nasıl idare edeceğime dair düşünceler vardı.

Teyzemle oyun oynanmazdı ve ona Avery'nin dönüşümü hakkındaki gerçeği söylemenin sadece yıkımla sonuçlanacağını biliyordum.

Ofisinin kapısını iterek açtım ve onu masasında otururken buldum, yüz ifadesi onaylamaz bir ifadeye bürünmüştü. Vampirlik onu uzun bir süre genç tutmuştu ama yaşlandığı ve yorulduğu belliydi. Başını kaldırıp bana baktı, görünüşümü incelerken koyu renk gözleri kısılmıştı.

"Seni buraya getiren nedir Alexander?" diye sordu, sesi kırılmış ve sabırsızdı.

Derin bir nefes aldım ve söyleyeceğim yalan için kendimi hazırladım. "Bayan James hakkında bazı haberlerim var," dedim sesimi kayıtsız tutmaya çalışarak.

Gözleri kısıldı ve sandalyesinde öne doğru eğildi. "Peki ya o?"

"Dönüştürülmüş," diye cevap veriyorum, yüzünün kaşlarını çatmasını izleyerek. "Kimin yaptığını bilmiyoruz ama Aziz, Grey ve Vernon onu Cadılar Bayramı partisinden sonra ormanda bulmuşlar, kanlar içinde ve zar zor yaşıyormuş." Görüntüleri zihnimden kovmak için tüm gücümü harcadım.

Müdür tiksintiyle başını salladı. "Bu kabul edilemez. Bizim gözetimimiz altında böyle bir şey nasıl olabilir?" Boğazımı temizledim, yüzüm duygusuzdu.

"Bilmiyorum ama işin aslını öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedim, sözlerimden sahte bir endişe sızıyordu.

Teyzem bana ters ters baktı, dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Bunu kimin yaptığını bulsan iyi olur Alexander, yoksa sonuçları olacak. Ailenin neler yapabileceğini sana hatırlatmama gerek yok," diye uyardı. Hayır, kesinlikle değil.

İtaat ediyormuş gibi yaparak başımı salladım. İtibarım, akademideki konumum ve Avery'nin hayatı riske atılamayacak kadar önemliydi. Ne de olsa bu dünyada bazen en büyük güç en büyük yalanlardan gelirdi.

"Ve Alexander?" diye seslendi teyzem kapı tokmağına dokunduğumda. Gözlerimi devirdim ama yavaşça nefes verdim ve arkamı döndüm. Sorgulayan bakışım onun temkinli ifadesiyle karşılaştı. "Kızı görmek istiyorum. Sonra da gerekli önlemleri alacağım. Arkadaşları onu prezentabl hale getirmeli. Eğer kontrolünü kaybederse, ondan kurtulmak zorunda kalırız. Akademide kontrol edilemeyen bir vampir daha olursa zayıf görünebiliriz. Bunu kesinlikle anlayabilirsiniz." Elbette, çünkü *zayıflık* onların en büyük endişesidir, her zaman da öyle olmuştur.

"Mesajı ileteneğim." Başını salladı ve elini umursamaz bir tavırla salladı. Bu çok kolay olmuştu ve kendi oyununu oynamasından korkuyordum.

Leilah'yı Avery'nin duyma mesafesinden uzakta, boş bir sınıfa götürdüm. Yüzüne kazınmış endişeyle bana baktı, omuzları gergindi.

"Teyzen ne dedi?" diye sordu. Bu saatte etrafta dolaşan son kişiler bizdik ve meraklı gözlerin bizi takip etmemesinden memnundum. Gizlilik en önemli önceliğimizdi.

"Onunla konuşmak istiyor," dedim, ses tonum düzdü.

Gözleri büyüdü, bu talebin da öte olduğunu çok iyi biliyordu. "Hayır, kendini kontrol edemeyecek. Caleb dönüştüğünde, bir aydan fazla bir süre kendinde değildi."

Başımın ağrıdığını hissederek alnımı ovuşturdum. "Biliyorum. Bu yüzden endişeliyim." Siyah saçlı kız bir an düşündü, olasılıkları tarttı ve kafasında gizli planlar yaptı.

Birdenbire Leilah'nın gözleri parladı.

"Biz varız. sağlayacağız."

Esprî yapma çabası karşısında gözlerimi devirdim. "Bu bir şaka değil, Leilah. Avery'nin hayatı söz ." Bana salladı, sözlerimi duymazdan geldi ve tabletine bir şeyler yazdı.

Noah içeri girdiğinde başımı kaldırdım, kendinden emin bir duruşu vardı. ". Sert kızdır."

Alay ettim. "Onun neler yaşadığı, *benim* ona neler yaşattığım hakkında hiçbir fikrin yok." Noah dönüşmemişti ama bir vampir olarak doğmuştu. Kendini Avery'nin yerine koyamaz, onun neler yaşadığını anlayamazdı. Yeni bir beden, yeni içgüdüler, yeni refleksler. Korkunçtu. En azından ben uzun yıllar boyunca buna şahit olmuşum.

"Onun güçlü olduğunu biliyorum. Önemli olan da bu," dedi kararlı bir şekilde.

Leilah konuştu, sesi nazikti. "Alex, bu senin hatan değil. Herhangi birimiz de olabilirdik. Kendine işkence etme."

Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyordum ama bunun bir faydası olmuyordu. "Sadece kafamı boşaltmam gerekiyor. Daha sonra döneceğim."

Yanıtlarını beklemeden, hışımla odadan çıktım, içimdeki öfkeyi boşaltmam gerekiyordu. Ellerim bastırılmış öfkeyle titredi ve görüşüm kırmızıya döndü. Avlanmaya ihtiyacım vardı, içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vermeliydim, bu yüzden akademiden çıktım ve doğruca karanlığa koştum, orman adımı fısıldıyordu.

I Avdan döndüğümde neredeyse gece yarısıydı. Akademinin ziyaretçiler için yapılmış derme çatma odalarına doğru yürürken serin sonbahar esintisi tenime değdi. Zihnim artık daha berraktı ama sinirler hala gergindi.

Leilah bana teyzemin 15 dakika içinde Avery ile odasında buluşacağını ve acele etmem gerektiğini bildiren bir mesaj göndermişti. Teyzem Avery'nin davranışlarından memnun kalmazsa onu korumak için onu sorgularken orada olmam gerektiğini biliyordum. Ama görmek isteyeceği son kişinin ben olduğumu da biliyordum. Bu nedenle, ondan uzakta olmak kalbimi kırsa da, ortalıkta görünmemeye çalıştım.

Etkili ailelerin portrelerinin sıralandığı boş koridorlara bakarken, içimi tırmalayan korkuyu görmezden gelmeye çalışarak adımlarımı hızlandırdım.

Akademide yankılanan tek ses benim ayak seslerimdi. Diğer öğrenciler çoktan uyumuş ya da hazır bir damar aramak için kendi kanatlarında dolaşıyor olmalıydı. Ancak odaların daha geniş ve görkemli ziyaretçi kanadına kimse gitmeye cesaret edemiyordu. Etkili ailelere, hayırseverlere ve sponsorlara ayrıldığı için hiçbir öğrencinin bu salonlara girmesine izin verilmiyordu.

Avery'nin yatak odasına yaklaştığımda, ahşap kapıdan kalp atışlarını duyabiliyordum, yavaş ve sabit bir gümbürtü. İçinde bulunduğu koşullar ve müdürün Akademi'yi yeni dönüşmüş, susamış ve ne yapacağı belli bir vampirden korumak için başını kesmenin eşiğinde olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu kadar sakin olması garipti. Ya da belki de arkadaşı ona

Tüm hikayeyi, ihtimalleri ve olasılıkları. Lanet olası Leilah. Bir şeyler ters giderse onu kendim öldürürüm.

Avery'nin kapısından birkaç adım ötede bekledim, dışarıdaki ağaçların arasından hışırdayan rüzgârın ve hep bir ağızdan şarkı söyleyen gece hayvanlarının uzaktan gelen sesini dinledim. Loş koridor, gizli tarihlerin ve skandalların yer aldığı uzun kitap raflarıyla kaplıydı, yere uzun gölgeler düşürüyor ve cesaretiniz varsa bakmaya davet ediyordu. Aile geçmişim bile bu koridorlarda bir yerlerdeydi, tozla kaplıydı ve meraklı gözlerden saklanıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet teyzemin topuklarının taş zemine vurduğunu duydum. Doğüstü bir hıza, bir güç oyununa sahip olmasına rağmen acele etmiyordu. Yüzü sert ve duygusuzdu, bir parça narsisizm içeren bir kayıtsızlık maskesiydi.

Başımızı sallayarak selamlaştık ve hikâyeme şüpheyle yaklaştığını hissedebiliyordum. Kalp atışlarımı düzene soktum, sihir ve kan bağının verdiği otoritemin onun üzerinde etkili olmasına izin verdim. O müdürdü ama ben Preston mirasının varisiydim ve ona duyduğum saygının, ne kadar küçük olursa olsun, Avery'nin adına onu öldürmemi engelleyeceğini düşünmemeliydi.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Hiçbir işe yaramayacağını çok iyi bildiğim için sordum. Konuşurken yüz ifadesinde hiçbir kıpırdanma olmadı, "Hepiniz bunun çok iyi olduğunu bilmelisiniz, o yüzden yolumdan çekilin."

Bakışlarım karardı.

"Söylediklerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim teyze. İyi niyetimi ve kesinlikle sabrımı sına. Ve kiminle konuştuğunu asla unutma. Annem seni seviyor olabilir ama babam mezarının üzerinde dans ederdi."

Sinirlenmiş bir şekilde bana baktı, sert ses tonumdan ürkmüştü. Kollarımı arkamda kavuşturdum ve başka bir şey söyleme zahmetine girmeden ona devam etmesini işaret ettim. Mesajım doğru noktaya isabet etmişti.

Kapının tokmağını çevirdi ve Avery'nin odasına girdik. Ama başka bir şey de vardı. Odunsu bir şey.

Onu orada yatarken gördüğüm anda kalbim durdu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve cildi soluk ve küllüydü. Hasta görünüyordu, zar zor yaşıyordu. Bir zamanlar koyu renk olan bukleleri parlaklığını kaybetmişti ve parlak gözleri cansız görünüyordu. Ona doğru bir adım atmayı, ona dokunmayı, sadece elini tutmayı ne kadar çok isterdim

bir kez. Ama beni odada fark etmedi bile. Eğer tek cezası buysa, ben şanslı bir adamdım.

Teyzem doğrudan konuya girdi, onun sağlığı hakkında soru sorma zahmetine girmede. "Bayan James, dönüştürüldüğünüz geceyle ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?"

Başını eğdi, düşünüyormuş gibi yaptı ve şaşırtıcı derecede sakin kaldı. Ne yapacağı belli olmayan biri olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. "Pek sayılmaz," dedi sakince. "Hasta hissettiğimi hatırlıyorum, ormanın yakınında yürüyüşe çıktım ve sonra... hiçbir şey olmadı." Sesinde ondan bilmediğim bir yumuşaklık, bir alçakgönüllülük vardı. Bundan nefret ettim, onun alınganlığını özledim. Avery yumuşak ve alçakgönüllü değildi; bir uçuruma çarpan deniz gibi vahşiydi.

Belki de bu sadece bir oyundu, belki de dönüşüm onu kırmıştı. Bu bazen oluyordu.

Teyzemin bakışları deliciydi. "Ve seni kimin dönüştürdüğü hakkında hiçbir fikrin yok?"

Avery başını salladı. "Üzgünüm, bilmiyorum." Hâlâ orada olduğuna, eski Avery'nin hayatta kaldığına, sadece kabuğunun kalmadığına dair bir işarete ihtiyacım vardı. Ama hiçbir gelmedi.

Odadaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum ve teyzemin tüm cevapları alana kadar tatmin olmayacağını biliyordum. Durumu yatıştırmak umuduyla bir adım öne çıktım.

Ses tonumu eşit tutmaya çalışarak, "Bayan James çok şey yaşadı," dedim. "İyileşmek için zamana ihtiyacı var." Yeşil gözlerini bana dikti ve sanki odada olduğumu şimdi fark etmiş gibiydi. Bakışlarımız bir anlığına buluştu ama yüzünde hiçbir hareket olmadı, sanki beni tanıımıyormuş gibiydi.

Leilah'ın bana söylemediği bir şey mi vardı? Avery beni hatırlayamaz mıydı? Bu düşünce kalbimi paramparça etti ama küçük, bencil bir parçam beni bu trajedinin bir parçası olarak görmediği, bana o korku dolu bakışlarla için mutluydu.

Teyzem bana döndü, gözleri kısa bir süre öfkeyle parladıktan sonra kalbinin derinliklerine gömüldü. "Bunu biliyorum Alexander. Ama beklemeyi, kumar oynamayı göze alamayız. Bunu kimin yaptığını bulmalıyız, hem de hemen." Sesi sakarindi.

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Avery uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu, yüzü sakin ve mesafeliydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Sadece birkaç gün önce vampire dönüştürülmüştü. Normalde, yeni dönüşenler ortalığı birbirine katar, neredeyse herkesin boğazına sarılır ve aşırı uyarılma nedeniyle her zamankinden daha sinirli olurlardı.

Her şey yoğunlaştı - tat, koku, işitme, görme ve dokunma. Yeni hislerden oluşan bir kasırga gibiydi ve yeni izlenimlerin selinde patlayabilirdim.

"Ona iyileşmesi için zaman tanımazsak, bunu yapanı kesinlikle bulamayız. Bir sonraki kurbanının kim olacağını kim bilebilir? Akademimizde böyle birinin bulunmasını haklı çıkaramayız. Belki Bayan James yeni bedenine alıştığında hafızasını geri kazanır. Buna bir son vermek ve bir skandalı önlemek için tek şansımız o," dedim analitik bir şekilde, benimle aynı fikirde olması için dua ederek.

Teyzem sözlerimi düşündü ve ben de ekledim: "Gördüğünüz gibi aklı başında. Ve olmaya da devam edecek." Bakışları bana yöneldi.

"Peki bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Omuz silktim.

"Gözlerinin içine bak." Bakışlarını yatakta kendisine merakla bakan güzel kadına çevirdi. Duruşu itaatkâr bir köpek yavrusu olduğunu haykırsa da teyzemi süzüşünde bir meydan okuma vardı.

Sonunda dilini şaklattı, Avery'ye sırtını döndü ve odadan çıkmak üzereyken son bir kez daha bana hitap etti.

"Onun davranışlarından sen sorumlu tutulacaksın. Gelecek hafta büyü ve en genç elementler derslerine katılacak. Yapması gereken çok şey var." Başım la onayladım, neredeyse rahatlayarak yüksek sesle nefes verecektim, ta ki *gelecek haftanın* birkaç gün sonra olduğunu fark edene kadar. Çok tehlikeli, çok erken. Ben daha bir şey söyleyemedim, beni Avery ile baş başa bırakıp gitti.

Havada yoğun bir gerilim vardı ve kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Leilah'nın onu görmeme izin vermediği onca gün boyunca ona ne söylemek istediğimi hayal etmişim ama şimdi söyleyebildiğim için zihnim bomboştu.

Ona doğru yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bakışları tenimi yakıyordu. O ölmeden önce söylediğim şeyleri düşündüğümde suçluluk duygusu kalbimi bir mengene gibi sardı.

O umurumda bile değil.

O sadece bir sikiş için iyiydi.

Onu istemiyorum.

Varlığımdaki en büyük yalanlar. Onu kendimden daha çok önemsiyordum, eğer isteseydi ruhumu seve seve parçalara ayırabilirdim. Ve onu istiyordum, hem de çok istiyordum.

"Avery," diye nefes aldım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu çünkü kulaklarının acıyor olması gerektiğini biliyordum. "Bunu senin için hiç istemedim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece o delici gözleriyle bana bakmaya devam etti. Sessizlik aramızda ağır ve boğucu bir şekilde uzanıyordu ve onun sakin nefes alış verişine tezat oluşturacak şekilde kendi nefes alış verişlerimi duyabiliyordum.

"Ben sadece... Bunu düzeltmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Lütfen, sana nasıl yardım edebileceğimi söyle, söyle ki yapayım."

Gözleri muzip bir hal aldı ve yüz hatları ağırbaşlılığını yitirdi. Doğrulup yüzündeki bir tutamı fırçaladı, ağzı ondan hiç beklemediğim bir gülümsemeye dönüştü. Büyüleyici ama bir o kadar da sinsi bir yanı vardı.

Bir an geçti ve sinirlenerek göz kırptım.

Leilah.

"*Bunu düzeltmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum,*" diye alay etti, benim ses tonumu taklit çalışarak.

"Eğer Avery'den bu şekilde özür dileyeceksen, seni kesinlikle affetmeyecek ve ben de senin saçma sözlerin yüzünden neredeyse uyuyakalacaktım." Dişlerimi göstererek ona öfkeyle baktım.

"Ona ne yaptın?" Gözlerini devirdi.

"Sakin ol. Onun kışını kurtardım." Eliyle onun -Avery'nin- vücudunu işaret etti. "Eğer onun görünüşünü ödünç almasaydım, ailen üçe kadar sayamayacağın kadar hızlı bir şekilde burada olurdu. Avery pek de iyi durumda sayılmaz."

"Akıllıca. Bunu nasıl yaptın? Kan büyüğü mü yoksa basit bir gizleme büyüğü mü?" Kan büyüğü çok daha tehlikeliydi, basit bir gizleme büyüğünden çok daha öngörülemezdi ve çok fazla güç gerektiriyordu. Öte yandan, daha güvenliydi ve diğer büyüğe daha kolay karşı koyabiliyordu.

"Elbette bir gizleme büyüğü. Başka bir şey için zaman yoktu. Ayrıca, çok ince olmalıydı."

Başımı salladım, Leilah'nın son derece hızlı planı işe yaradığı için rahatlamıştım. Yine de riskliydi; tüm büyüğü varlıkların koku yoluyla büyüğü takip edebilmesi gibi teyzem de onun üzerindeki büyüğün kokusunu alabilirdi.

"O şimdi nerede?" İlk şok dalgası geçtikten sonra nihayet öğrenmek istedim. Elbette yataktaki korkmuş, kırılğan şey Avery değildi. Bu bakış ona uymuyordu, insan ya da vampir.

"Kana dın diğer ucunda dinleniyor. Ve hayır, onu göremezsin." Neredeyse onunla tartışmak istiyordum ama vazgeçtim. Eğer Leilah'nın yüzünde o ifade varsa, sidik yarışına önce siktir olup gitmem gerektiğini . Ayrıca,

O haklıydı. Avery yalnız bırakılmalıydı ama onun acı çektiğini bilerek nasıl uyuyabilirdim?

Sahte Avery'ye başımı salladım ve odadan çıktım, aşkımın dayanılmaz kokusunu takip ettim ve odasından yeterince uzakta ama onunla birlikte olacak kadar yakın bir duvara yaslandım.

Avery

Yeni vampir hızım hareketlerimi kontrol etmemi zorlaştırdığı için odada bir ileri bir geri geldim. Konulduğum oda, bordo goblenlerle kaplı yüksek duvarları ve süslü oymalarıyla Gotik mimarinin güzel bir gösterisiydi ama susuzluğumu bastırmaya çalışırken tüm bunlar gözümden kaçtı. Boğazım acıyla ağrıyor, zımpara kağıdı gibi hissediyordum ve hiçbir su miktarı hissettiğim özlemi gideremiyordu.

Neye ihtiyacım *olduğunu* biliyordum, kana. Ama onu tatma düşüncesi bile kontrolsüzce öğürmem ve dişlerimin ağrmasına neden oluyordu. *O* hale gelme fikrine katlanamıyordum.

Yavaş yavaş geçen dakikalar dayanılmazdı, planımızın başarılı olup olmadığını öğrenmek için endişeyle beklerken sinirlerim gerilmişti. Leilah müdürün önünde benim yerimi almıştı ve tek umudum onun beni taklit ederek iyi bir iş çıkarıyor olmasıydı. Planımızın başarısız olma korkusu dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Hayatım yine tehlikedeydi. Müdürü, Preston ailesinin güce aç bir kölesi olduğunu ve ispiyonlamaya çok hevesli olduğunu tahmin edemeyecek kadar iyi tanıyordum. Belki de bu şekilde daha iyi bir itibar kazanmayı umuyordu. Ya da belki sadece öldürmekten hoşlanıyor ve beni hoş bir eğlence olarak görüyordu. Ama eğer öleceksem, onun eliyle değil. Bir vampir zaten bir kez canımı almıştı, ikinci kez alamazdı.

Havada lavanta kokusu dolaşıyordu, sakinleştirici aroması hissettiğim azapla tam bir tezat oluşturuyordu. Şimdiden delirmeye mi başlamıştım? Başımı salladım.

Adımlamaya devam ederken birden zihnimde belli belirsiz bir fısıltı duydum, sanki biri beynimi hafifçe okşuyormuş gibi hissettim. Neredeyse çılgılık atacaktım,

Kalbim kulaklarımda çılgınca çarpıyordu. Bu da neydi böyle? Vampirleri bu kadar acımasız bir şekilde öğrenmem yeterli değildi. Hayır, benim de çıldırmam, kimsenin beni bulamayacağı bu soğuk duvarlar arasında aklımı kaçırmam gerekiyordu.

"Korkma, benim." *Leilah*. "Her şey yolunda gitti. Ama müdür gelecek haftadan itibaren derslere katılmanızı istiyor." Dersler mi? Matematik için pek havamda değildim, öğrencilerle dolu bir sınıfta oturmak ve vücudumu kontrol edememek.

Leilah sanki düşüncelerimi duymuş gibi cevap verdi: "Hayır, matematik değil.

Vampirler ve dolu büyüleri dersler. ."

İçimi bir rahatlama kapladı ve kısa bir an için susuzluğumu ve endişelerimi unuttum. Ama bu kısa sürdü. Leilah'nın mesajı biter bitmez zihnim şimdiki zamana, karanlığa geri döndü.

İnsanlığımı korumak, eski benliğim gibi olmak, düşüncelerimi, bedenimi ve arzularımı kontrol edebilmek istiyordum. Bu, kazanabileceğimden emin olmadığım bir savaştı ve tüm bunların ağırlığı boğucu geliyordu.

Yüzümü cızırtılı yastığa yasladım ve gözlerimi kapattım. Sadece bir dakika, dedim kendime. Ama sonra unutkanlığa gömüldüm.

ORMANLAR geceleri olmak için korkunç bir yerdı ve karanlık kapanıyor, baskıcı ağırlığıyla beni boğuyor gibiydi. Flavian yaklaşırken ağaçların sert kabuklarının tenime değdiğini ve ayaklarımın altındaki yaprakların çıtırdadığını hissedebiliyordum. Soğuk, ölü gözleri bana sabitlenmişti ve o anda kaçış olmadığını anladım.

Gecenin bir yarısı ormanda tek başımıza dururken soğuk rüzgârın tenimi ısırdığını hissedebiliyordum. Ay parlıyor, Alexander'ın yüzünü aydınlatıyordu ve benim hakkımda tüm o kötü şeyleri söylerken gözlerindeki kayıtsızlığı görebiliyordum. *Onu istemiyorum, onu istemiyorum, onu* . Son sözleri.

İhanetin acısı beni derinden yaraladı ve keşke beni kurtarsaydı dedim ama kurtarmadı. Orada öylece *durdu* ve son nefesimi verişimi izledi.

Boynumun kırılma sesi ormanda yankılandı ve vücuduma yayılan keskin acıyı hissedebiliyordum. Karanlık beni ele geçirdi ve her şey sessizleşti.

Ter içinde, kalbim hızla çarparak ve vücudum korkudan titreyerek uyandım. Yine aynı kâbustu, gözlerimi her kapattığımda beni rahatsız eden kâbus. Flavian'ın parmakları boynumda, nefesi kulağımdaydı ve sanki bir dakika önce olmuş gibiydi.

Onu istemiyorum, onu istemiyorum, istemiyorum.

Ben de seni istemiyorum. Ölümsüz kalbim attığı sürece bir daha asla. Çünkü zehrin bedenime girdiğinde bunu bana sen yaptın.

Ve Flavian da ödeyecek.

I Her zamankinden daha zayıf hissederek uyandım, vücudum ağrıyor ve başım dönüyordu. Susuzluk beni tüketmiş, eski sadece bir gölgesi gibi hissetmeme neden olmuştu. Gözlerimi açtığımda, o tanıdık Eski ama bakımlı mobilyaları ve karanlık atmosferiyle etrafımdaki oda. Tek modern özellik, banyoya açılan ve göze batan bir kapı idi.

Kendimi yataktan dışarı attım, banyoya doğru ilerlerken ayaklarımın ağırlaştığını hissettim. İçeri girdiğimde banyonun modernliği beni şaşırttı. Duvarlar şık koyu gri fayanslarla kaplıydı, zemin siyah mermerden yapılmıştı ve aydınlatma parlak ve sıcaktı. Odanın geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu ve kendimi tamamen farklı bir dünyadaymışım gibi hissetmeme neden oldu.

İki kişinin rahatça sığabileceği büyüklükte bir küvet vardı. İç kısmı, yukarıdaki ışıқта parıldayan gümüş fayanslarla kaplıydı. Günümüz peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu ve güzelliği karşısında büyülenmiş gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Diğer köşede küçük bir ailenin sığabileceği gibi görünen cam kapılı bir duş vardı. Duş başlığı tavana monte edilmişti ve sanki bir şelale gibi üzerime yağacakmış gibi görünüyordu. Kendimi duş başlığının altında dururken, suyun tüm endişelerimi ve korkularımı yıkamasına izin verirken hayal edebiliyordum.

Şeffaf camdan yapılmış, musluğu ağzı açık bir yılan şeklinde olan ve çenesinden su akan lavaboya doğru yürüdüm. Musluğu çevirdim ve yüzüme biraz soğuk su sıçrattım, kavrulmuş yüzümü ferahlattığını hissettim.

deri. Lavabonun üzerindeki ayna, bir hale gibi parlayan ışıklı bir çerçeveye çevriliydi.

Kendi bedenimde hapsolmuş bir yabancı gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Yansımam bana bakıyor, her hareketimi taklit ediyordu ama yine de bir şekilde bana yabancı geliyordu. Bana bakan yüz inkar edilemez bir şekilde benimdi, ama gözler uzak ve boş görünüyordu, hayattan yoksundu ve bir zamanlar belirgin olan yara izi hafiflemiş ve incelmmişti.

Elimi hareket ettirdim ve yansımam da beni takip etti ama bu çok hızlı ve doğal değildi. Sanki bedenimin bilincimden kopuk, kendine ait bir aklı vardı. Parmaklarımın tenimin üzerinde gezinişini hastalıklı bir hayranlıkla izledim, tenimin yabancılığını hissettim. Dokusu hatırladığımdan daha farklı, daha pürüzsüz ve daha soğuktu, parmak uçlarıma değen ipek gibiydi.

Kendimi incelemeye devam ettim, yeni bedenimin her ayrıntısını, yüz hatlarımın keskinliğini, tenimin solgunluğunu, duruşumun daha dik olmasını inceledim. Her şey çok bunaltıcıydı ama yine de bakışlarımı ayıramıyordum.

Orada durup düşüncelere dalmışken, Alexander'ın şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini, bu vücutla daha çok ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak etmeden edemiyordum.

Alexander'ın ne düşündüğünü siktir et, dedim kendime.

Bir adım daha yaklaştım. Boğazımdaki yanma orman yangını gibi yayıldı ve kusursuz boğazımın üzerinden geçtim. Yanlış görünüyordu. *Ben* yanlış görünüyordum.

Gözlerimi kapattım ve Flavian'ın sırtıttığını gördüm, şeytani ve kendini beğenmiş. Onu öldürecektim, bir gün intikamımı alacaktım. Göğsümdeki öfke beni yönlendiren, bana bir amaç veren bir şarkı söylüyordu.

Gözlerimi açtım ve boğazımda düğümlenen bir çılgılla geriye doğru sendeledim.

Siyah gözlerimin etrafına koyu renkli damarlar yayılmıştı ve çenem ağrıyordu. Dişlerimi gösterdim ve iki keskin dişin çıktığını gördüm.

Dişlerin ne kadar keskin, ne kadar ölümcül olabileceğini görmek için parmağımı sivri ucuna bastırdım. Sadece küçük bir baskı kanın akması için yeterliydi. Dilimi yaralı noktanın üzerinde gezdirdim ama ne tadı ne de kokusu bir şeye benziyordu.

Ne bekliyordun ki? *Hiçbir şey.*

Leilah'nın beni tekrar ne zaman ziyaret edeceğini, gelecek hafta da kıcımlı kurtarıp kurtaramayacağını merak ettim. Muhtemelen kurtaramazdı. Kendisinin derse gitmesi gerekiyordu ve benim de bu yeni bedenle nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekiyordu. Büyüler için bir sınıf olduğunu söylemişti. Ölmeden önceki gece iki vampirin yaptığı gibi elementleri nasıl kullanacağımı öğrenecek miydim?

Bir aptal gibi elimi uzattım ve onların hareketlerini taklit ettim.
Hiçbir şey olmadı.

İç çekerek kıyafetlerimi çıkardım, tişörtümü kazara bir ucundan yırttım. Parmaklarıma baktım ve duşa girip gözyaşlarımın akmasına izin vermeden önce başımı salladım.

Yatağımda oturup tablette bir video izledim. Yanlışlıkla çok sert dokunduğum için ekranın bir köşesi kırılmıştı ve bir kenarı da eğilmişti. Neyse ki hala çalışıyordu ve zamanımı biraz müzikle öldürebildim.

Öldüğümünden beri parmaklarım bir kez bile seğirmedi ve bunun için vampir bedenimi suçladım. Bunu hoş karşılamadığımdan değil, ama seğirme geçmişimin bir , bu kadar çabuk güvenmemem için bir uyarıydı.

Düşündüğümde, ölümsüz bedenim zaten yeni ve daha iyi bir uyarıydı ve aynaya her baktığımda bunu hatırlayacaktım.

Bir anda duyularım beklentiyle canlandı, bir varlığın yaklaştığını hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Üzerime bir panik dalgası geldi. Müdür müydü? Flavian mı? Ya da daha kötüsü, Alexander?

Bir an sonra, içimi rahatlatacak kadar tanıdık bir koku aldım. Leilah. Yavaşça nefes verdim, yaklaşan aceleci adımların sesini dinledim.

Ahşap kapı bir gıcırtyla açıldı ve Leilah'nın yüzü ortaya çıktı. "Selam kızım," diye alaycı bir sırıtışla selamladı. "Senin için bir sürprizim var."

Merakım artmıştı ama o daha bir şey söyleyemeden, spor çantasından gelen metalik kan kokusu havayı doldurdu. Vücudum hemen tepki verdi, içimden bir şok ürpertisi geçerken yüksek duyularım devreye girdi. Donup kalırken duyabildiğim tek şey kulaklarımda pompalanan kendi kanımın sesiydi.

Bir kan torbası çıkardı ve tepkimi izleyerek bana doğru bir adım attı, ama o daha fazla ilerleyemeden ben çoktan odanın diğer tarafına geçmiştim, sırtım duvara sıkıca bastırılmıştı, beni yutmasını ve uzaklara tükürmesini umuyordum.

"O bokla yanıma yaklaşma," diye tısladım. Kaşını kaldırdı.

"Bir teşekkür yeterli olurdu. Hemşireyi bana iki porsiyon vermesi için ikna etmek zorunda kaldım." Baştan çıkarıcılığı güçlüydü. Dişlerim ağrıyordu ve gözlerimin aklıktan karardığını hissedebiliyordum. Ama yaşlı Avery'ye bu şekilde ihanet edemezdim.

"Avery, içki içmelisin yoksa kuruyacak ve ne yapacağı belli olmayan biri haline geleceksin. Çılgına dönersin." İnatla başımı salladım.

"Hayır." Dilini şaklattı.

"Dönüştüğün şeyi kabullenmeyi reddederek her şeyi geri alabileceğini mi sanıyorsun?" Sesi ciddi, inatçı bir hal almıştı. "Yanlış. Sen bir vampirsin ve protestoların bunu değiştirmeyecek, bu yüzden 100 mil yarıçapındaki herkesi öldürmeden önce bunu aş."

Sert sözleri tam yerindeydi. Leilah bana yanlış bir hareket yaparsam neler olabileceğini acımasızca göstermişti. Ama istediği şeyi ona veremezdim. Hayır, vermek *istemedim*. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve bu zehri kovması için dua ettim.

"Önce seni tutup, senin için en iyisinin bu olduğunu anlayana kadar zorla boğazından aşağı mı indirmem gerekiyor?" Gözlerim birden açıldı ve alışkın olmadığım bir öfke vücuduma yayıldı. Onun tehdidi içimde kendimden bile bilmediğim bir içgüdüğü tetiklemişti.

Sanki içimdeki vampire saldırmış, bana meydan okumuş gibiydi. Bilerek bir kaşını kaldırdı.

"Duygularımız farklı, güçlendirilmiş. Tehditlere daha sert tepki veriyor ve daha acımasızca nefret ediyoruz. Karşılığında da daha yoğun bir şekilde seviyoruz. Ama eğer içmezsek, duygularımız bizi ele geçirebilir, bizi yönetebilir. Özellikle de kötü olanlar. Seni asla bir şey yapmaya zorlamayacağımı bildiğin halde vücudun tehdidime tepki verdi. Çok büyük laflar eden bir yabancı olsaydım nasıl olurdu bir düşünsene." Sana saldırdım, diye cevapladım zihnimde.

Yine de duvardan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedim ve Leilah sonunda teslim oldu.

"Ben burada bırakayım, ne zaman içeceğinize siz karar verin. Ama çok fazla zaman kaybetme. Derslerin yakında başlıyor ve dünyadaki tüm güce ihtiyacın var. Koridorlar ölümlülerle dolu." Kan torbasını yatağın üzerine koydu ve spor çantasından bazı kıyafetlerimi çıkardı.

Nefesimi tuttum ama işe yaramadı. Dehşete kapıldığım o baştan çıkarıcı koku içimin derinliklerine işledi ve beni cehennemin tatlı kucağına çekti.

Arkadaşım sonunda dudaklarını birbirine bastırarak odadan çıktı ve ben de yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Gözlerim kapalı ve kalp atışlarıma odaklanmış halde ne kadar zamandır orada durduğumu bilmiyordum ama yavaş yavaş başımdaki basınç ve boğazımdaki yanma dayanılmaz hale gelmişti. Ya kanı içip kaderime ve yeni bedenime razı olacaktım ya da sifonu çekip delirme riskini göze alacaktım.

Acı dolu bir iç çekişle, daha aptalca olan ikinci seçeneği tercih ettim. Kendimi içmeye ikna edemiyordum, öylece pes edemezdim.

İnatçı olmak istemiyordum ama öldürüldüğüm gün seçme şansım elimden alınmıştı ve bana en azından küçük bir isyan kıvılcımı kalırsa, onu kucaklayacaktım. En azından hâlâ hayır deme seçeneğim vardı, bu yüzden sırtımı dikleştirdim ve hızla çantayı aldım.

Kanın vücuduma bu kadar yakın olması neredeyse dayanılmazdı. Sadece bir yudum, dedi içimdeki şeytani, yumuşak ses. *Hayır*, lütfen, diye daha da ısrar etti ama ona aldırmadım. Bunun yerine banyoya koştum, poşeti yırtıp açtım ve bordo renkli sıvıyı tuvalete boşaltarak parlak porseleni kırmızıya boyadım.

Koku, odaların her köşesini sarmış, her toz zerresinin etrafını sarmış ve bana eziyet etmek için orada kalmıştı.

Aptal, aptal kız, diye fısıldadı ses sessizliğe gömülmeden önce. Ve sonra yalnız kaldım.

I Kendimi sefil bir zindanın derinliklerinde buldum, çürümenin küf kokusu duyularımı tıkıyordu. Karanlık beni içine çekti ve taş duvarlarda yankılanan zincir seslerinden başka bir şey duyamaz oldum.

Ve sonra onu duydum - ağlama sesini. Kederli bir ağlayıştı bu, kalbimin tellerini çekiştiren ve beni bir mıknatıs gibi kendisine doğru çeken bir ağlayıştı.

Pek bir şey göremiyordum ama saçları kirli, derisi yara bere içinde ve kanlı bir kız figürünü seçebiliyordum. Garip demir prangalarla bağlanmıştı, kendi derisinin içinde bir mahkûmdu. Onun ıstırabının içimde yankılandığını hissettim ve acısını , gözlerinden bir nehir gibi akan yaşları silmek için can attım.

Bir adım daha yaklaştım ve yüz hatlarının tanıdıklığı beni bir şimşek gibi çarptı. Onu daha önce görmüştüm ama nerede? Gözyaşları sonsuz bir çağlayana dönüşmüştü, üzüntüsü hissediliyordu. Ona uzanmak, bu acımasız ve ıssız yerde onu rahatlatmak için can atıyordum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve o anda ruhlarımız birbirine bağlandı. Kadim bir şeyle, ortak bir acı ve ıstırap anlayışıyla birbirimize bağlanmıştık. Onun yalvaran bakışlarında kendimin bir yansımasını gördüm, kayıp ve yalnız.

Adını bilmiyor olabilirdim ama onu asla unutmayacağımı biliyordum. Prangalı kız, çok tanıdık ama bir o kadar da uzak bir yüz.

"Avcıları bulun," diye fısıldadı, sesi boğuk ve çiğdi. Ve sonra uyandım.

Ter içinde uyandım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Rüya hala zihnimde tazeydi ve canlı görüntüleriyle beni rahatsız ediyordu. I

kalkmayı reddeden ağır bir sis gibi devam eden huzursuzluk hissinden kurtulamadı.

Yataktan kalktım ve rüyanın şaşkınlığıyla sendeleyerek banyoya gittim. Duşu açtım ve ılık spreyin içine girerek suyun terimi ve kafa karışıklığımı yıkamasına izin verdim. Şampuan çilek gibi kokuyordu ve buhar banyoyu puslu ve gerçeküstü bir hale getirmişti.

Rüyanın kalıntılarından kurtulma ihtiyacı hissederek cildimi ovdum. Kan hala banyoda belli belirsiz duruyordu, Leilah'nın *sürprizinin* hayalet gibi bir hatırlatıcısıydı. Bunun ne anlama geldiğini, bilinçaltımın neden böyle bir kâbus yarattığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Sonunda duştan çıktım ve okul üniformamı giydim, aşinalığın beni rahatlatacağını umuyordum. Gıcır gıcır beyaz gömlek tenimi tırmalıyordu ama ekose etek rahatlatıcıydı.

Leilah'yı beklerken, içimde süregelen korku hissinden kurtulmaya çalıştım. Elimde olmadan bir şeylerin ters gittiğini, sanki bir yapboz parçasının eksik olduğunu hissediyordum. Ama ne olduğunu bulamıyordum.

Yatağımın kenarında otururken, önümüzdeki güne adım atma korkuyordum. Yeni bir vampir olarak, kendimi kontrol edememe ve sevdiğim birine zarar verme korkusu omurgamdan aşağı ürperti gönderdi ve dişlerimin acı verici bir şekilde uzadığını hissettim. Korkuyu zapt etmeye çalışmak, bir tsunamiyi çıplak elle zapt etmeye çalışmak gibiydi; imkansızdı.

Beni endişelendiren bir diğer şey de Flavian'la, yani boynumu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kıran çocukla karşılaşma düşüncesi idi. Alexander'ın onu yaptığı şey için öldürüp öldürmediğini merak ettim ama bu düşüncüyü kovmak için başımı salladım. Elbette öldürmezdi.

Kendime, canavarla karşılaşsam ne yapacağımı sordum. Onu öldürür müydüm? İşkence mi ederdim? Yoksa odasına saklanan bir korkak mı olurum? İçimde bir endişe oluştu ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler aldım.

Ama Alexander'ın düşünceleri kısa sürede zihnimi bulandırdı ve öfkemin yükseldiğini hissettim. Bana söylediği incitici sözlerden sonra onu görmek istemiyordum. Sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve acımasız sözleri bıçak gibi kesiyordu. Onunla nasıl başa çıkacağımı ya da onu aklımdan nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Enfeksiyon kapmış bir yara gibiydi ve onu nasıl temizleyeceğimi bilmiyordum.

Kapının alındığını duydum ve gelenin Leilah olduğunu anladım. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve kapıyı açmak için ilerledim. Benimkiyle aynı üniformasıyla orada duruyordu, yüzü endişeyle kaplıydı ve bunu her zamanki sırtışıyla gizlemeye çalışıyordu, ama gözlerinde görebiliyordum.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, sesi nazık ama gergindi.

Hissettiğimden daha emin görünmeye çalışarak başımı salladım. Onu zaten olduğundan daha fazla endişelendirmek istemiyordum, çünkü onu bu duruma benim soktuğumu biliyordum.

Leilah odama adımını attı ve teninde Caleb'in kokusunun belli belirsiz izlerini hissedebiliyordum.

Ama sonra bana döndü ve ifadesi daha da ciddileşti. "Avery, seninle bir konuda konuşmam gerekiyor."

Yüreğim daraldı ve içimde yükselen paniği hissedebiliyordum; bu duygu yoğunluğundan nefret ederdim. Bana şimdi söylemesini gerektirecek kadar önemli ne olabilirdi?

Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Ne oldu?"

Leilah derin bir nefes aldı ve yüzünün her çizgisine kazınmış belirsizliği görebiliyordum.

"Alexander'la ilgili," diye devam etti ve bundan sonra her ne gelecekse iyi olmayacağını biliyordum.

Devam etmesini bekledim ve sonunda tekrar söz aldı.

"Sanırım birkaç derse girecek. İdeal olmadığını biliyorum ama sizi temin ederim ki o seçmedi-"

"Sorun değil," diye sözünü kestim ve gözlerini kıstı. Sorun falan yoktu ama şeytanlarımla yüzleşmeye karar vermiştim ve bu benden faydalanan adamla vakit geçirmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Belki ben de kontrolümü kaybeder ve onun kafasını koparırdım.

"O halde gidelim. Ölümlülerden kaçınmak için dolambaçlı bir yoldan gideceğiz. Ayrıca, sınıflar akademinin diğer ucunda." İyi fikir. Odanın etrafına baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Kan nasıldı?" diye sordu, içmediğimi kesinlikle biliyordu.

"Güzel," diye cevap verdim ve çantamı aldım. Sadece başını salladı ve onu takip etmemi işaret etti.

Odamdan dışarı adımımı attığımda kendimi savunmasız ve tuhaf hissettim. Artık bir vampir olduğum için koridor bana farklı görünüyordu; her şey daha canlı, renkler daha parlak ve gölgeler daha derindi. Öğrencilerin ve öğretmenlerin uzaktan gelen fısıltıları kulaklarımı tırmalıyordu ve kendi

ayak sesleri doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyordu. Bu duyulara asla alışamadım. Özellikle de her köşeden her türlü ses yankılanırken.

Leilah yanımda yürüyordu, yüzünde gizlemeye çalıştığı bir endişe maskesi vardı. Sabit bir tempoda ilerliyorduk ve her an tökezleyip düşecekmişim gibi hissetmeme rağmen ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Burada, akademide, ölümlüler tarafından yakalanma korkusuyla vampir hızlarını kullanmaktan kaçınıyorlardı. Makul.

Leilah'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve sırtımı dikleştirip kendimden emin maskemi takmaya çalıştım. Ama içimde bir karmaşa vardı. Başım dönüyordu ve kana susamışlığın arttığını, şakaklarımın altında zonkladığını ve boğazımı yaktığını hissedebiliyordum. Bastırmaya çalıştım ama söndürülmeyi reddeden sönmez bir ateş gibiydi.

Kanı reddetmenin aptalca olduğunu biliyordum ve insanlardan olabildiğince uzak durmayı umuyordum.

Daha dar bir koridora döndük, ancak yürüyecek kadar yer vardı. Eğer yeni gözlerim olmasaydı, neredeyse hiçbir şey göremeyecektim. Duvarlar, deriyi çizmenin kolay olduğu kaba taştan yapılmıştı ve soğuk vücudumun her gözeneğine nüfuz ediyordu.

Leilah, "et," diye ısrar etti ve ben de hızımı artırdım.

Sesler arka plana çekildi ve yerini tatlı bir sessizliğe bıraktı. Bu hediyeye için mümkün olan her Tanrı'ya şükrettim.

"Birkaç adım daha attık ve başardık." Leilah keskin bir sola dönüş yaptı ve duvarları koyu yeşil goblenlerle kaplı, daha iyi aydınlatılmış bir koridora adım attık. Farklı zamanlara ait giysiler içindeki insanların -ya da vampirlerin- resimleri asılmıştı ve durup sanata hayran olmak isterdim ama Leilah geç kalacağımız konusunda beni uyardı, ben de hayret etmeyi sonraya sakladım.

Akademinin bu bölümüne daha önce hiç gelmemiştim ve bu kanadın gizli tutulmasının iyi bir nedeni olduğundan emindim.

Çift kanatlı bir kapının önünde durduk ve içeriden gelen yumuşak mırıltıyı duydum, bu da bana Alexander'ın henüz orada olmadığını söylüyordu.

"Korkarım sizi buradan sonra yalnız bırakmak zorundayım," dedi arkadaşım özür dileyerek. "Bu sınıf yeni başlayanlar ve yeni dönüşen vampirler için." Başımı salladım, cesaretim kırılmıştı, yanımda olmasını çok isterdim

-En azından bu seferlik.

"Seni sonra alırım; beni burada bekle." Ben daha bir şey söyleyemeden, bu sefer vampir hızıyla kaçtı.

Derin derin nefes alıp verdim, etrafımdaki kokuları bastırmaya ve etkilenmemiş bir ifade takınmaya odaklandım. Sonra kapı kolunu çevirdim, öyle sıkı tutuyordum ki neredeyse kapıyı menteşelerinden sökecektim.

On beş çift göz bana doğru fırladı, bazıları şüpheli, bazıları meraklı, hepsi de ölümcül görünüyordu.

I Sınıfa girdiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. Oda, zarif güzelliği ve klasik cazibesıyla görülmeye değer bir manzaraydı. Sekiz ahşap kiraz ağacı sıra iki sıra halinde dizilmişti, yüzeyleri

Tavandan sarkan avizenin yaydığı sıcak ışıktaki pırıl pırıl parlıyordu. Büyük pencerelerden dışarıdaki bahçeler görünüyordu ve duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı, deri kapakların üzerinde biriken tozlar odanın bilimsel havasına katkıda bulunuyordu.

Sınıfın ön tarafında bir kara tahta ve öğretmen masası vardı, her ikisi de sade ama zarif tasarımlarıyla eşit derecede etkileyiciydi. Sıra koyu renkli, cilalı ahşaptan yapılmıştı ve üzerinde düzgünce dizilmiş bir yığın kâğıt vardı.

Yavaşça tek boş koltuğun bulunduğu masaya doğru yürüdüm, elim masanın pürüzsüz yüzeyinde gezindi. Ahşaba dokunduğumda sıcak olduğunu hissettim ve onu yaratmak için harcanan işçiliğe hayret ettim.

Bakışlarım sandalyelerden birinde oturan kıza çevrildi. Sıcak çikolata kahvesi saçları kalçalarına kadar iniyordu ve koyu, neredeyse siyah gözleri anlamadığım bir hayranlık yayıyordu. Sarı bir saç bandı takmıştı, üniformasının rengine uymuyordu ama yine de inanılmaz güzel görünüyordu. Bana gülümsedi, sivri çenesini kaldırdı ve yanaklarında onu daha genç gösteren küçük gamzeler oluştuğunu gördüm. Yine de muhtemelen benim yaşımdaydı. En azından ben öyle umuyordum.

Etrafıma baktığımda herkes açık ara daha gençti, bu da açıkçası egoma pek iyi gelmiyordu.

"Oturabilir miyim?" Odada onun yanındaki tek boş sandalyeyi işaret ettim.

Sanki az önce çok aptalca bir soru sormuşum gibi başını öne eğdi.

"Elbette." Bana o kadar içten, o kadar kaygısız bir sırıtış attı ki neredeyse onu yansıtacaktım. Neredeyse. "Sen Avery'sin, değil mi?" diye sordu kız, parmakları zarifçe masanın üzerinde iç içe geçmişti. Boğazımı temizledim.

"Evet, sen?" Altındaki ahşabı hissetmeyecek kadar kalın dolgusu olan rahatsız sandalyeye yerleşirken .

"Oldukça büyük bir kargaşaya neden olduğun kesin," dedi kıkırdayarak. "Pek çok kişi gelmeyeceğini söyledi ve en geç ben geldiğim için boş koltuğun olduğu masaya oturdum.

Diğerleri pısırik, onlara zarar vereceğini düşündüler ama bence iyi arkadaş olacağız," diye gururla açıkladı. Bir kaşımı kaldırdım. Diğerleri benden korkuyor muydu? Neredeyse gülecektim.

"Adın ne?" Tekrarladım ve kelimeleri bir seri katil tarafından kovalanıyormuş gibi hızla döküldü.

"Oh, evet, özür dilerim. Bazen heyecanlandığımda kendimi unutuyorum. Sadece iyi biri olmanı beklemiyordum." Kulaktan kulağa sırıtıyordu ve neden benim hakkımda böyle bir izlenime sahip olduğunu merak ettim. Benden hoşlanması için kafasını koparmamam yeterli olmuş muydu? Neredeyse eğlenerek homurdanacaktım.

Koltuk komşum derin bir nefes aldı. "Nicolette." Bana bir el uzattı. "Nicolette Jeong." Tereddütle sıktım.

"Avery James, ama bunu zaten biliyorsun."

Tam bir şeyler eklemek üzereyken kapı açıldı. Onun ayak seslerini fark etmemiştim, Nicolette'e çok fazla konsantre olmuşum. Ama şimdi Alexander'ın kokusu bir zevk çılgılığı gibi odanın içinde yankılanıyordu. Hatırladığımdan farklıydı, daha koyu, daha baştan çıkarıcıydı. Eski görüntüleri kovmak için başımı salladım.

Bakışlarını kaldırdı ve partideki o geceden beri gözlerimiz ilk kez buluştu. Gözlerinde inkâr edemediği ya da gizleyemediği bir özlem vardı. Sanki bana ulaşmak, bir şeyler söylemek istiyor ama yapamıyordu.

Onu izlerken, bana neden öyle baktığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Beni istemediğini, sadece kolay bir sikiş için iyi olduğumu açıkça belirtmişti, öyleyse tavrındaki ani değişiklik neden? Kalbimi kırmaktan zevk mi alıyordu?

Omuzları gergindi, sanki düşüncesizce, çok aptalca bir şey yapmaktan kendini alıkoyuyordu. İnkâr edilmeyi reddeden manyetik bir güç gibi aramızdaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum.

Yine de gözlerinde bir pişmanlık vardı, sanki günlerdir uyumamış gibi çok yorgundu. Söyledikleri için, bana davranışları için pişmanlık. En azından benim naif zihnimin bir araya getirdiği şey buydu. Sanki tek kelime etmeden af diliyor gibiydi. Vicdanını rahatlatmak istediği kesindi. Ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olamazdı.

Ona en küçümseyici ifademi verdim, elimden geldiğince nefret ve aşağılama yaydım ve sonunda gözlerini kaçırdı, masasındaki belgelere odaklandı, dudaklarını birbirine bastırdı.

Alexander

AVERY'NİN NEFRET dolu bakışı beni tam kalbimden vurdu ve ruhumu paramparça etti.

Kızgın olmakta, benden nefret etmekte sonuna kadar haklıydı ama bu daha az acı vermiyordu.

Çok farklı ama yine de aynı olan yüzü bana dönüktü, yara izi zar zor görünüyordu. Bundan nefret ettiğini biliyordum, onu kendimden daha iyi tanıyordum. Bu yüzden beni asla affetmeyeceğinden emindim, tamamen değil.

Onu kurtarmamıştım ve o da bunu hayatımın sonuna kadar unutmama izin vermeyecekti. Lonca göğsüme saplanan bir ok gibi acıtıyordu ama en azından bir şeyler hissetmemi sağlıyordu.

"Yeni katılımcımız bir ayı kaçırdığı için vampirliğin temellerini tazelemek istiyorum." Bazı sınıf arkadaşları, bu gerçekleri daha önce defalarca duydukları için kızgınlıkla homurdandılar. Ama benim umurumda değildi. Şerefsizlere uyarıcı bir bakış attım ve onlar da omurgasız köpek yavruları gibi sandalyelerine geri çöktüler.

"Kim bana vampirlerin nereden geldiğini ve cadılarla ne ilgileri olduğunu söyleyebilir?" Birkaç el havaya kalktı ve ben de sınıfın sol tarafında oturan, muhtemelen 13 yaşlarında bir çocuğu işaret ettim. Boğazını temizledi.

"Her iki türün de kökeni Elyanne'a, cadıların diyarına dayanıyor. paralel bir dünya diyebiliriz. Vampirler cadıların soyundan geliyor, bu yüzden neredeyse aynı güçlere sahibiz." Başımı salladım ama "Vampirler nasıl cadıların soyundan geliyor?" diye sordum.

Utangaç çocuk kızardı ve ben neredeyse gözlerimi devirecektim.

"İlk vampirlerin ne zaman yaratıldığını söylüyorlar, ne zaman..." Sınıf arkadaşlarından bazıları kıkırdadı ve ben de onlara uyarıcı bir bakış attım.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim sinirlenerek.

"Cadılar iblislerle çiftleştğinde." Göz ucuyla Avery'nin gözlerinin büyüdüğünü ve teninin yeşilimsi bir renk aldığını gördüm.

"Çok iyi. Sen oradaki," dedim ön sırada oturan, kalemlerini defterinin yanına tertemiz dizmiş bir kıza. "Bizi cadılardan ayıran, kısmen iblislerden türemiş olmamız dışında başka ne var?"

Boğazını temizledi. "Elemental büyü cadılarda daha gelişmiş olma eğiliminde olsa da, biz daha hızlı, daha güçlü ve daha dirençliyiz. Ayrıca insanları isteğimize göre bükme, onlara düşündüklerini söyletme veya belirli şeyleri yaptırma yeteneğine de sahibiz." Derin bir nefes aldı. "Her iki tür de 25 yaşından sonra çok yavaş yaşlanırken, bizim birkaç yaş daha yaşlı görünmemiz yüzyıllar sürebilir. Ancak yaşlanma süreci, ister cadı ister vampir olalım, içimizdeki büyüünün gücüne de bağlıdır."

Başımı salladım ama önemsiz bir şey daha vardı. "En önemli noktayı unuttun. Neymiş o?" Kaşlarını çatı, ben de cevabı düşünmesini beklemeden iki sıra arkasındaki başka bir genç kıızı işaret ettim.

"Kan içiyoruz elbette. Bizi güçlü ve dengeli tutar." Avery dudaklarını birbirine bastırdı, aklı ilk aylarda genellikle olduğu gibi muhtemelen açlıktaydı.

"Ya kan içmezsek?" Odadakilere sordum. Avery'nin bir sıra önünde bir çocuk konuştu.

"Öngörülemez hale geliyoruz ve o kadar zayıf düşüyoruz ki ayakta durmak bile bizim için zorlaşıyor. Ve büyümüz de zayıflıyor."

Gözlerim parmaklarına bakan Avery'ye kaydı, yüzü her zamankinden daha solgundu. Belki de kendini gözünde fazla büyütmüştü ve sınıftan uzak durmalıydı. Kimse bunu ona karşı kullanmazdı. Kendisi dışında kimse, çünkü her şeyin normale dönmesini istiyor, yaşadığı her şeyi inkâr ediyordu. Ölümünü inkâr etmek.

Tabletimi çıkardım ve bir belge seçtim.

Kısa bir dokunuştan sonra, her öğrenciye en etkili vampir aileleri hakkında genel bir bilgi verildi; benim ailem en başta yer alırken, onu Aziz, Vernon, Popescu, Marino, Toussaint, Eriksen ve Arden izledi.

"Gördüğünüz bu aileler tarihteki en eski ve en güçlü ailelerden bazıları. İsimleri ve yönettikleri işleri ezberleyin. Sizi bu konuda sorgulayacağım." Odada heyecanlı mırıltılar yükseldi. Öğrenciler fotoğrafları işaret ettiler, tanıdıkları ve uzaktan akraba oldukları karşılaştırdılar ve ben de dönüp

Tahtaya ilgili tarihleri yazdı ve Avery'nin iyiliği için bu dersin bir an önce bitmesi için dua etti.

İçimdeki AÇLIK her geçen dakika daha da içimi pençeleyen doyumsuz bir canavar. Sınıf arkadaşlarımla konuşmaları, her geçen an kafatasımı kesen bir bıçak korosu gibiydi. Tepemdeki ışık kör ediciydi, retinalarımı güneşin kendisi gibi yakıyordu.

Damarlarım hem korkutucu hem de heyecan verici bir aciliyetle atıyordu. Sanki varlığımın her zerresi kan için, kemirici boşluğu bastıracak besin için çılgılık atıyordu.

Başım, akıl sağlığımı paramparça etmekle tehdit eden bir şiddetle zonkluyordu. Her ses, her koku, her his dayanılmaz bir dereceye kadar güçlendi, beni tamamen tüketmekle tehdit eden bir kaos senfonisi gibi.

Soğukkanlılığımı korumak, beni boğmakla tehdit eden ilkel dürtülere teslim olma dürtüsüne direnmek için savaştım. Bu mücadele bir irade savaşıydı, içimde şiddetlenen açlık ile beni insanlığa bağlı tutan kısıtlama arasındaki bir savaş.

Ama savaşıırken bile, direncimin ancak bir yere kadar sürebileceğini biliyordum. Sonunda açlık kazanacak ve dilimde sıcak kanın tadı ve dönüştüğüm şeyin suçluluğundan başka bir şey kalmayacaktı.

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu ve dişlerimin beklentiyle uzadığını hissedebiliyordum. İçimdeki açlık hesaba katılması gereken bir güçtü, beni tamamen tüketmekle tehdit eden doyumsuz bir yaratıktı.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım, çalkalanan duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Ama kan kokusu bir sirenin çağrısı gibiydi, karşı konulmaz ve her şeyi tüketen.

Kendimi kontrol altında tutmak için mücadele ederken vücudumun titrediğini, parmaklarımla kenetlenip açıldığını hissedebiliyordum. Ama açlık acımasızdı, her an savunmamı kırmakla tehdit eden sürekli bir yaylım ateşiydi.

Dişlerim bıçak gibiydi, keskin ve ölümcül; dudaklarıma değdiklerinde ağırlıklarını hissedebiliyordum. Bir şeyin eşiğinde olduğumu biliyordum.

Tehlikeli, varlığımın gidişatını sonsuza dek değiştirebilecek bir şey. Ama yine de tuttum. Dişlerimi sıktım ve tüm gücümle savaştım, Beni boğmakla tehdit eden cazibeye karşı koymaya çalışıyordum.

O anda kendimi bir mahkûm gibi hissettim, kendi bedenime hapsolmuştum ve gardiyanım da açlığımı. Ama teslim olmayı, dönüşmekten korktuğum canavara dönüşmeyi reddettim.

Orada oturdum, dişlerim hazır, gecenin yarattığı kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim. Ve yine de, bir şekilde, açlığı uzak tutmak için dayanma gücü buldum.

Kana ihtiyacım vardı, hem çok. Sadece bir damla, lütfen.

Hayır... Açlık kazanamazdı. Kimse onsuz öleceğimi söylememişti. İçmek zorunda değildim, değişmek zorunda değildim. Ama sen çoktan değiştin, diye fısıldadı kafamın içindeki nazik ses. Kapa çeneni.

Kendimi tabletimdeki belgeye odaklanmaya zorladım. Preston ismi diğer ailelerin isimlerinin üzerinde bir cetvel gibi duruyordu; her şeyi kontrol eden pençeli bir el.

Aşağıda Preston Akademisi'nin bir resmi vardı. Tam okumaya devam edeceken, Alexander konuşmaya başladı.

"Ailem bu akademiye asil soydan gelen genç vampirlerin büyülerini en iyi şekilde geliştirmeleri için bir pilot program olarak kurdu. Ancak en önemli şey onlara bir katliam yaratmadan insanlar arasında nasıl yaşayacaklarını öğretmektir. Dolayısıyla ölümlüler. Hapis cezasından kaçma bahanesiyle burada yaşıyorlar."

Yani insanlar vampirleri sürekli kan kokusuna alıştırmak için kobay mıydı? Bu iğrençti.

Aklıma başka, daha ürkütücü bir düşünce geldi. Eğer buradaki insanlardan biri gizemli bir şekilde ortadan kaybolur ya da ölürse, özellikle de mektup kutusunun üzerinde Preston ismi yazıyorsa, kimse o kadar yakından bakmazdı. Bu çocukların çoğunun gerçek bir ailesi bile yoktu. Kimse onları bu kadar çabuk özlemezdi.

Buraya sadece babam bir ton para ödediği için girebilmişim. Diğer öğrenciler doğru yaşta oldukları ve mahkeme tarafından kendilerine bir şans verildiği için buraya girmişlerdi.

Alexander daha zayıf görünüyordu, gözlerinin altındaki halkalar uykusuzluktan kararmış, yanakları çökmüş ve elmacık kemikleri daha da öne çıkmıştı. Beyaz gömleği kırıkmıştı ve siyah pantolonunun bazı yerleri çok boldu. Kendimi azarlamadan önce neredeyse onun için üzülüyordum.

İnsanların vahşi hayvanlar gibi görüldüğü bir akademiyi yöneten bir adam benim merhametimi hak etmiyordu.

Beni ona bakarken yakaladı ve tabletime geri dönmeden önce bakışlarını tuttum.

"İyi misin?" Nicolette sordu, sesi yüzüme o kadar yakındı ki sıçramama neden oldu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Kendimi hasta hissediyorum." Yalan yok. Anlayışla başını salladı.

"İstersen seninle odana kadar yürüyebilirim." Onun tatlı sesi Alexander'ın boğuk sözleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Teşekkürler, ama iyi olacağım. Sonsuza kadar odamda kapalı kalacak değilim." Yüzünün her yerinde endişeyle bana baktı, sonra yüz hatları tekrar yumuşadı ve o tatlı gamzeleri ortaya çıktı.

"Sen öyle diyorsan. Bil diye söylüyorum, ben de bu yollardan geçtim, yani benimle her zaman konuşabilirsin."

Çok nazikti ama teklifini kabul etmeyi kendime yediremedim. Çünkü onun teklifini kabul edersem, ne olduğumu da kabul etmiş olacaktım. Ve Flavian'ın yüzünde vampirliğin insana neler yaptığını görmüştüm.

Başımı salladım, o da dikkatini defterine verdi ve soylu ailelerle ilgili bilgileri özetledi.

Önümüzdeki çocuk döndü ve zalim bir gülümsemeyle bize baktı.

"Yine arkadaşlık için yalvarıyor musun, Jeoung? Onca insan arasından ondan mı? Çok saçma. Kendini utandırıyorsun. Kabul et, kimse seninle saç örmek istemiyor." Ellerimi yumruk haline getirdim. öfke süpersonik hızla yükseliyordu ve duyularım tamamen karşımdaki gence odaklanmıştı. Kalp atışlarını, kirpiklerinin titreyişini duyuyordum.

Nicolette geri çekildi, kendini küçülttü, sanki kızgın olmaktan çok incinmiş gibiydi. Ona baktım, yanakları kızarmış ve gözleri sulanmıştı.

"Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et," dedim ölümcül bir sakinlikle. Çocuk homurdandı.

"Pis bir vampirin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermeyeceğim. Sen de en az yanındaki çöp kadar sefilsin."

Alexander öfkeyle, "Yeter," diye bağırdı ama ona aldırış etmedim. Bunun yerine masanın kenarını tırmaladım ve cilalı ahşap parmaklarımın altında yol verdi. Yanımdaki Nicolette gerildi. Belki de adam bir an önce susmazsa olacaklardan şüphelenmişti.

"Taşaklarında kıl bile olmayan biri için büyük konuşuyorsun." En iyi arkadaşı güldü ve o da ona kötü kötü baktı.

"Taşaklarımı çok mu merak ediyorsun? Bacaklarını aç ve belki sana burada yerinin neresi olduğunu gösteririm." Ellerim titriyordu ve net göremiyordum. Normalde bu tür yorumlar benden sekerdi ama bu durum farklıydı. "Yanındaki köpek yıkanırса sana katılabilir." Bu kadarı yeterliydi. Onu öldürebilirdim.

B Alexander muhtemelen onu dövmek için bize ulaşmadan önce ben çoktan ayağa kalkmış ve onu odanın diğer ucuna fırlatmışım. Yere düştüğünde nefesi kesilmişti ama ben çoktan üzerine çıkmışım.

Yumruk üstüne yumruk. Hareket etmedi. Sanki sihirli zincirlerle tutulmuş gibiydi. Kanı yüzüme sıçradı ve yeni gücümle yüzündeki kemikler kırıldı. Parmak eklemlerimin altındaki çığ et hissinin tadını çıkararak kendimi şiddetin telaşında kaybettim. Kanı insanlarınki gibi baştan çıkarıcı kokmuyordu. Neredeyse hiçbir şey gibi kokmuyordu.

Alexander arkamdan, "Bu kadar yeter, Avery," diye hırladı ama bana saldırmadı, ben de ona aldırış etmedim. Altımdaki adam yavaş ve acı dolu bir ölümü hak ediyordu.

Bu sen değilsin, diye tekrar konuştu içimdeki ses ama ondan kopamadım, bitirmek zorundaydım. Dişlerim dışarı fırladı, ölçülemeyecek kadar ağrıyordu. İçimdeki iblis beni teşvik etti, bu koca piçin bunu hak ettiğini söyledi. Evet, hak etmişti ve ben de bitirecektim.

Kesik ellerim çenesine dolandı ve yüzünü yana doğru bastırarak kafatasının altındaki zeminin çökmesine neden oldum. Dişlerimi yaladım ve tam boğazına saldıracakken geriye doğru uçtum ve sertçe kırımın üzerine düştüm.

Başladığım işi bitirmek için ayağa kalkmak üzereydim ama görünmez demir zincirler beni uzakta tuttu. Ne oluyor be?

Alexander görüş alanıma girdi.

"Sakinleşene kadar seni orada tutacağım." Sessiz bir uyarı olarak dişlerimi gösterdim. Öldürücü bir öfke bedenimden akıyordu ve

Onu yoldan çekmekte sorun yaşamadım. "Düzgün nefes al, kalp atışlarını dinle" diye talimat verdi.

"Cehenneme kadar yolun var," diye tükürdüm ona. Sözlerimden etkilenmemişti.

"Sanırım ben zaten oradayım. Sakin ol yoksa kendini müdürün odasında bulursun." Yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım ve birkaç adım önümdeki çocuğun doğrulup öfkeyle odadan çıktığını duydum. İyi oldu. Bu ona bir ders olmalı. Bir dahaki sefere onu yakaladığımda bu kadar kolay kurtulamayacaktı.

Hızla atan nabzım düzene girene kadar nefes alış verişime ve odadaki herkesin nefes alış verişine odaklandım. Ama kalbimdeki öfkeyi bastırmak çok zordu.

Bir nebze sakinleştiğimde havada yeni ve tuhaf bir koku aldım, baştan çıkarmanın ta kendisi. Daha derin soludum ve bana verdiği hislerin tadını çıkardım -güvenlik ve rahatlık. Sanki eve dönmüş gibiydim. Bu da o numaralardan biri miydi?

Derin bir nefes daha aldım ve sonunda bakışlarımı hocama çevirdim.

"Beni bırakabilirsin, ben iyiyim," diye yalan söyledim. Bana baktı, sonunda başını salladı ve arkasını döndü. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki ağırlık geçti ve sonunda doğrulabildim, yüzümde ve parmak eklemlerimde kalan kanı kolumla sildim ve sandalyeme geri oturdum.

14 çift göz her hareketimi takip ediyor, tekrar kaybedip kaybetmeyeceğimi hesaplıyordu. Ama onlara boyun eğme zevkini tattırmadım. Bunun yerine, her birinin yüzüne baktım ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim - bir zalimlik maskesi.

Sadece Nicolette bana bir çeşit merakla baktı, sanki az önce maceralı bir hikâye anlatmışım da bir sınıf arkadaşımı öldüresiye dövmemişim gibi.

Alexander'ın, "Artık hepimiz sakinleştiğimize göre dikkatimizi ödevlerimize verebiliriz," dediğini duydum ama ben onun derslerine konsantre olmayı çoktan bırakmıştım. Kanım kaynıyordu ve ayağa kalkıp adamın peşine düşmemek için konsantrasyonumun her zerresini toplamak zorundaydım.

Nicolette bana, "Bu çok onur vericiydi, teşekkür ederim," diye fısıldadı. Homurdandım. Onurlu mu? Neredeyse kan gölüne dönen olayda onurlu hiçbir şey yoktu. Alexander beni ondan uzaklaştırmasaydı, onu tüm sınıfın önünde infaz edecektim.

Sıra arkadaşım konuyu kapattı ve ben de dersin bitmesine saniyeler kala geri saymaya başladım.

Okul üniformam kana bulanmış halde sınıfın önünde Leilah'yı bekledim. Açlık vücuduma yayılmıştı ve boğazım sanki biri kızgın demirle delmiş gibi yanıyordu. Kavgadan sonra zar zor sakinleşmeyi başarmıştım ve şimdi berbat bir haldeydim.

Diğer öğrenciler bana ya dehşetle ya da hastalıklı bir hayranlıkla bakıyorlardı ve doğaüstü gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebiliyordum. Onları görmezden gelip nefes alış verişime odaklanmaya çalıştım ama açlık bastırıyordu ve her kalp atışında dişlerimin uzadığını hissedebiliyordum. Hayır, kontrolümü kaybetmeyi göze alamazdım, burada değil, bir daha değil.

Dövüş için değil ama bundan zevk aldığım için kendimi suçlu hissettim. Kana susamışlığımın beni alt etmesine izin verdiğime inanamıyordum ama aynı zamanda daha fazlasını arzulamaktan da kendimi alamıyordum. Bu bir kısır döngüydü ve nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Uzaktan tüylü adımlar duyuluyordu ve ben rahat bir nefes aldım.

Leilah sonunda ortaya çıktı ve dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Düşüncelerimle baş başa kalmak iyi bir fikir değildi.

Olduğu yerde durdu, bakışları kıyafetlerime sabitlenmişti. Lekelerin ne olduğunu anlayınca gözleri büyüdü.

Arkadaşım iç geçirdi ve başını salladı. "Seni beş dakika yalnız bırakamam, değil mi?" diye şaka yaptı ama endişeli olduğu belliydi.

Gözlerimi devirdim ve sahte bir gülümseme takındım. "Sanırım yapamazsın," diye cevap verdim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Leilah beni odama geri götürdü ve kanlı giysilerimi çıkarırken rahatladığımı hissederek çabucak yeni giysilerimi giydim. Tüm bu süre boyunca beni yakından izledi, yüzünde küçük bir kaş çatma vardı ama hiçbir şey söylemedi.

Üzerimi değiştirmeyi bitirdiğimde, onun şüpheli bakışlarını bir kez daha üzerimde hissettim. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. "Sadece küçük bir itiş kakış oldu, Leilah. Endişelenecek bir şey yok," diyerek onu rahatlattım. Neyse ki morarmış parmak eklemlerim iyileşmişti, bu da içimden sihir akmasının bir başka getirisiydi.

Kuşkuyla bir kaşını kaldırdı ama şimdilik açıklamamı kabul etmiş görünüyordu. "Tamam o zaman, ama bir dahaki sefere kendini kontrol et," dedi kararlı bir şekilde ve bir sonraki derse doğru aceleyle yola koyulduk.

Gözlerimin ucuyla onu izlerken suçluluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Şüphelenmekte haklı olduğunu biliyordum ama ona gerçeği söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Bu sadece küçük bir itiş kakış değildi.

keyif aldım. Dövüş sırasında hissettiğim güç sarhoş ediciydi ve bana verdiği heyecanı inkâr edemezdım. Ama beni yargılayacağından ya da Flavian'ı gördüğüm gibi göreceğinden korktuğum için bunu yüksek sesle söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu karanlık tarafımı en yakınlarımdan bile saklamalıydım.

Ama ya beni ele geçirip ruhumu zehirlerse ve geride sadece kabuğumu bırakırsa?

"Geldik," diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Demir unsurlarla süslenmiş devasa bir kapının önünde duruyorduk. Bu manzara beni itti ve nefessiz bıraktı.

"Nedir bu işaretler?" diye sordum, midem acıyla kasılıyordu. Tüm vücudum uzaklara kaçmam ve bir daha geri dönmemem için çığlık atıyordu.

Leilah sırtımı okşadı ve ben onun dokunuşuyla irkilerek elini çekmesine neden oldum.

"Bu büyüü geri püskürten demir. Bunu büyüü uzak tutmak için kullanırsınız ya da üzerinize koyarlar, böylece artık büyü kullanamazsınız. Pratikte seni bir ölümlüye dönüştürür. Buna alışacaksın, sadece dokunma." Bu demirin yaydığı güçten iğrenerek bir adım geri çekildim.

"Peki bunun akademide ne işi var?"

Başının arkasını kaşıdı.

"Elemental büyü veya savaş sınıfları için. Demir, vampirlerin yanlışlıkla tüm binayı yakmaması ya da sular altında bırakmaması için gerekli." Element büyüü - Alexander ve Flavian savaşırken ateş, toprak ve hava kullanmışlardı. Bu şu anlama mı geliyordu?

"Yani burada büyüyle nasıl savaşılacağını mı öğreniyoruz?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. Başını salladı.

"Bayan Arden size her şeyi açıklayacak. Şimdi gitmem gerekiyor ama iki saat sonra buluşuruz." Dalgınca başımı salladım, aklım zaten beni öldüren canavarın kız kardeşindeydi.

Odaya girdim, gördüğüm manzara karşısında gözlerim büyüdü. Tavanlar yüksekti, odaya sanki zamanın dışında bir yermiş gibi ruhani bir nitelik veriyordu, devasa pencereler odayı ışıkla dolduruyordu, sanki güneş parlıyordu. Tavandan tabana pencerelerden dışarı baktım ve dışarıdaki bahçeleri görebiliyordum. Onların ötesinde, zirveleri kristaller gibi parıldaayan karlarla kaplı dağların ana hatları görülebiliyordu. Odada neredeyse elle tutulur bir durgunluk vardı, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibiydi.

Ama dikkatim hemen duvarlara çekildi. Hepsi kapının üzerindeki aynı sihirli itici demirle süslenmişti. Demir başımı ağrıttı ve midemin bulandığını hissettim. Sanki vücuduma karşı savaşıyordu, sanki beni orada istemiyordu.

İleriye doğru bir adım atmaya çalıştım ama bacaklarım ağırlaşmıştı. Suyun içinde yürümeye çalışmak gibiydi. Demir benim için çok ağırdı. Tökezleyerek geri çekildim, ellerim başıma bastırıyordu.

Gözlerimi kapadım, acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda Nicolette'in yanımda durduğunu gördüm, yüzünde endişe okunuyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi bir esinti gibi yumuşaktı.

Başımı salladım, acı hâlâ kafatasımda zonkluyordu. "Demir... bu çok fazla," diye çıkmayı başardım.

Sınıf arkadaşım anlayışla başını salladı ve omzumu sıvazladı.

"Buna alışacaksın. Gel, Bayan Arden bir dakika içinde burada olacak." Önümüzdeki iki saati o profesörle geçirmek zorunda kalacağım düşüncesi beni daha da kötü hissettirdi. Flavian'la aynı kanı paylaşırken soğukkanlılığımı nasıl koruyabilirdim? Tiksintimi belli etmemek için elimden geleni yapacaktım.

Düşüncelerimi tamamladığım anda kapı açıldı ve koyu sarı saçlar ve gururlu bir adım ortaya çıktı. Penelope müstakil zarafet maskesini takmıştı. Yüzüne baktığımda ve içinde kardeşini bulduğumda neredeyse nefesim kesilmişti.

Neden daha önce hiç fark etmemiştim? Düz burun, köşeli yüz ve dolgun dudaklarda aristokratik bir şeyler vardı. Gülümsemesi bile benzerdi ama onunki onunkinden daha sıcak görünüyordu.

Melodik sesi beni transımdan çıkardı.

"Bugün koruyucu bir kalkan inşa edeceğiz. Avery, bu sefer sadece izleyebilir ve dersin bir resmini çekebilirsin. Şu anda çok kararsız olduğunu biliyorum. Demir bizi felaketten kurtaracak olsa da, diğerlerini gereksiz yere tehlikeye atmamıza gerek yok." Bana bilmiş bilmiş baktı ama ben başımı salladım.

"Özel bir muameleye ihtiyacım yok, ama ilginiz için teşekkür ederim," diye cevap verdim sahte bir dostlukla. Bir süre daha beni süzdü ve bakışlarında alışılmadık bir şey oldu. Penelope'nin gözleri bir an için açılmış, yüzü sanki tüm varlığını sarsan bir şey öğrenmiş gibi çarpılmıştı. Ne olduğunu sormadan dikkatini diğer öğrencilere çevirdi.

O anda bir adım geri çekildim, arka plandaki sade yüzlerin arasına karışmak ve mümkün olduğunca dikkat çekmemek istiyordum.

"Başlamak için önce kendimizi merkezlemeli ve bir koruma kalkanı yaratma niyetimize odaklanmalıyız. Birkaç derin nefes alın ve etrafınızı saran, sizi pozitif enerji ve güçle dolduran parlayan gümüş bir ışık imgeleyin."

Tüm öğrenciler mükemmel bir sıra halinde dizildi ve ben de aynısını yaptım, Nicolette sağımda, bana cesaret verici bir şekilde gülümsüyordu. Gümüş bir ışık düşünmek.... bu kadar zor olamazdı.

Derin bir nefes aldım ve içime daldım, ama içimde parlayan rengi görür görmez, düşüncelerim doğal olmayan bir şeyle paramparça oldu ve keskin bir nefes aldım.

"İlk başlarda normaldir, denemeye devam et. Demir büyüne direniyor ama sen daha güçlüsün," diye beni temin etti Nicolette. Başımı salladım ve yeniden başladım, ancak konsantrasyonum yüksek bir gümbürtü sesiyle çok çabuk bozuldu.

Sıramızın başındaki kişi öyle bir vahşetle geriye savruldu ki, gördüğüm manzara karşısında benim bile ciğerlerim sızladı. Penelope Arden sadece elini kısa bir süre sallamıştı ki ikincisi geri uçtu ve sert bir şekilde sırt üstü yere düştü. Lanet olsun...

"Hayal gücünüzü kullanın ve etrafınızda bir enerji bariyeri oluştuğunu imgeleyin. Bu bariyer istediğiniz herhangi bir şekilde olabilir; bir baloncuk, bir duvar, fark etmez. Önemli olan onu zihninizin gözünde görmeniz ve sizi çevrelediğini hissetmenizdir."

Odadaki diğer sesleri bastırmaya çalıştım ama heyecanlı mırıltılar konsantrasyonumu bozdu. Penelope üçüncü vampire ulaşmıştı, parlak mavi gözleri genç kıza sabitlenmişti. Gösterişli bir şekilde elini salladı ama hiçbir şey olmadı. Kız ise neşelenemeyecek kadar büyüüne dalmıştı.

"Bu bariyeri büyülü enerjiyle, varlığınızın özüyle doldurun. Enerjinin kalbinizden ve ellerinizden akarak kalkanı parlak, ışıltılı bir ışıkla doldurduğunu imgeleyin. Bu enerji izinsiz girişleri geri püskürten ve sizi zarardan koruyan bir bariyer yaratacaktır."

Gözlerimi kapattım ve tarif ettiği parıltıyı aramak için içimin derinliklerine daldım, ama ışığın olması gereken yerde sadece karanlık buldum. Daha da aşağıya daldım ve orada.... Ama bu gümüş bir ışık değil, birbirlerine bir kordon gibi sarılmış yeşil ve mavi bir iplikti.

Bir an bile düşünmeden parıldayan ipliği kavradım ama büyüm harekete geçmedi. Bunun yerine, zihnimin gözünde görüntüler belirdi.

Kalçaları güçlü ve kaslı bir adamın kucağında oturuyordum. Bir kolunu merkezime dolamıştı ve aynı kitaptan okuyor, uygun anlarda gülüyorduk. Yanımızdaki şöminede yanan ateş, antika görünümlü mobilyaların üzerine altın rengi bir ışık saçıyordu.

Kulağıma kirli bir şeyler fısıldadı ve yüzümdeki kızarıklığın arttığını hissettim. Bir an sonra görüntüler kayboldu ve ben yine daha çok balo salonuna benzeyen büyük salonda duruyordum.

"Net bir niyet belirleyerek kalkanınızı güçlendirin. Benim size saldırdığımı, size zarar vermek istediğimi, hayatınızın tehlikede olduğunu hayal edin. Ben düşmanım ve siz kendinizi korumak istiyorsunuz." Bir sonraki vampir onun saldırısına dayandı ve ben daha çaresiz hale geldim.

İçimde ne gümüş ışık ne de güç vardı, sadece karanlık vardı. Belki de hiç sihrim yoktu. Belki de bir anormaldim ya da gelmiş geçmiş en kötü vampirdim.

Aniden, sıranın diğer tarafından bir vampir geri uçtu ve duvara çarptı. Bu vahşet karşısında neredeyse haykırıacaktım. Soluk soluğa yere yığıldı ama kimse yardımına gelmedi. Arkadaşları bile. Nicolette şaşkın bakışımı fark etti.

"Bu teke tek, büyüye karşı büyü. İki vampir dövüştüğünde ya da güçlerini eşleştirdiğinde, kimsenin müdahale etmesine izin verilmez. Bu yüzden ders sırasında kimse araya girmedi. Bu yazılı olmayan bir kural gibidir. Herkes rütbesi için savaşıyor." Alexander'ın neden harekete geçmediğini şimdi anlıyordum.

Bayan Arden dikkatini yanımızdaki genç bir kıza çevirdi. Kendisine çarpan güce dayanamadı ve geriye doğru savruldu, sertçe yere çarptı ve burnunu çektiğini duydum. Bu çok iğrençti. Penelope neden onlara acı vermekten hoşlanıyordu? Belki de bu sadece ailevi bir şeydi.

İçimdeki gümüş ışığı bulmayı, onu yakalamayı tekrar denedim, ama içimdeki elimi ona uzatamadan, sanki benden korkuyormuş gibi kayboldu. Hadi, sadece bir kez, diye yalvardım sessizce. Tekrar ortaya çıkmadı.

"Hayatlarınızı tehdit ettiğimi, sizi öldürmek istediğimi hayal edin. Korkularınızı yönlendirin ve onları güce, büyüye dönüştürün." Kardeşi yerine onun arkamda durduğunu, başımı tuttuğunu ve beni ısırmak üzere olduğunu hayal ettim. Sıcak nefesini tenimde ve tırnaklarının etime battığını hissettim.

Gümüş ışık , çılginca çarpan kalbimin etrafını sardı. Alnımda ter oluştu ama onu silmedim. Bunun yerine, kalbimden beslendim.

Korkunç.

Vücudumdan sıcaklık fışkırdı. Büyüyü tenimde hissettiğimde, beni sardığını ve koruduğunu fark ettiğimde içimi bir coşku kapladı.

Uzanıp onu hissetmek istedim ama tam o anda Penelope bakışlarını bana çevirdi, gözleri çırpınışlarımdan büyülenmişti.

Sıcak bir güç dalgası bana doğru fırladı ve ben de içimdeki gümüş ışığın derinliklerine dalarak onu pençeledim. Gücü sekti, sadece daha sert, daha acımasızca saldırmak için. Hiçbir şey olmadı ama sonra etrafımdaki her şey karardı ve gözlerimi açtığımda kendimi koridorun diğer ucunda, kolum doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halde yatarken buldum.

Haykırdım. Ciğerlerimdeki ve kolumdaki acı tarif edilemezdi. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı ve morarmış vücudum bunun kanıtıydı.

Salonda heyecanlı mırıltılar yükseldi.

Bir sonraki anda Penelope yanıma çömeldi.

"Bu pek iyi görünmüyor. İyileştireceğim," dedi kuru bir sesle ve acı içinde olmasaydım neredeyse gözlerimi devirecektim.

Elleri vücudumda geziniyor, en çok acıyan yerimde duruyordu. Avuçlarından sızan sıcaklık üniformamın içinden vücuduma nüfuz etti. Saniyeler sonra tekrar rahatça nefes alabiliyordum. Sonra sıra koluma geldi.

Elini kırık bölgeye koydu ve büyüsu kemiğimi iyileştirdi. İnanılmazdı. Acı azaldı ve sanki yaralanma hiç olmamış gibiydi. İnanamayarak kolumu oynattım ama tenimde kumaştan başka bir şey hissetmedim. Bu numarayı bana o öğretmişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"Sen de iyileşmeyi öğreneceksin." Bu sözlerle birlikte ayağa kalktı ve yerine döndü. "Ne bekliyorsunuz? Sıraya geri dön."

Dersin geri kalanını buradan izleyebilseydim çok iyi olurdu.

İç çekerek emrini yerine getirdim ve birkaç saniye sonra kışının üzerine düşen Nicolette'in yanına geri döndüm. Ama yüzünü buruşturmak yerine, sanki her şey onun için çok eğlenceliymiş gibi güldü.

Başımı salladım ve sihrime daldım.

SONSUZLUKTAN BİR SONRA, ders sona ermek üzereydi. Büyüsünü kalkanımdan sadece bir kez sektirmeyi başarmıştım ve bunun her şeyden çok şans eseri olduğunu düşünmüştüm. Nicolette ise neredeyse tüm testlerini geçmişti.

O benim gibi çok fazla hafta kaçırmamıştı ama her ne kadar etrafta savrulmak onun için daha eğlenceli görünse de zaferi ona çok görmedim.

"Ev ödeviniz kalkanınız üzerinde pratik yapmak olacak. Şimdi ve bir sonraki dersimiz arasında, bir kalkanın hayatını kurtarabileceği bazı sürprizlerle karşılaşacaksın." Yaramaz sırtışı iyi bir anlama gelmiyordu. Boş zamanlarımızda da saldırıya uğrayacak mıydık?

Sıkıntıyla nefes verdim; ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Dondurma almaya gidelim mi?" diye sordu sınıf arkadaşım, diğerlerinin çoğu çoktan kapıdan çıktıktan sonra Başımı salladım.

"Şu anda canım hiçbir şey yemek istemiyor. Ya da bir daha asla." Yemek düşüncesi bile öğürmeme neden oldu. Anlayışla başını salladı.

"Tahmin edebiliyorum. İlk birkaç hafta yemek kokusu bile alamadım. Daha iyi bilmesem hamile olduğumu düşünebilirdim." Kıkırdadı ve ben de bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne demek istiyorsun?" Nicolette aklımın yerinde olup olmadığını tartışıyormuş gibi başını eğdi ama terli saç tellerini yüzünden sildi ve devam etti.

"Dönüşmüş vampirler için hamile kalma şansı neredeyse sıfırdır. Özellikle de büyülü olmayan bir yaratıktan. Büyülü bedenimiz insani olan her şeye direnç gösterir. Sadece bu şekilde doğan vampirler kendi türlerinden çocuk sahibi olabilirler. Dönüşmüş ve doğmuş vampirler arasında bile çocuk sahibi olmak neredeyse imkansızdır. Bunu yapmaya pek hevesli olduklarından değil. Bizler onlar tarafından aşağı, zayıf olarak görülüyoruz. Çocuk sahibi olmak isteyeceğiniz bir şey değil."

Boğuk bir ses çıkardım ve kendimi duvara yasladım. Oda dönüyordu ve artık net göremiyordum. Bir aile.... çocuklar

Alexanders'ın zehri ve Flavians'ın ölümcül pençesi tüm bunları benden almıştı. Bebeğime asla ninni söyleyemeyecek, ona bisiklete binmeyi öğretemeyecektim. Kimse bana anne diyemeyecek ve kimse mezarıma çiçek koyamayacaktı.

Parmaklarım titriyordu ve ses çıkaramıyordum. Çocuk sahibi olmayı çok düşündüğümünden değil, ama bu seçenek bana her zaman açtı, bir seçeneğim vardı, ta ki bu da elimden alınana kadar.

Nicolette yanımdaki duvara yaslandı ve omzumu okşadı. Geri çekilmedim.

"Çok duyarsız davrandığım için özür dilerim. Ama bunu kabullenmen daha iyi olur. Aile soyun seninle sona eriyor."

Tam o anda Leilah içeri girdi ve ben de yanaklarımdaki yaşları sildim.

"Ne oldu?" Benimle sarı saç bantlı kız arasında şüpheyile bir ileri bir geri baktı. Kız savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı.

"Yok bir şey. Hadi gidelim." Çantamı aldım ve Leilah'nın yanında çıkışa doğru yürüdüm, solgun güneş arkamızdaydı. Yarı yolda durup derin bir nefes aldım ve dönüp Nicolette'in beklenti dolu yüzüne baktım.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Yüzüne milyon dolarlık bir gülümseme yayıldı. Nicolette'e ikinci kez sorulmasına gerek kalmadı ve iki saniyeden kısa bir süre içinde bizimle birlikte oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ben de bir şey söylemek yerine onunla kollarımı birleştirdim. Öyle görünmese de o da en az benim kadar yalnızdı.

Me ve Leilah yatakta otururken, Nicolette dolabımı karıştırırken o da kalkan olayıyla ilgili her şeyi tekrar anlattı. Her birkaç dakikada bir, bir kıyafet seçip

Vücudunu. Leilah'nın sözlerine bağlı kalmaya çalıştım ama aklım Nicolette ile daha önce yaptığım konuşmadaydı.

"Konsantre ol," diye azarladı Leilah ve aynı anda görünmez bir şey alnıma çarptı. O noktayı ovuşturdum ve öfkeyle ona baktım.

"Elimden geleni yapıyorum," diye hırladım.

"Görünüşe göre elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değil." Gözlerimi devirdim ve güneş zirveye ulaşana kadar tekrar tekrar denedim. Normal derslere katılamadığım için biraz boş zamanım vardı.

"Bunları ödünç alabilir miyim?" Nicolette bir yığın giysiyi işaret etti, köpek yavrusu gözleri mükemmel bir şekilde yerleşmişti.

"Elbette." Başımı salladım. "Yakın zamanda akademiden ayrılacak değilim."

Nicolette başını öne eğdi. "Nedenmiş o? Bir ara tekrar sosyalleşmen gerekecek."

Leilah sinirli bir ses çıkardı. "Çünkü bu inatçı aptal içmeyi reddediyor."

Nicolette'in kara gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar büyüdü.

"Ve sen hâlâ odandan mı çıkıyorsun? Avery, bu tehlikeli. Düşünsene, eğer bir

İnsan sana rastladı," diye haykırdı, sesi bir oktav daha yüksekti.

Başımı salladım ve üniformamı düzelttim.

"Bu benim işim. Ayrıca, hiçbir şey olmadı. Her şey kontrolüm altında." Kızlar birbirlerine bilmiş bir bakış attılar ama konunun üzerinde durmadılar.

Onları koridorda takip ederek büyü teorisi sınıfına gittim. Konu kesinlikle kulağa geldiği kadar sıkıcıydı ama şikâyet etmiyordum. En azından boğazım artık cehennem gibi yanmıyordu, ama otokontrolümün tekrar teste tabi tutulması an meselesiydi.

"Böyle muhteşem bir odayı kendime ayırmak için kiminle yatmam gerekiyor?" Nicolette şaka yaptı ve ben neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum, bir adım öne doğru sendeledim.

Leilah homurdandı ve ben de ona ters ters baktım.

"Kimseyle," diye yanıtladım hemen. "Tek kişilik oda Leilah'yı korumak için, o uyurken kafasını ısırmayayım diye. Ama şimdi düşündüm de, hiç de fena bir fikir değil."

Bana göz kırptı ve Nicolette kafası karışmış bir halde ileri bir geri baktı.

"Sadece bir şakaydı," diye itiraf etti utangaç bir şekilde, ben de salladım.

Birdenbire öyle bir vahşetle öne doğru fırlatıldım ki morarmış yüzüm yerde kırmızı izler bıraktı.

Ne oluyor be? Göz ucuyla, bir çocuğun gözden kaybolmadan önce bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini gördüm.

"Siktiğimin Arden'i," diye homurdandı Leilah, kalkmama yardım ederken ve parmaklarını şakağımda gezdirirken. Sıcaklık tenime yayıldı ve yaranın iyileştiğini hissettim. "Öğrencileri kalkanlarını asla düşürmemeyi öğrenene kadar her zaman böyle olaylar olacak."

Korkumun yerini çok daha kötü bir duygu olan öfke aldı. İçimde kaynadığını, vücudumun her zerresini tükettiğini hissettim. Yoğunlaşan duygularım beni onu avlamaya, tuzağa düşürmeye ve öldürmeye itti. Zonklayıcı acı çeneme yayıldı ve uzatılmış dişlerimin üzerini yaladım.

"Şimdi olmaz," diye uyardı arkadaşım. "Bu hissi kalkanını inşa etmek için kullan."

Ancak büyük bir mücadeleyle olduğum yerden kımıldayabildim, olanları arkamda . Sanki tüm vücudum direniyor gibiydi.

yenilgiyi. Bu öğretim yöntemi aynı anda hem acımasız hem de zekiceydi. "Acele edelim. Ders başlamak üzere ve profesör tam bir pislik." Başımı ona doğru çevirdim. Bu sadece Alexander olabilirdi. Aynı anda, hissettiğim beklenti duygusu için kendime lanet ettim. Hayır, onu görmeyi, iki saat daha ona katlanmak zorunda kalmayı dört gözle beklemiyordum. Kalbim buna dayanamadı. Kendime olan saygım için zehir gibiydi ve Bu döngüyü durdurmak zorundaydım.

Tam zamanında geldik.

Nicolette ve ben arka sıradaki son iki boş koltuğa geçip kalem ve defterlerimizi çıkardıktan sonra arkamıza yaslanıp etrafı seyrettik.

Gözlerim her ayrıntıyı taradı. Yüksek duvarlardan sarkan karmaşık oymalar ve duvar halılarıyla süslenmiş, kraliyet ailesine uygun bir odaydı. Pencereler çok küçüktü, bu yüzden oda titrek mumlarla aydınlatılıyor, öğrencilerin yüzlerine yumuşak bir parıltı yayılıyordu.

Uzaktan çok daha hızlı ve çılginca ayak sesleri geldi ve rahat bir nefes aldım. Bay Preston değildi.

Kapı açıldı ve yüzünde bir avuç dolusu derin kırışıklık olan bir adam içeri girdi.

Vampirin masmavi gözleri odayı taradı ve bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. Sesi kadife gibiydi, pürüzsüz ve cezbediciydi; konuşurken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Gençler," diye başladı, "Büyü Teorisi dersine hoş geldiniz."

Zarif bir zarafetle hareket ediyor, uzun beyaz saçları ipekten bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Siyah bir takım elbise giymişti, kumaşı zayıf bedenini neredeyse uhrevi bir şekilde sarıyordu.

"Bildiğiniz gibi büyü sadece birkaç kelime söylemekten ibaret değildir," devam etti. "Bu bir sanat, bir bilim, kendine has bir dildir. Onu gerçekten anlamak için evrenin kendi dokusuna inmemiz gerekir."

O konuşurken dikkatle dinledim, sözleri etrafımda bir büyü örüyordu. Sanki etrafımdaki hava elektriklenmiş gibi, büyüün gücünü damarlarımda hissedebiliyordum.

Vampir büyük bir kara tahtaya doğru ilerledi, uzun parmakları tahtanın yüzeyinde geziniyordu. Her biri kendine özgü bir enerjiyle titreşen karmaşık semboller ve glifler çizmeye başladı. Çizdikçe büyüün tarihinden, bizden önce gelen büyük cadılardan, bildiğimiz dünyayı şekillendiren büyülerden bahsediyordu.

Her biri bir öncekinden daha güzel olan sembollerin önümde şekillenmesini huşu içinde izledim. Sanki büyük bir ressamı iş başında izliyormuşuz gibi hissettim, ruhuyla bir resim çizen birini.

Ders devam etti, profesör açıklamasında bir kez bile duraksamadı ve her kelimesine asıldım, zihnim gücümle başarabileceklerimin olasılıklarıyla alevlendi.

Farklı büyü türlerinden bahsetti. Bazıları kan gerektiriyordu, bazıları ise kendi deyimiyle eski dilde sadece birkaç kelime. Bize böyle bir yazı gösterdi ama ben dili tanıyamadım. Nicolette bile başını salladı.

Büyülerin nasıl kullanılacağını başka birinden öğreneceğimizi söyledi ve kendimi bu dersi dört gözle beklerken buldum. Aynı anda hem şaşırtıcı hem de ürkütücüydü; beni sıkıcı varoluşumdan çekip çıkaran yeni, tehlikeli bir dünya. Ama büyük bir bedel karşılığında, bunun için hayatımı kaybetmiştim.

Ders sona ererken profesör bana döndü. "Unutma," dedi, sesi rüzgârdaki bir fısıltı gibiydi, "büyü hafife alınacak bir güç değildir. Akıllıca ve büyük bir dikkatle kullanılması gereken bir armağandır."

Sadece birkaç dakika önce bize anlattığı şeylerin bir kısmını bile uygulayamayacağımı çok iyi bildiğim için başımı salladım.

Ve büyüler hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim, kırık kalbimi iyileştirecek bir tane asla bulamayacaktım.

I Yatağında uzanmış, dakikalar odanın diğer tarafındaki büyükbabamın saatinde ilerlerken tavana bakıyordum. Gece yarısını geçtikten sonra, odamın dışındaki dünya sessizliğe bürünmüştü.

Bir baykuş sesi ya da rüzgârın sürüklediği yaprakların hışırtısı. Odadaki tek ışık, duvarlara ürkütücü gölgeler düşüren birkaç titrek mumdan geliyordu.

Yalnızlık geceleyin bir hırsız gibi içime girmiş, huzurumu çalmıştı. Etrafım herkesi kışkandıracak lüks ipekler ve kadifelerle çevrili olmasına rağmen boşluk hissinden kurtulamıyordum. Ama şu anda anlamsız görünüyorlardı, arzuladığım rahatlığı sağlayamıyorlardı.

Ağır bir kalple tabletime uzandım, bir tür bağlantı için çaresizdim. Başparmağım mesaj simgesinin üzerinde geziniyordu, Alexander'a içimi dökmeye hazırdım, olanları unutmuş gibi davranıyordum, sadece birinin bana gerçekten içtenlikle dokunduğunu hissetmek için.

Ama mesajımı yazmaya başladığımda tereddüt ettim. Umutsuzluğumun derinliğini anlayacak mıydı? Yoksa bunu huzursuz bir zihnin saçmalıkları olarak görmezden mi gelecekti?

Kendimi her zamankinden daha yalnız hissederek mesajı sildim. Pencereden giren ay ışığı odayı gümüşü bir parıltıyla aydınlatıyordu. Yorganı çeneme kadar çektim ve birinin bana sarılıp karanlığı kovalamasını diledim.

Ama kimse gelmedi ve ben sadece odamın sessizliğiyle baş başa kaldım. Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım, ama kalp ağrısı devam ediyordu

Bir hayalet gibi, soğuk dokunuşuyla bana musallat oluyor.

O anda, bazen sahip olduğumuz tek arkadaşın kendi düşüncelerimiz olduğunu fark ettim. Ve en karanlık saatlerde bile onlarla yüzleşecek gücü bulmak bize bağlıdır. Derin bir nefes aldım ve uykunun beni yakında bulacağını ve umutsuzca arzuladığım teselliye bana vereceğini umarak zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Dakikalar geçiyordu ve ben artık dayanamıyordum. Yalnızlık boğucuydu ve odamın sınırlarından kaçmam gerekiyordu. Yataktan kalktım ve gardıroba doğru ilerleyerek yumuşak bir kazak ve kabarık terliklerimi çıkardım. Bol kumaşın rahatlığını tenimde hissederek hızla .

Odamdan çıkıp akademinin karanlık koridorlarına daldım. Tek ışık, duvarlara asılı kılıflardaki mumlardan geliyor, koridorları kaplayan duvar halıları ve eski kitap raflarının üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Havada gizem ve entrika vardı, sanki çoktan unutulmuş başka bir dünyaya adım atmış gibiydim. Havada eski parşömen ve balmumu kokusu vardı.

Amaçsızca dolaştım, ayak seslerim boş koridorlarda yankılanıyordu, uzaklarda tek bir fısıltı bile yoktu. Parmaklarımı eski kitapların sırtlarında gezdiriyor, sayfaların pürüzlü kenarlarını hissediyordum. Başlıklar yabancıydı, çözmeye bile başlayamadığım dillerde yazılmıştı.

Akademnin derinliklerine doğru yürüdükçe karanlık daha da koyulaşıyor gibiydi. Ama korkmuyordum. Sessizlik rahatlatıcıydı, sanki dünya sadece benim için durmuş gibiydi.

Mum ışığı uzakta titriyordu ve ben de pervane gibi onu takip ettim, mesihimi.

Bir köşeyi döndüğümde, daha önce gördüğüm bir portreye rastladım. Ama şimdi insan görüşümle algılayamadığım tüm detaylar bana geri bakıyordu.

Geniş gözlerle, resme hayat veren narin fırça darbelerinin izini sürdüm. Uzun siyah bukleleri bir mürekkep nehri gibi omuzlarından aşağı dökülen, çarpıcı güzellikte bir kadını tasvir ediyordu. Elbisesi başlı başına bir başyapıttı, zengin mavi ipek ve şifondan yapılmıştı ve vücudunun etrafında su gibi akıyordu. Korse ve kolları süsleyen karmaşık boncuk ve nakışlar, göz kamaştırıcı bir işçilik gösterisiyle ışığı yakalıyordu.

Resimdeki kadın gülümsemiyordu ama yüz ifadesi muhteşem bir zarafet ve şıklıktaydı. Derin ve gizemli gözleri, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, tuvalden bana bakıyor gibiydi.

Arka plan sadece düz bir yüzey değil, aksine güzelce bakımlı bir bahçeydi. Her renkten canlı çiçekler bolca açmıştı ve uzakta küçük bir gölet görülebiliyordu.

Hafif bir esinti ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, sanki manzaraya hayat veriyordu. Vahşi güzellik, tüm bunların ortasında, acımasız ve boyun eğmez bir şekilde duruyordu. Sanki tek bir bakışıyla çiçeklerin açmasını ve göletin suyunun durmasını emrediyor gibiydi.

Gücü ve güzelliği tuvalin ötesine geçen bu kadına karşı huşu duymaktan kendimi alamadım.

Bir adım daha yaklaştım ve tuvalin sağ alt köşesinde kelimeler oluştu. Birinin dikkatini gece yarısı yolculuğuma çekmekten endişe etmeseydim, uzun zaman önce çılgık atardım.

Seni ben öldürdüm. Korkuyor musun?

Ne oluyor be? Resim bana bir mesaj mı göndermişti? Kadının resimden fırlayıp doğaüstü bedenim pes edene kadar bana işkence edeceğinden korkarak birkaç adım geri çekildim.

Gözümün ucuyla birkaç mum titredi ve hemen yalnız olmadığımı anladım.

Kimin bana yaklaştığını hissettiğimde, buradan başka bir yerde olmak isteyerek arkamı döndüm.

Ruhumdaki mavi-yeşil iplik titreşti, vücuduma sıcaklık dalgaları gönderdi ama duramadım, bu duyguya teslim olamadım.

Doğaüstü hızımı kullanmak üzereyken, önümde uzun boylu ve yürek parçalayıcı güzellikte bir figür belirdi.

Alexander.

"Avery," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Göğsümde, ölümümünden, kaybımdan beri görmezden gelmeye çalıştığım o tanıdık sızıyı hissettim. Tüm sağduyuma rağmen başımı eğip gözlerinin içine baktım ve binlerce tondan tanıyabildiğim maviyi gördüm.

Alexander bitkin görünüyordu, yorgunluk vücudunun her bir gözeneğinden yayılıyordu. Ve daha zayıf, daha güçsüz görünüyordu. Yeterince yememiş, yeterince uyumamış mıydı? Bu aptalca soruları beynimden kovmaya çalıştım.

Sessizlik o kadar derindi ki, ağırlığının göğsüme baskı yaptığını hissedebiliyordum. Tek ses onun kalbinin yavaş ve sabit ritmiydi; bu ritim benimkiyle birleşiyor gibiydi. Sanki dünyanın geri kalanı eriyip gitmiş ve bu sessiz, gerçeküstü anda sadece ikimiz var olmuştuk. Ve yine de, etrafımızı saran sessizliğe rağmen, aramızdaki gerilim hissedilebilirdi, o kadar yoğun ki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi geliyordu. Daha önce de karşılaşmıştık elbette ama her şeyin dengede durduğu bu an gibi değildi.

"Bunu bana neden yaptın Alexander?" diyebildim sadece.

Kelimeler ağızımdan tökezleyerek çıkarken, sesim beni tüketmekle tehdit eden ezici bir duygu dalgasıyla titriyordu. Bu konuşmayı başlatmak için doğru zaman ya da yer olmadığını biliyordum. Ama dilimde yanan tüm söylenmemiş şeylerin ağırlığı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Onları daha fazla içimde tutamazdım.

Sesimdeki titreme duygularımın derinliğine ihanet ediyordu ve sitem dolu sözlerimi dinlerken gözlerindeki pişmanlığın titreştiğini görebiliyordum.

Başka bir kelime, başka bir hareket bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Sanki yıldırım çarpmış gibi donmuş bir halde önümde öylece duruyordu.

Çılgılık atmak, öfkelenmek, hakkımda söylediği şeyler yüzünden onu cehenneme göndermek istiyordum ama göğsüm neredeyse acı verecek şekilde sıkıştı.

"Denedim."

Bu iki kelime doğrudan kalbime saplandı, ruhumu parçalara ayırdı ve beni ölüme terk etti.

Dudaklarım aralandı ve ona bağırarak istedim, onu dize getirecek şeyler söylemek istedim. Onu istemediğimi, sadece hızlı bir sikiş için iyi olduğunu söylemek istedim. Ama hiçbir şey gelmedi. Çünkü sarsıcı gerçek şuydu ki onu her şeyden çok istemiştım, bu sadece hızlı bir sikişten daha fazlasıydı. Hayır, sanki ruhlarımız birbirini yıllarca sevmiş gibiydi.

"Ama yine de yeterli değildi."

Alexander

Hayır, asla yeterli olmayacaktı. Onun geleceğini almıştım, ezmiştım.

Benden nefret etmesi gerekiyordu. Ruhum adına, kendimden nefret ediyordum. Zayıf davranmıştım, diz çökmeme izin vermiştim. Ve en çok da onun karşısında bir aptal gibi durduğum, ağzımı açmadığım için kendimden nefret ediyordum.

Seni seviyorum, sen öldün ve ben sana söyleyemedim.

Ve şimdi geri dönmüştü ama reddedilme korkusuyla bir korkak gibi sessiz kalmaya devam ettim.

"Lütfen," diye konuştum, sesim titriyordu. "Bana ne yapacağımı söyle. Onu öldürmemi mi istiyorsun? Tamamdır. Sana onun kalbini getireceğim." Sözlerim daha çok bir yalvarış gibiydi.

Güzel yüzünde bir şeyler kıpırdandı ve bu kez bunun küçümsemeye bir ilgisi yoktu. Bir anlığına yüz hatları o tanıdık yumuşaklığa büründü ve bu kalbimi kırdı.

"En önemli olduğunu düşündüğün şey bu mu?" Sıcaklığı benimkine karışana ve kokusu kıyafetlerime sinene kadar bana doğru bir adım attı. "Senin ihanetin benim ölümümünden daha çok acı veriyor."

Yutkundum, uzanmak, tenine dokunmak, onu bir kez daha hissetmek istiyordum. Ama bunun yerine ellerimi yumruk yaptım. "Sana güvendim ve sen benden faydalandın." Gözlerinin etrafında siyah damarlar oluşmuştu, bu da ya çok aç ya da çok kızgın olduğunu gösteriyordu.

Avery yanımdan geçip arkasını dönmek üzereydi ki onu kolundan yakaladım, döndürdüm ve en yakındaki duvara yapıştırdım.

Göğüslerimiz buluştu.

"Benim hakkımda her şeyi düşün, ama bunu asla."

Nefes alış verışı düzensizdi ve kalp atışlarının göğsünün altında hızlandığını hissedebiliyordum, bunu vücudumda bir deprem gibi hissediyordum. Beni hor gördüğünü biliyordum ve hissettiğim suçluluk duygusu neredeyse dayanılmazdı. Yine de ona tekrar dokunma, sıcaklığını tenimde hissetme isteğine karşı koyamadım.

Elimi kıvrımlarında gezdirdim, sanki ilk kez yapıyormuşum gibi vücudunun hatlarını izledim. Parmak uçlarımin altında korlar kıvılcımlandı.

Yanlış olduğunu bildiğim halde onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama duramıyordum.

Parmaklarımı yanağında gezdirdim, teninin sıcaklığını ve saçlarının yumuşaklığını hissettim. Sanki bir meleğe dokunuyor gibiydim ve

onun gerçek olduğuna inanmak.

O anda ne geçmiş ne de gelecek umurumdaydı. O anda sadece onun benimkinin altındaki bedenini nemsiyordum. Onu hissetmek, ona sımsıkı sarılmak ve asla bırakmamak için duyduğum karşı konulmaz arzu beni tüketmişti.

Kalamı bacaklarının arasına bastırdığımda, direncinin eridiğini hissedebiliyordum.

Dudaklarım neredeyse kulağına değecek şekilde başımı eğdim.

"O sözler yalandı." Sesimi duyunca kaskatı kesildi. "Bu-" Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Kendi kalp atışımdan bile daha gerçekti."

Avery'nin elini tuttum ve göğsüme bastırdım, böylece altındaki hızlı vuruşu hissedebiliyordu.

"Gördün mü? Gerçek." Elini bıraktım ama o çekmedi, ağrıyan kalbimin üzerinde bıraktı.

Gözleri kapandı ve bana uzatılmış bir kalkanın gücüyle vurmadan önce derin bir nefes aldı. Az önce üzerime saldığı g karşısında şaşkınlıkla üç adım geriye tökezledim.

Bir saniye önce bedeninin olduğu noktaya baktım. Gitmişti, arkasında sadece büyüsünün kusursuz kokusunu bırakmıştı.

Dudaklarım bir sırtışa dönüştü. İşte oradaydı, benim kızım.

Alexander

DUşUN ALTINA GİRDİM, sıcak su vücudumdan aşağı akıyordu. Duş jelinin taze kokusu burnuma çarptı ve onun ellerini düşünerek vücudumu kprtrken daha derin nefes aldım.

Bugün ona ulaşmıştım, bunu hissedebiliyordum ve belki, sadece belki, zamanla beni içeri alacak, yardım elimi kabul edecekti.

Yarım saat önceki karşılaşmamızı düşününce, vücudunun soğuk taş duvara yaslanmış olduğunu, kalamın bacaklarının arasında olduğunu düşününce aletim sertleşti. Aletimi tuttum ve dokunduğımda seğirdi. Ruhum adına, şu anda burada olmasını, bana dokunmasını ne kadar isterdim.

Acı verici bir yavaşlıkla, uzunluğumu aşağı yukarı okşadım ve yosun rengindeki gözlerini önümde gördüm. Kulağına tatlı sözler fısıldardım ve o da dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını etrafıma sarardı.

Hareketlerim daha hızlı, daha talepkâr hale geldi ve başparmağım, zar zor tutabildiğim kadar başımın tabanına masaj yaptı.

Adımı tekrar tekrar söylediğini, kaslarının aletimin etrafında sıkılaştığını hayal ettim.

İlk gecemiz, onun ilk seferi. Üzerimdeki kanı görene kadar bunu fark etmemiştim ve neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ona her şeyi itiraf edecektim; aşkımı, sadakatimi, sonsuzluk için verdiğim sözü.

Uzun zamandır görmediğim gülümsemesi aklıma geldi ve hareketlerim daha da hızlandı, kalbimdeki çarpıntı daha da güçlendi.

Kendimi okşarken dizlerim titriyor, onu, onun nasıl hissettiğini, ıslak ve hazır olduğunu düşünerek nefes alıp veriyordum.

İnledim, bir elim düşün cam duvarındaydı, parmaklarımın altında sis kayboluyordu. Zihnimde adımı haykırdı ve uzun zamandır boşalmadığım kadar sert boşaldım, süt beyazı yük aletimden aşağı aktı ve elimi kapladı.

Kahretsın, bu çok etkileyiciydi.

Alexander

Saat sabahın ikisiydi ve ben onun odasından çok da uzak olmayan bir duvara yaslanmıştım. Şimdiye kadar, o uyurken nöbet tutmak benim için bir alışkanlık haline gelmişti. Ona mahremiyet sağlayacak kadar uzaktaydım ama kapısını koruyabilecek kadar da yakındım.

Bazı insanların, sırf varlığı başlarına bela olduğu için ona uykusunda zarar vermesine ihtimal vermiyorum.

Ateş büyümü kullanarak bir sigara yaktım ve dumanın dilimde bıraktığı tadın keyfini çıkardım. Vampirler bağımlı olamazdı, en azından insanlar gibi, ama Avery tütünü takdir etmemi sağlamıştı.

Son hayatımızda sigarayla alışkanlıklarından biri haline getirmişti ve sırf fazladan beş dakika geçirebilmek için sigaramı onunla paylaşmaya alışmıştım.

birlikte. O zamandan beri sigara içiyorum çünkü bana zamanımızı, yürüyüşlerimizi hatırlatıyor.

Yavaşça dumanı üfledim, yüzümün önündeki açık gri buluta baktım ve başımı salladım.

Aklım Cadılar Bayramı'ndan bu yana ilk dersine, çocuğu nasıl eşek sudan gelinceye kadar dövdüğüne gitti. Bu manzara beni neredeyse çıldırtmıştı, sadece inanılmaz derecede seksi görüldüğü için değil, daha çok öfkeli olduğu için, neredeyse öfkeden kendini kaybetmişti. Bu da en azından bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu. Sadece öfke olsa bile. Ruhu tamamen yanmamıştı.

Birkaç saat geçti, bu süre boyunca ezici yorgunluğa karşı savaştım.

Ama sonra, keskinleşen duyularım sayesinde bir inilti duydum, sonra da ismimi.

Avery kâbus mu görüyordu? İyi olduğundan emin olmak için ona doğru koşacaktım ama durdum. Muhtemelen görmek isteyeceği en son kişi bendim ve ayrıca yatak odasına aniden dalarsam sapık gibi görünürdüm.

Ben de kendimi kıpırdamadan durmaya zorladım, onun hızlanan nefes alış verişleriyle eziyet çektim. Sakinleşene ve kalp atışları yavaşlayana kadar adım bir kez daha dudaklarından döküldü.

Kabusu sona ermişti. Yoksa o...? Hayır, kesinlikle bitmemişti.

Yine de, kendine dokunduğu, beni düşündüğü, beni hayal ettiği düşüncesiyle aletim sertleşti.

I Çok kısa süren uykumdan irkilerek uyandım, hala dün gecenin ve Alexander ile konuşmamın sersemliği üzerimdeydi.

Bu beni istediğimden daha fazla heyecanlandırdı ve içimde bir ateş yaktı.

Göğsümde boğulmayı tercih eden bir ateş var.

Ama ne kadar inkâr istesem de, sözlerinde bir parça gerçeklik payı duymuştum. Belki de beynim çıldırıyordu, belki de bedenim sadece biraz şefkat ve rahatlık istiyordu.

Kalçasını bacaklarımın arasında gezdirirken bana tipik bakışlarıyla bakmıştı ve ben neredeyse katlanacaktım.

Kokusu, dokunuşu, çok tanıdıktı, çok doğru ve yine de yanlıştı, çok yanlıştı.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve gelenin kim olduğunu zaten biliyordum-Leilah.

Doğüstü bir hızla kapıya koştum ve onu içeri aldım.

"Daha giyinmedin mi? Geç kalacağız," diye bağırdı çılgınca, elime bir simit ve bir fincan kahve tutuştururken.

Kahve harika kokuyordu ama simidin tadı beni endişelendiriyordu, hasta olacağımı biliyordum.

"Açlıktan bu kadar çabuk ölmüyor olmamız beslenmeye ihtiyacımız olmadığı anlamına gelmez. Özellikle de bir aptal gibi kan içmeyi reddettiğin için. Bugün gündeminde Elemental Büyü var ve bunun için alabileceğin her türlü enerjiye ihtiyacın olacak. Bu yüzden onu aşağı indir." Bana öfkeyle baktı ve ben de gözlerimi devirdim ama itiraz etmedim.

Bunun yerine fincanı dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum aldım. Tadı hatırladığımdan farklıydı. Daha yoğun ve yine de yumuşak-paradoks. Vampir tat tomurcuklarım nihayet yeniden bir şeyler tadabildikleri için sevinçten zıplıyorlardı ama bedenim tatmin olmamıştı.

İçki çok insancıldı, yeterince kırmızı değildi, yeterince metalik değildi. Sinirli bir iniltiyle son damlayı da içtim ve simidi ısırđım.

Sanki ağızımda kir varmış ve çiğnenmiş kalıntıları kahve fincanına tükürüyormuşum gibiydi.

"İğrenç. Bu neyle pişirilmiş? Kumla mı?" Burnumu kırıştırdım, o da çöpi benden aldı ve üniformamı ellerime sıkıştırdı.

"Yeni tat alma duyunuza alışacaksınız. Bir süre sonra her şeyin tadı neredeyse eskisi gibi olacak." Bu bilgiyle beni banyoya itti ve saati işareti etti. "20 saniyen var."

Yarı prezentabl görüldükten sonra dışarı fırladık, yağlı boya tabloların ve avizelerin yanından geçtik ve havaya karıştık. Bir dönemeçte durakladı ve yüzündeki bir tutam saç taradı.

"Bu taraftan gitmem gerekiyor," diye nefes nefese, parmağıyla daha dar bir koridoru işaret etti. "Sen şu yöne git. Düz gitmeye devam et ve sonra sola dön. Koridorun kapısı da aynı demirle süslü, kaçıramazsın." Başımı salladım ve bir hava öpücüğüyle veda etti.

Tam yoluma devam etmek üzereydim ki kokusunu aldım. Tatlı, o kadar tatlı ki neredeyse dişlerim acıyacak ve Tanrım o kadar baştan çıkarıcı ki. S

O kadar insani, o kadar ilahi olan kalp atışları yaklaştıkça ağızımda alıva toplanıyordu. Yerimden kıpırdayamadım, olduğum yerde donup kaldım.

Havada dans eden kan kokusu, hipnotik bir cazibeyle beni çağırın baştan çıkarıcı bir melodiydi. Dişlerim içimde yanan açlıkla zonkluyordu, sadece taze kanın sıcak, metalik tadıyla doyurulabilecek amansız bir arzu.

Direnmeye çalıştım, çaresizlikten doğan bir azimle insanlığıma tutunmaya çalıştım. Ama açlık çok güçlüydü, göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Beni tüketmekle, bir zamanlar olduğum her şeyi soyup soğana çevirmekle, geriye içi boş bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar tehdit ediyordu.

Ayak sesleri yaklaştı, sabit ritimleri sadece açlığımı daha da arttırmaya yarayan kışkırtıcı bir vuruştı. Damarlarında kanın sesini duyabiliyordum, bu ses beni unutulmaz bir güzellikle çağırın bir senfoniydi.

Yine de tereddüt ettim. İçimdeki yırtıcı hayvan öfkelenip günaha teslim olmamı isterken bile insanlığıma sarıldım.

Bir an için sanki iki dünya arasında asılı kalmış, kendi arzularımın değişken akıntılarına kapılmış gibi hissettim. Açlık insanlığımla savaşıyordu, her biri beni farklı bir yöne çekiyordu, ta ki dikişlerimden ayrılabilcekmişim gibi hissedene kadar.

Bedenim avlanmak için haykırıyor, kurtuluş için yalvarıyordu, sadece bir damla için, ama kalbim beni kaçmaya, arkama bakmamaya çağırıyordu.

Kalp atışları hızlandı ve oluşturduğum tehlikeyi hissettiğinden emindim.

Derin bir nefes aldım, kanının kokusunun beni bulandırmasına izin verdim ve koştum.

"Y Sen bundan daha iyisin." Güçlü bir el üst kolumu kavradı ve beni geri çekti. *Alexander.*

Omurgam gövdesine bastırılmıştı ve kalp atışlarını hissediyordum.

sanki benimmiş gibi.

"Burada görülecek bir şey yok," diye bağırdı çocuğa ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi koşmaya başladı, çünkü öyleydi.

Kendimi Alexander'dan koparmak istedim, avımın peşinden koşmak istedim, boğazını parçalamak, onu kurutmak istedim. Tükürüğüm ağzımda yanıyor ve dişlerim etimi kesiyordu.

Çocuğu avlamak zorundaydım, tüm vücudum bunun için çılgılık atıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı Alexander kulağıma ve sesinin bu kadar yakın olmasından ürperdim. "Açlığı engelle. Dişlerinin geri çekilmesini emret." Bunu söylemek kolaydı. İçimde kazanamayacağım, kazanmak *istemediğim* bir savaş sürüyordu.

"Yapamam," bastırdım, nefesimi çekmemeye dikkat ederek.

"Başka seçeneğin yok," diye cevap verdi. "Benimle birlikte say." Binden geriye doğru saymaya başladı ve ben de ona katıldım. Boş koridorda sadece fısıltılarımız yankılanıyordu, bedenlerimiz birbirine yakındı. 991, 990, 989...

Beş yüz civarında bir yerde, üst kolumdaki çelik gibi sert tutuşunu bırakmıştı. Parmaklarını benimkilerle birleştirene kadar aşağıya doğru gezdirdi. Ona izin verdim. Bana dokunduğu yerde pırıl pırıl bir ateş yanıyordu ve ben de onun sıcaklığından biraz çalmak için arkama yaslanarak bu çilenin tadını çıkardım.

Çok ama çok aptaldım, çünkü bunun daha sonra beni ne kadar inciteceğini çok iyi biliyordum.

Ama o burada olmasaydı. Çocuğu gözümü kırpmadan öldürürdüm, hatta bundan zevk bile alırdım.

Alexander az önce ruhumu kurtarmıştı, çünkü eğer bana kontrolü vermeseydi, o çocuğun yanında kendimi öldürebilirdim.

Yüz kusur yaşında bir noktada çenem artık ağrıyordu ve dişlerim de yoktu, bu yüzden arkamı döndüm ama hâlâ çok yakınımıydı, çok yakınımıydı.

Gözleri benimkileri buldu ve ben onunkilerdeki endişeyi gördüm. Onun benimkinde ne gördüğünü bilmiyordum. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Teşekkür ederim," diyebildim ve kendimden, düşüncelerimden iğrenerek bakışlarımı indirdim. Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve beni ona bakmaya zorladı. "Bunun için asla."

Alexander alt dudagımı okşadı, yüzünde yorgun bir gülümseme ve gözlerinde ateş vardı. Neredeyse gülümsemesine karşılık verecektim ama son birkaç dakikanın dehşeti hâlâ göğsümdeydi ve beni her an boğmakla tehdit ediyordu.

Gitmek zorundaydım çünkü burada kalırsam daha sonra kendimden nefret edeceğim bir hata yapacaktım.

Vücudumdaki ani gerginliği hissetti ve bir adım geri çekildi. "Sınıfına git, Avery." Başımı salladım ve arkamı döndüm, hava aniden ısınmış tenime çok soğuk gelmişti.

Bana tekrar tekrar işkence etmesine izin verdiğim ve bundan hoşlandığım için mazoşisttim. Bu cehennemden hiç kaçabilecek miydim?

Sınıfa çok geç gelmişim ama neyse ki Nicolette bana bir yer ayırmıştı. Büyü Teorisi profesörü Bay Cahagan Odell, sıra komşumun bana söylediği gibi, bize Elemental Büyü Sanatı'nı da öğretiyordu.

Ama bu şok, yeni bedenim hakkında daha fazla şey öğrenmenin verdiği eski sevinci gölgede bıraktı. *Canavar, canavar, canavar.*

Çocuğun yüzünü hatırladım, şoktan ve korkudan solgunlaşmıştı... Benden taş kesilmişti ve ben de bundan zevk almıştım.

Kötüler böyle mi yaratılır? Yalnız ve ruhlarını yavaş yavaş yiyip bitiren bir zehir tarafından tüketilirler, ta ki geriye çirkin bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar.

zırh gibi giyerler. Eylemlerinin ağırlığı ağır bir yük gibi üzerlerine çöküyor ve içlerindeki boşluk her geçen gün büyüyor.

Karanlıktan bir çıkış yolu bulmak için mücadele ederken yalnızlık ve tecrit tek yoldaşları haline gelir. Ancak kendi yarattıkları hapishaneden kaçış yok gibi görünmektedir ve sessizlik içinde acı çekmeye mahkûmdurlar.

"Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz Bayan James?" diye sordu gerçek bir endişeyle, yüzü eğikti. Ben sadece başımı salladım.

Titreyen parmaklarımı saklayarak, "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

"Pekâlâ o zaman." Başını hafifçe sallayarak her bir öğrencisini ayrı ayrı onayladı, delici bakışları derin bir bilgelik ve deneyim duygusu taşıyordu.

"İyi günler, genç akademisyenler," diye başladı, sesi otorite ve sıcaklığın melodik bir karışımıydı. "Dünyamızın temel elementlerinin büyüleyici etkileşimini keşfedeceğimiz Elemental Büyü dersine hoş geldiniz."

Odanın önüne gitti, hareketleri akıcı ve zahmetsizdi ve kursun yapısını özetlemeye başladı, sözleri zarafet ve incelikle damlıyordu.

"Birlikte çıktığımız yolculuk boyunca her bir elementin -ateş, su, toprak ve hava- inceliklerini araştırarak ve birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini inceleyeceğiz. Element Büyüsünün kalbinde yatan derin sembolizmi keşfedecek ve bu kadim sanatın kendimizi ve etrafımızdaki dünyayı daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olabileceğini keşfedeceğiz."

Durakladı, gözleri sanki her bir öğrencisinin ölçüsünü alıyormuş gibi odayı tarıyor.

"Bu kursa açık bir zihinle ve bilinmeyeni keşfetme isteğiyle yaklaşmanızı rica ediyorum," dedi sesi şiddetlenerek. "Çünkü ancak böyle bir keşifle elementlerin gerçek gücünü ortaya çıkarabilir ve hepimizin içinde yatan sihri keşfedebiliriz." Profesörün yüz hatları daha da ciddileşti ve kollarını kavuşturdu.

"Bu kursta hangi elemente sahip olduğunuzu keşfedeceksiniz," dedi, sözleri görmezden gelinmesi imkansız bir ağırlık taşıyordu. "Bazılarınız bunu zaten anlamış olabilir, ancak diğerleri için bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir kendini keşfetme yolculuğu olacak."

Doğruldu, gözleri şiddetli bir tutkuyla parlıyordu.

"Ama hata yapmayın," diye devam etti, sesi komuta edici bir varlıkla çınliyordu. "Elementlerin gücü hafife alınacak bir şey değildir. Hesaba katılması gereken bir güçtür ve en üst düzeyde saygı ve hürmet gerektirir."

Nicolette bana doğru yaklaştı, ağzını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı, "Bu sınıfta sadece dönüştürülmüş vampirler var, o yüzden her şey oldukça rahat. Pislik yok."

Bu bilgi için minnettardım, kesinlikle her şeyin üstünde olduğunu düşünen daha fazla dangalakla uğraşacak cesarete sahip değildim.

"Stratejim basit," dedi, sesi net ve otoriterdi. "Dört elementin her birine karşı bireysel yakınlıklarınızı inceleyerek başlayacağız." Durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi.

"Bunu yapmak için her birinize bir dizi soru soracağım," diye devam etti, sesinin şiddeti artarak. "İç benliklerinizin ince nüanslarını ortaya çıkarmamıza ve varlığınızın özünde yatan temel gücü açığa çıkarmamıza yardımcı olacak sorular."

İlk öğrenciye doğru ilerledi, gözleri tereddütsüz bir odaklanmayla onlarınkine kilitlendi.

"Söyle bana," dedi, sesi alçak ve ölçülüydü. "Bir kamp ateşinin titreyen alevlerine baktığında hangi duyguyu hissediyorsun?"

Öğrenci cevap verirken profesör başını salladı, zihni öğrencinin verdiği yanıtın sağladığı içgörülerle dolup taşıyordu.

"Çok iyi. Şimdi bir sonraki soruya geçelim."

Ve böylece, profesörün sırayla her öğrenciye özenle hazırlanmış bir dizi soru yöneltmesiyle, kişiliklerinin ve en içteki düşüncelerinin ince nüanslarını daha da derinlemesine araştırmasıyla devam etti, bazıları iyi, bazıları kötü.

Nicolette'in cevaplarına göre onun elementi toprak, benimki de ateş olmalıydı. Ama tabii ki element kendini bize gösterene kadar emin olamazdık.

İşte o zaman aklımıza bir soru geldi. "Birden fazla elementiniz olabilir mi?"

Gözlerimin içine çok sayıda yön.

"Çok güzel bir soru. Hiçbir şey imkansız değildir, ancak sıradan bir vampirin birden fazla elemente sahip olduğu bir durum bilmiyorum. Doğuştan vampirler için bile iki element mükemmeldir." Cevabı analitikti, sözlerinde hiçbir yargılama ya da sınıfsal düşünce izi yoktu.

Profesör ellerini çırpı ve bize kendimizin derinliklerine dalmak ve içimizdeki elementin tohumunu bulmak için farklı meditasyon biçimleri gösterdi. Bana göre tüm bunlar işe yaramadı, ama hey, ben profesyonel değildim.

Yarım saat boyunca neredeyse tam bir sessizlik içinde oturduk ve Nicolette kaburgalarımın dirsek atmasaydı neredeyse uyuyacaktım.

"Bir yere varabildiniz mi?" Nasıl olsa herkesin bizi duyacağını çok iyi bildiğim için fısıldadım. Omuz silkti.

"İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum ama bir türlü yüzeye çıkmıyor." Sesi yenilmiş gibiydi.

"Ben hiçbir şey hissetmiyorum," diye cevap verdim sinirli bir şekilde ve Bay Odell yanımda belirdi.

"O kadar sabırsız mısınız?" diye sordu, daha çok kendi kendine. "Çok genç ve çok huzursuz. Arkanıza yaslanın ve meditasyonun tadını çıkarın. Düşündüğünden daha fazlasını ortaya çıkarabilir." Bana doğru baktı. "Hafızanızdaki boşlukları ortaya çıkarabilir."

Esrarengiz bakışları bana sözlerinde daha fazlası olduğunu söyledi, ben de başımı salladım ve gözlerimi kapadım. Belki diğerleri kısa bir şekerleme yaptığımı fark etmezlerdi - benim kendi meditasyon şeklim.

Nicolette'le birlikte, sadece vampirlerin sahip olduğu bir başka yetenek olan İkna Sanatı'nı öğreneceğimiz yeni sınıfımıza doğru yürüdüm. Zayıf bir anlarında iradeleri güçlü değilse ve büyümüz yeterince güçlüyse, insanları irademize boyun eğdirebilirdik.

Biraz daha küçük ve seyrek olan oda, bir şatodaki küçük bir havasına sahipti, medeniyetten izole edilmiş, kaba, rustik, hiç çekici değil ama yine de ele geçirici.

Sallantılı bir sandalyeye yerleştim ve bakışlarımın odada dolaşmasına izin verdim, düşüncelerim hala neredeyse işlediğim suçtaydı. Sınıfta belli etmemiş olsam da suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor, beni cehennemin pençelerine çekmekle tehdit ediyordu.

En gizli düşüncelerimin ve duygularımın karanlığı beni boğdu ve bir çıkış yolu bulamadım. Bir umutsuzluk denizinde kaybolmuştum, kendi , kendi acıamda boğuluyordum ve bu beni o kadar çok, o kadar çok iğrendiriyordu ki neredeyse öğürüyordum.

Nicolette beni düşüncelerimden uyandırdı. "Bir şey söylemek istemiyorum ama Bayan Arden önce gözlerini kontrol altına almalısın." Çantasından küçük bir cep aynası çıkardı ve bana uzattı. Koyu renkli damarlarla çevrili siyah gözler bana bakarken dudaklarım aralandı. Ölümcül. Gözlerimi kapadım ve beş yüzden geriye doğru saydım, sanki hayatım buna bağlıymış gibi her sayıyı fısıldadım. 362'de, koltuk arkadaşım bana her şeyi verdi-Temiz.

"Sadece açlığınızı değil, duygularınızı da kontrol altında tutmalısınız. Her ikisi de seni olmak istemediğin bir şeye dönüştürebilir." Ses tonu ondan alışık olmadığım bir ciddiyete bürünmüştü.

"Haklısın." Daha fazla konuşacak zaman yoktu, çünkü profesörün büyük, kendinden emin adımlarla yaklaştığını, kalp atışlarının hızlandığını ve adımlarının onunkilerden çok daha kısa olduğunu hissediyordum.

Tanıdık bir koku burnuma çarptığında içimdeki her şey kıpırdandı; bir insan, bir çocuk.

"Bunu yapamam," diye hırladım ve Nicolette bana özür dileyen bir bakış attı. "Eğer istersen, bayılmış gibi yapabilirim ve sen de beni Hemşire." Cesaret verici gülümsemesi kalbimi ısıttı ama içimdeki ateş boğazım çok hızlı bir şekilde etrafımdaki her şeyi gölgede bıraktı.

"Biz vampiriz, unuttun mu?" Bir kaşımı kaldırdım ve o da başını salladı.

"Ah, unutmuşum." En azından birimizin unutulmaması iyi oldu. Kapı açıldı ve ben nefesimi tuttum.

Zaten ölmemiş olsaydım, bir kalp krizi beni mezara gönderirdi, çünkü soğukkanlı Bayan Arden'in yanında bugün neredeyse öldürdüğüm çocuk duruyordu.

Tahtanın üstündeki taş duvardaki çatlaklara odaklanarak zihnimde geri saydım ama işe yaramadı. Bütün oda onun gibi kokuyordu.

Çocuk neredeyse ruhsuz, katı bir ifade takınmıştı. Her biri diğerinden daha aç olan bir düzine vampir ona bakarken bile hareket etmedi. Bazıları kontrolsüzdü ve dişlerini gururla gösteriyorlardı.

412, 411, 410...

Bayan Arden bize sıcak bir şekilde gülümsedi, gözleri memnuniyet duygusuyla odayı taradı.

"Sevgili öğrencilerim," dedi sesi heyecanla çınlayarak. "Bugün yanımda çok özel bir misafir getirdim. Bu Jacob, sınıfımızın bir parçası olmak için gönüllü olan bir insan çocuğu." Gönüllü, evet, elbette...

Jacob'ın kokusu bana doğru daha da yayılırken kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyordum; kafeslenmiş kanın sıcak, sarhoş edici aroması içgüdülerimi aşırı hızda harekete geçiriyordu. Boğazım şiddetli bir açlıkla yanıyordu ve dişlerimin uzamasını engellemek için mücadele ederken dürtülerimi zar zor zapt edebiliyordum.

Bayan Arden konuşmaya devam etti, ben bu cezbedici kokudan başka bir şeye odaklanmakta zorlanırken sözleri bulanıklaştı. Gözlerim odanın içinde geziniyor, ışıkların yumuşak parıltısını, sınıf arkadaşlarım yer değiştirirken giysilerin hafif hışırtısını, Penelope'nin uzak bir yankı gibi çınlayan sesini alıyordu.

Vücudumun içgüdülerime direnme çabasıyla titremeye başladığını hissederken kendimi sabitlemeye çalıştım. Mücadele gerçektir ve varlığımın her zerresinin avlanmam, beslenmem, beni tüketen yakıcı susuzluğu gidermem için haykırdığını hissedebiliyordum.

Bayan Arden konuşmasına devam edip İkna Sanatı dersimizin müfredatının ana çizerken, Jacob'ın kanının cezbedici kokusunu bir kenara itip elimdeki işe odaklanmaya çalıştım.

384, 383, 382...

Profesörün masasına ulaşmamın ne kadar süreceğini, dişlerimi solgun tenine gömüp kanının son damlasına kadar tadını çıkarmamın ne kadar süreceğini hesapladım. Çok uzun. Penelope beni kesinlikle müdüre götürecekti ve o da muhtemelen beni öldürecekti. Küçük bir yudum için bile mi?

Hayır, bir yudumun zararı olmaz, diye fısıldadı içimdeki baştan çıkarıcı ses, omzumdaki şeytan.

Yeni keşfettiğim hızımla ön tarafa doğru koşmak üzereyken Nicolette beni kolumdan yakaladı, böylece ayağa kalkamadım.

"Ne de olsa ben bir barışseverim, ama aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, seni saçından çekmek zorunda kalırım." Sesi o kadar alçaktı ki hayal bile edebilirdim. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi, çünkü şimdi koltuk arkadaşımın saçlarımı bir taş inadıyla çektiğini ve bunu yaparken özür dilediğini hayal ediyordum.

Bayan Arden'in sesi beni kendime getirdi ve başımın zonklamasından ne dediğini duymak için zorlandım.

"Bildiginiz gibi," dedi, sesi alçak ve ölçülüydü, "vampirler olarak elimizdeki en güçlü araçlardan biri ikna etmektir."

Sınıfın önüne doğru ilerledi, gözleri otorite duygusuyla odayı taradı.

"İnce bir manipölasyon kullanarak, insanların iradesini kendi arzularımıza göre bükabilir, farkına bile varmadan emirlerimizi yerine getirmelerini sağlayabiliriz."

Sözlerinin ağırlığının çöktüğünü hissedebiliyordum, böylesine güçlü bir araca sahip olduğumuzun farkına varmak aynı anda hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi.

"Ancak ikna sadece kaba kuvvet ya da iradeye üstün gelme meselesi değildir," diye devam etti Bayan Arden, sesi bir hürmet notasına bürünerek. "Bu beceri, incelik ve incelik gerektiren bir sanat biçimidir. Ve etrafımızdakiler üzerinde giderek daha fazla kontrol sahibi olmamızı sağlayacak şekilde geliştirilebilen ve rafine bir beceridir."

O konuşurken içimde hastalıklı bir heyecanın yükseldiğini hissedebiliyordum; hem heyecan verici hem de iğrenç bir güçlenme hissi.

"Ama açık konuşayım," diye devam etti, sesi bir notayla çınlıyordu bir uyarı. "İkna hafife alınacak bir araç değildir. Yanlış kullanıldığında tehlikeli olabilecek bir güçtür ve dikkatli ve saygılı bir şekilde kullanılmalıdır."

Gözlerim çocuğunkilerle buluştu, sessiz bir yardım ıığıydı ama hiçbir şey yapamadım, onu kurtaramadım.

Bayan Arden, özellikle vampirler olarak insanları etkilemek ve kontrol etmek için sihrimizi nasıl kullanabileceğimize odaklanarak İkna Sanatının inceliklerini açıkladı.

"Başarılı bir iknanın anahtarı, gücünüzden yararlanma becerinizde yatıyor," dedi, sesi hipnotik bir nitelik kazanarak. "Sözlerini büyüyle örtmeyi öğrenmelisin, böylece insanlar onlar üzerinde uyguladığın etkinin tamamen farkında olmazlar."

Odanın içinde dolaşırken onu izledim, uzun parmakları konuşurken hipnotik hareketler yapıyordu. Onda büyüleyici bir şey vardı, beni içine çeken ve daha fazlasını öğrenmek istememe neden olan bir şey.

"Ve yaklaşımınızda ince olmalısınız," diye devam etti, sesi daha yumuşak, daha baştan çıkarıcı bir ton aldı. "İradenizi onlara zorla kabul ettirmek istemezsiniz; bunun başından beri kendi fikirleri olduğunu düşünmelerini istersiniz."

Bir an durakladı ve sözlerinin kafasında yer etmesine izin verdi.

"Gücümüzün sadece bir dokunuşuyla insanları istediğimiz gibi yönlendirebiliriz," dedi dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Zihinlerine telkinler yerleştirebilir, onları gitmelerini istediğimiz yöne doğru kurnazca dürtebiliriz."

Penelope'nin gözleri geriye kaydı ve bakışları arkasında gergin bir şekilde duran Jacob'a takıldı. "Şimdi, öğrendiklerimizi uygulamaya koyalım," dedi ona doğru işaret ederek. *Hayır...*

Olacakları düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Jacob'ın gözlerindeki korkuyu, ellerinin nasıl hafifçe titrediğini görebiliyordum. Bir vampirin büyüünün merhametine kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve kalbim kırıldı, parçalar göğsümden dışarı fırladı.

Bayan Arden ona bir adım daha yaklaştı, sesi hipnotik bir nitelik kazanmıştı. "Jacob, benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi, sözleri güçle doluydu. "Kan tadı alana kadar parmağını ısırmanı istiyorum."

Çenem düştü ve neredeyse kusuyordum. Dehşet verici, çok dehşet verici. Bir meleğin derisini almış bir iblis. Gözlerinde zerre kadar merhamet yoktu.

Jacob bir an tereddüt etti, gözleri Bayan Arden ve bizim aramızda gidip geliyordu. Ama sonra, neredeyse iradesi dışında, işaret parmaklarını ısırды ve kan akıttı.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. İnsanlığımı geride bırakmak ve tıpkı onun gibi olmak üzereydim. Tüm bedenim karanlık benliğime karşı savaşıyordu. Metalik koku odaya yayılıyor, her burna giriyordu ve Jacob'ı da parçalamanın eşiğinde gibi görünen diğer öğrencilerin gözlerinin etrafındaki karanlık damarları gördüm. Kendilerini kontrol altına almaları ve eğer kendimi kaybedersem birinin beni öldürmesi için dua ettim.

Bayan Arden belli belirsiz gülümsedi. "Güzel. Şimdi diğerini de ısır, ama şimdi daha sert ısır."

Jacob kadının dediğini yapmadan önce bir an tereddüt etti. Kan parmağından aşağı süzülüp gömleğini kirletirken kızarmış yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Eski ahşap masaya o kadar sert pençe attım ki, derimin temas ettiği yerden çatladı. Keskin kıymıklar parmak uçlarıma battı ama acıyı neredeyse hiç hissetmedim. Duyu organlarım keder, nefret, öfke ve açlığın, çok büyük bir açlığın gölgesinde kalmıştı. Sanki ölecekmişim gibi hissediyordum.

Penelope geri çekildi ve bize doğru işaret etti. "Şimdi sıra sizde. Her biriniz Jacob'ı bir şey yapmaya ikna etmeye çalışacaksınız. Unutmayın, kurnaz olun. Sözlerinizi büyüyle örtün."

Ön sıradaki öğrencilerin gözleri heyecanla parlayarak öne doğru adım atmaya başlamalarını izledim. Ne olacağını bildiğim için midem bulanıyordu.

gerçekleşmek üzereydi. Ona işkence edeceklerdi.

Teker teker sıralarını aldılar. Ve her seferinde itaat etti, hareketleri sihirlerinin gücü tarafından kontrol edildi.

Bir kız "Ters takla at," dedi ama Jacob atamadı ve neredeyse boynunu kırıyordu. O haykırdı ve ben kalkıp her birini öldürmek istedim.

Gözlerindeki korkunun büyüdüğünü görebiliyordum, ikna çabaları çok acımasızdı. Bazıları başarılı olamadı ve ben rahat bir nefes aldım. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirler, güçlerini bir çocuğa zarar vermek için kullanmaya nasıl bu kadar istekli olabilirlerdi?

"Sakin ol. Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk hemşireye gidip her şeyi unutabilir. Bunun için özel bir iksiri var." Başımı salladım ve ayağa kalktım, çünkü sıra bizdeydi. Çok uzaklara kaçmak isterdim ama müdürün öfkesini üzerime çekemezdim. Ayrıca, yanımda kanlar içinde bir çocuk varken çok uzağa kaçabileceğimden de şüpheliydim.

Jacob'a yaklaştıkça kanının üzerimdeki etkisi daha da güçleniyordu. Sonunda onun önünde durana kadar bacaklarım her dakika altımdan çekilmekle tehdit ediyordu.

Siyah gözlerim ve koyu renkli damarlarım karşısında şok olmuş olmalı, muhtemelen çılgılık atmamak için tüm iradesini toplamak zorunda kalacaktı. Ya da belki de bunu yapması yasaktı...

Nicolette eğildi ve bir elini onun terli saçlarında gezdirdi,

"Bana bir fıkra anlat." Sesi o kadar güzel, o kadar yumuşaktı ki neredeyse beni parmağında oynatacaktı.

Çocuğun yüz hatları kısa bir süreliğine gevşedi, mola için minnettardı ama yine de gözlerinde kızgınlık vardı. Hayır, kızgınlık değil, dipsiz bir nefret. O anda ben de bu sınıfın, bu dünyanın bir parçası olduğum için kendimden nefret ettim.

Jacob kötü bir fıkra anlattı ve Nicolette dışında kimse gülmedi. Kulağa o kadar dürüst, o kadar özgür geliyordu ki neredeyse inanacaktım. "Bu iyiydi. Teşekkür ederim Jacob." Onun gözyaşlarını sildi ve tekrar yerine . Diğer vampirler ona baktı, biri diğerinden daha zehirli görünüyordu.

Şimdi çocuğun önünde duruyordum. Elleri titriyordu ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirmişti.

Sürekli kaybetme korkusu yaşadığım için ona soracak bir şey bulamadım ve olduğum yerde öylece kalakaldım.

"Bayan James?" Penelope'nin sesi talepkârdı ama tatlılığından hiçbir şey kaybetmemişti.

"Yapamam," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Bana bir gülümseme verdi.

"Sana tekrar göstermemi ister misin?" Jacob keskin bir nefes aldı ve ben de başımı telaşla salladım.

"Hayır." Devam etmemi işaret etti ve ben de ellerimi yumruk yaparak ona doğru bir adım attım.

Eğer benden onun kendine zarar vermesini istiyorsa, onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Bakışlarımı indirdim, görünmez bir parmakla kalbimin etrafındaki gümüş ışığın üzerinden geçmeye çalıştım. Tembel bir kedi gibi kıpırdadı.

Ama nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, Penelope bunu açıklamamıştı. Nereden başlayacağımı bile bilmezken sözlerime nasıl sihir katabilirdim ki?

Profesör sabırsızlanmaya başlamıştı ve ben de en azından kan kokusunu biraz olsun engellemek için nefesimi tuttum. Boşuna.

Sihrimin kaynağı olan ışığı düşündüm. Sonra o ışığın dilimin etrafını sardığını, onu şeffaf bir örtü gibi sardığını hayal ettim. İşe yaraması gerekiyordu. Çünkü işe yaramazsa, Penelope benim hatırım için bunu tekrar gösterecekti. Ağzıma alışılmadık bir sıcaklık yayıldı ve dilim karıncalandı. Büyü mü?

"Bana en kötü sırrını söyle," dedim ve Jacob'ın gözleri büyüdü, bakışları yalvarmaya başladı.

Bir an düşündü ve işe yaramadığından korkmaya başlamıştım ki sonunda ağzını açtı.

"Babamdan para çaldım ve suçu ağabeyimin üzerine attım." İtirafı sırasında ona bakmamaya çalıştım ve söyleyeceği kötü bir şey olmadığı için rahatladım. "Babam o kadar sinirliydi ki ağabeyimi dövdü. Hastaneye gitmek zorunda kaldı ve daha sonra iç kanama nedeniyle öldü."

Dehşet dolu bir nefes vermemek için yanağımın içini ısırdım. Çocuğun yeterince iblisi vardı, benim bakışımı da görmesine gerek yoktu, bu yüzden başka bir şey söylemeden uzaklaştım.

Kalbim kurşun gibi ağırdı çünkü bugün en çok onu incittiğimi biliyordum.

ANCAK çocuk ortadan kaybolduğunda tekrar derin bir nefes alabildim ve hemşireye onu sormak için aklıma bir not aldım.

Çektiği çilenin acısı hala havada asılı duruyordu ve bunu beynimin en küçük köşesindeki bir kutuya tıkabilmem için birkaç kabus daha görmem gerekecekti. Tek tesellim bugünü unutacak olmasıydı.

Nicolette koridorda beni takip etti, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Sonra, koridorda muhtemelen toplar için olan dersimiz vardı. Savunma ve Hücum Sanatı - dersin adı buydu. Havaya fırlatılmak üzere olduğumu ya da iğrenç demiri yakınımnda hissetmek zorunda kalacağımı düşünmek bile başımı döndürüyordu.

Ama tüm bunlar Penelope Arden'a duyduğum nefretin gölgesinde kaldı ve eğer onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım anlamına gelseydi, demiri boğazıma kadar sokmaya razı olurdum.

A Savunma ve Saldırı Sanatı dersinden çıkarken Caleb'in bana doğru hızla geldiğini gördüm. Dönüştüğümünden beri onu görmemiştim ve yeni gözlerimle, bana görüldüğünden çok daha yakışıklı görünüyordu.

Daha önce. Yontulmuş yüzü, geniş omuzları, uzun gövdesi ve koyu kahverengi gözleri her zaman herkesin dikkatini çekmişti ama şimdi her ayrıntıyı net bir şekilde görebiliyordum.

Onu garip bir gülümsemeyle selamladım ve o da hafifçe başını sallayarak bana karşılık verdi. Çok fazla konuşmamış olsak da onu bir arkadaş olarak görüyordum ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Birbirimizi sessizce anlıyorduk, arkadaşlığımızın büyük kelimelere ihtiyacı yoktu.

Yüzü her zaman çok ciddiydi, bu da onu 22 yaşından daha yaşlı gösteriyordu ve kendime hayatın ona ne yaptığını, hayatın ondan ne çaldığını sordum.

Yanımda yürürken, Leilah'nın parfümüyle karışmış kolonyasının hafif kokusunu fark ettim. Garip bir kombinasyondur ama bir şekilde işe yaramıştı.

"Seninle konuşmak istedim," diyerek sessizliği bozdu. "Nasıl hissettiğini görmek istedim."

Kanadıma doğru yürürken kollarımı kavuşturdum.

"Kendimi harika hissediyorum," dedim kuru bir sesle.

"Saçmalamayı kes, Avery." Nereden başlayacağımı ya da nerede duracağımı bilemeden yutkundum.

"Bu... cehennem gibi," diye itiraf ettim sonunda ve göz ucuyla başını salladığını gördüm. "Artık bedenimin, duyularımın, düşüncelerimin kontrolü bende değil."

Bazen kendimi zor tanıyorum. Duygularım çok güçlü ve bazı anlarda delirdiğimi düşünüyorum." Bu, açıklamak istediğimden daha fazlaydı ve o konuştuğunda tüm sorunlarımı onun üzerine yıktığım için özür dilemek üzereydim.

"Olaya şu açıdan bakın: siz, eski siz öldünüz. Şu anda olduğun kişinin hala oluşması gerekiyor, kendini bulman gerekiyor. Yeni bir başlangıç." Sözlerinin zihnimden geçmesine izin verdim. Beni rahatlatmaktan çok korkutuyorlardı. Yeni bir insan, yeni bir hayat. Eski Avery ölmüştü, ben sadece onun kabuğunu giyiyordum.

"Peki ya bununla başa çıkamazsam?" Yalvaran bakışlarımla onu delip geçerek ona baktım. Omuz silkti.

"Başka seçeneğin yok." Duvarları lacivert goblenlerle kaplı geniş bir koridorda yürürken dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. Ara sıra birkaç büst yerleştirilmişti ama şu anda sanat eserlerine hayranlıkla bakacak durumda değildim. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Başıyla başka bir yöne doğru bir hareket yaptı ve ben de itiraz etmeden onu takip ettim.

Caleb beni sonsuz koridorlardan geçirdi. Vampir hızımızı kullanmamıza izin verilmiyordu çünkü biri bizi uzaktan izliyor olabilirdi.

Ahşap bir kapının önünde durduk. Kapıyı menteşelerinden çekip çıkarmadan önce, "Sadece birkaç kat daha çıkacağız ve işimiz bitecek," dedi. Önümüzde ancak bir kişinin çıkabileceği genişlikte dar bir döner merdiven vardı.

Kısa bir süre etrafına bakındı ve sonra doğaüstü hızıyla koşmaya başladı, figürü taş duvarda sadece bir bulanıklıktı. O kadar karanlıktı ki bir insan hiçbir şeyi fark edemezdi ama yeni gözlerimle her bir dik merdiveni mükemmel bir şekilde seçebiliyordum. Sonunda önümüzde küçük bir kapı belirene kadar koşmaya devam ettik.

Caleb kilidi ustalıkla açtı ve ben de onu takip ettim. Önümüzde nefes kesici bir manzara uzanıyordu.

Akademnin duvarlarının tepesinde dururken, önümdeki dünya sonbaharın renkleriyle dokunmuş bir goblen gibi yayılıyordu. Yakındaki ormanın ağaçları altın, kırmızı ve bakır tonlarıyla parıldıyor, yaprakları teninizi okşayan serin esintide hafifçe hışırdıyordu.

Ormanlar ve bahçeler, sanki sadece ağaçların ve çiçeklerin bilebileceği gizemler barındırıyor gibi sırlar fısıldıyor.

Altımda yemyeşil bir bahçe uzanıyordu; yeşiller, maviler ve morların bir senfonisi. Çiçekler hala tam çiçek açmıştı, her biri

narin bir sanat eseri, her bir ta yaprağı usta işi bir tablodaki fırça darbeleri gibiydi. Güneş ışığı üzerlerine dökölüyor, onları içten içe parlatan ılık bir ışığa büründürüyordu.

Havanın durgunluğu sadece yaprakların hışirtısı ve ara sıra bir kuşun cıvıltısıyla bozuluyordu ve sanki dünya, mucizesini gerçekten takdir etmeme izin vermek için yavaşlamış gibi hissediyordum.

Hava toprak ve çiçek kokusuyla doluydu; insanı yumuşak, sıcak bir kucaklamayla sarılmış gibi hissettiren baş döndürücü bir parfüm. Güneş ışınlarını yüzünüzde hissedebiliyordunuz, sanki uzun zamandır görmediğiniz bir arkadaşınız sizi ziyarete gelmiş ve siz de onun yumuşak sıcaklığının tadını çıkarıyordunuz.

Uzakta bir nehir, güneş ışığında gümüş bir kurdele gibi parıldayarak kırların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

Burası huzur ve sükûnet dolu bir yerdi, dış dünyanın gürültüsünden ve karmaşasından uzak bir sığınak. Kendinizi bir rüyaya adım atmış gibi hissediyordunuz ve bir an için orada durup her şeyi içinize çekmekle yetiniyordunuz.

Her şeyin güzelliğı bunaltıcıydı ve kendimi renklerin ve kokuların, güneş ışığının ve hafif esintilerin dünyasında kaybolmuş buldum.

Caleb çatıda güvenle oturabileceğimiz bir yeri işaret etti ve ben de onun sessiz davetine uydum.

"Leilah, Noah ve ben özellikle başlangıçta sık sık buradaydık. Aşğıda işler bizim için çok zorlaştığında, buraya gelir ve kendi başımıza kalırdık."

Gözlerinin içine baktım ve başımı salladım, hâlâ manzaranın büyüüne kapılmıştım. "Muhteşem, tek kelimeyle inanılmaz, ama bu manzara bana nasıl yardımcı olacak?

benim sorunlarımla?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Öyle değil. Sadece seni gülümsetmeye çalışıyordum. Arkadaşlar bunun içindir." Leilah'nın onu, o da dönüştüğü için gönderdiğine dair güçlü bir önsezim vardı. Geçmiş hakkında pek bir şey bilmiyordum. Oldukça ketum biriydi ve ben asla çizgiyi aşmak istemedim. Ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"O zamanlar senin için nasıldı? Nasıl vampir oldun?" Sonunda bakışlarımı tırnaklarıma sabitleyerek sordum. Boğazını temizledi.

"Ben ve Leilah'ın karmaşık bir geçmişı var. Ağabeyi benim en iyi arkadaşımdı. Bir noktada, onun aracılığıyla onunla tanıştım ve o zamandan beri başka bir şey düşünemez oldum. Bir geleceğimiz olmayacağını biliyordum ama yine de aşık oldum."

Uzaklara baktı, aklı tamamen başka yerdeydi. "Kardeşı bizi öğrendiğinde beni fena benzetti. Onun küçük

kız kardeşi ve bir insan. Bu ailesi için bir utançtı," diye alay etti Caleb.

"Gizlice tanıştık ve sonra bir noktada tüm bu vampir olayını öğrendim. Nasıl tepki verdiğimi tahmin edebilirsin." Başımı salladım. "Ondan sonra bir sürü şey oldu ve birkaç ay sonra da bu gerçekleşti." Omuz silkti ve arkasına yaslandı ama ben maskenin arkasına baktım. Sanki şu anki haline kendi isteğiyle gelmemiş gibiydi.

"Ailesi onun ne yaptığını öğrendiğinde, mirastan mahrum bırakıldı ve ailesinden neredeyse tamamen koparıldı. Birbirleriyle çok az konuşuyorlar ama Leilah bu kısmı size anlatsa iyi olur." Kardeşi hakkında her zaman iyi konuşmuş olsa da ailesiyle iyi bir ilişkisi olmadığını biliyordum. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu. "Bir insanı sevmek utanç vericiydi. Ama dönüşmüş bir vampirle birlikte olmak daha da büyük bir utanç. Onların gözünde biz zayıfız ve zayıflıktan daha fazla hor gördükleri bir şey yok."

"Evet, bizi pek düşünmediklerini duydum," dedim acı acı. Caleb başını salladı.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal edin - yeni dönmüşsünüz, aşkınız ailesi tarafından dışlanmış ve şimdi sizin için de endişelenmek zorunda. Kendinizi kontrol edemiyorsunuz, her şey çok fazla. Bir eviniz bile yok, arkadaşınız yok, hiçbir şeyiniz yok."

Bakışlarım Caleb'e sabitlenmişti ve gözlerindeki karanlığı, kaybettiklerinden dolayı duyduğu üzüntüyü gördüm. "Ama Leilah vardı ve ihtiyacım olan tek şey de buydu. O her zaman benim evim, arkadaşım, ailem olacak." İlişkilerinin derinliği karşısında şoke olmuş bir halde gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Onun için, onunla sonsuza dek yaşamak için hayatından vazgeçmişti.

"Başlangıçta uzun süre aynı değildim, Leilah'nın çıkmama yardım edemediğı derin bir çukura düşmüştüm. İsyen etmiş, aslında kendime karşı hissettiğim tüm iğrenç şeyleri ona fırlatmıştım. Mutsuzluğum için onu suçlamıştım ve o da her şeyi kabul etmiş, şeyin üzerine yıkılmasına izin vermişti. Düşmanım bile benim o halimi görmek istemez." Sözlerini düşünürken omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. "Ben öldürdüm, Avery."

Çenem düştü ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Böyle bir şey var mıydı? Hayır, muhtemelen yoktu, bu yüzden sessiz kaldım.

"Benim hikayemle anlatmak istediğim, kimse sizden bunu çabucak atlatmanızı istemiyor, ama eninde sonunda atlatacağınızı biliyorum, çünkü ben atatabildim. O zamana kadar Leilah var ve o olduğu gibi olduğu ve çok yoğun bir şekilde sevdiği için her zaman yanında olacak. Noah ve ben de tabii ki." A

Gözyaşımla yanağımdan aşağı aktı ama silmedim. "Şeytanlarını kucakla, ne de olsa onlar senin bir parçan."

"Ama ya yapamazsam? Ya etrafımdaki insanlara zarar verirsem? Ya kalbimdeki bu öfke beni ele geçirirse?" Şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı.

"O zaman sana gerçekte kim olduğunu hatırlatacağım." Kötü düşüncelerime rağmen, daha net görebiliyordum, yalnız olmak zorunda olmadığımı, zayıflık göstermeme izin verildiğini görebiliyordum.

Bunun için minnettarım.

Tam başka bir şey söyleyecekken tabletim titredi - babam aramıştı. Benimle birkaç kez konuşmaya çalışmıştı ama ben onun çağrılarını görmezden gelmiştim.

Ekrana baktım ama bir türlü elime alamadım.

Caleb, "İstersen gidebilirim," diye teklif etti ama ben başımı salladım.

"Hayır, sorun o değil. Yapamam-" İçimi çektim ve göğsüm yine çok ağırlaştı. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini, kendimi iyi hissetmediğimi her zaman anlıyor. Kahretsin, sesim bile farklı çıkıyor. Peki ona her şeyin yolunda olduğunu nasıl düşündürebilirim?" Caleb bacaklarını uzattı ve bileklerinden çaprazladı.

"Bu bir sorun." Başımı salladım, şaşırmıştım.

"Büyük bir tane. Bunların hiçbirini bilmemeli. Ben bir plan yapana kadar olmaz."

"Senin işin, ama çabuk düşün. Seni burada ziyaret etmekle ilgili herhangi bir fikre kapılmasına izin verme." Gözlerimi devirdim. Tabii ki, bariz olanı işaret ediyordu ve ben kesinlikle babamı bu cehenneme sürüklemek istemezdim.

Tabletim tekrar titredi ve irkildim. Hayır, bir plan yapmalıyım.

Caleb'le az önce yaptığım konuşmanın etkisiyle hâlâ sarsılmış bir halde, ağır bir yürekle odama girdim. Bakışlarımı kaldırdığımda gözüme bir şey çarptı: Odanın köşesinde duran enfes bir piyano.

Buna inanmadım ve bir an için ağzım açık kaldı.

Piyano bir sanat eseriymiş, cilalı abanoz yüzeyi odadaki yumuşak ışığı .

Onu oraya kimin ve neden koyduğunu merak ettim. Bir hediye miydi, yoksa bir hata mıydı? Belki de başka biri içindi. Kalbim küt küt atıyordu.

Bana kendimden bir parçayı geri verebilecek tek kişiyi düşündüm. Ama başımı salladım.

Kazadan beri çalamıyordum, parmaklarım paramparçaydı ve sıfırdan başlamak için fazla gururlu, fazla kırılmışım. Sonra Alexander'la tanıştım ve o bana müziğin hâlâ , görünmez yaralarımın altında gömülü olduğunu gösterdi.

Dönüşümünden beri parmaklarım kıpırdamamıştı ve yine de tekrar çalma düşüncesi ödümü koparıyordu.

Piyanoya yaklaştığımda, vücudum bu enstrümanla ilişkilendirdiğim anılara tepki verdi. Konserler, alkışlar, saf coşku.

Parmaklarımı pürüzsüz tuşların üzerinde gezdirdim, serinliğini tenimde hissettim. Bir mühendislik ve işçilik harikasıydılar, her tuş farklı bir ses üretmek için mükemmel bir şekilde dengelenmişti.

Oturup ruhumu açmayı ne kadar çok isterdim. Ama ben bir korkaktım, oynamaktan çok korkuyordum. Ya işe yaramazsa? Ya kaslarım hareketleri unuttuysa?

Bir mesaj beni düşüncelerimden kopardı ve hiç düşünmeden mesajı açtım. Kalbim durdu.

Bilinmiyor:

*Hediyemi beğendin mi?
Sadece senin için özel olarak yaptırdım.*

Yutkundum ama boğazımdaki yumru bir türlü geçmiyordu. Alexander bana sadece bir piyano vermemişti. Hayır, onu benim için özel olarak yaptırmıştı. Yapımı haftalar sürmüş olmalıydı, o yüzden tanışır tanışmaz yaptırmış olmalıydı.

Yüzümü fırçaladım ve gözlerim yaşlarla doldu. Neden bana böyle sinyaller veriyordu? Neden kalbimi kırmış ve tekrar daha hızlı atmasını sağlamıştı? Evet, benden faydalanmadığını anlamamı sağlamıştı ama yine de inatçı kafam ona inanmayı reddediyordu, kalbim başından beri ona kapılmış olsa da.

Avery James:

Harika ötesi, çok teşekkür ederim.

Bir tuşa bastım ve derin bir ses odanın içinde yankılandı. Gülümsedim.

Bilinmiyor:

Daha oynamadın mı?

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona gerçeği söyleyip söylememekte kararsızdım. Her şeye rağmen onu kırmak istemedim. O şey bir servete mal olmuş olmalı.

Avery James:

Yapacağım.

Bu bir yalan değildi. Bir gün tekrar oynayacaktım.

Bilinmiyor:

 n sırada oturup ilk alkışlayan ben olacağım.

Bu mesaj karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu sözlerde tanıdık bir şeyler vardı. Sanki onu gözlerimin önünde,  n sırada otururken, gözleri sadece bendeyken, zıplarken, alkışlarken ve ıslık çalarken görebiliyordum.

Vücuduma bir ürperti yayıldı.

Avery James:

Sözüne .

Kes şunu, pişman olacaksın, diye kendime telkinde bulundum. Ama bana mantıklı konuşmak isteyen iç sesimi dinlemedim.

Hayır, onun yerine gülümsedim.

Islak saçlarım ve vücudumdaki losyonla yatağa girdim. Etrafım taze çarşaflar ve çok sevdiğim çilekli şampuan kokuyordu. Vücudum bitkin düşmüştü ve kafam sadece kapanmak istiyordu ama yine de uyuyamıyordum.

Düşüncelerim Alexander'ın ve onun hediyesinin etrafında dönüyordu, bunun bizim için anlamı, benim için anlamı.

Bunun aptalca, bencilce ve riskli olduğunu biliyordum ama yine de tabletimi , ekranı çok parlaktı.

Fikrimi değiştiremeden, yarın için kendimden nefret edeceğime dair bir mesaj gönderdim.

Avery James:

Seni düşünüyorum.

Birkaç acı verici uzun dakika boyunca hiçbir şey gelmedi ve yarın tarihin en büyük utanç yürüyüşünü yapmaya hazırlanıyordum, ama sonra tabletim titreşti ve rahatlayarak nefes verdim.

Bilinmiyor:

Öyle mi? Özel bir şey var mı?

Alt dudağımı ısırdım ve o metni yazarken nasıl görünmüş olabileceğini düşünürken göğsümdeki tanıdık çekime lanet ettim. Gülümsemiş miydi?

Cesur olmaya karar verdim.

Avery James:

Belki de şu an giydiğin şeydir.

Tanrım, bu şimdiye kadarki en aptalca cevaptı. Kafanın üstüne mi düştün, Avery? Yoksa vampir olmak kafanı mı karıştırdı?

Bilinmiyor:

*Hiçbir şey.
Sen mi?*

Zihnimin gözünün önünde dans eden görüntüler, gizli kalmayı tercih eden anılar. Alexander, içimde hareket ediyor, bir dua gibi adımları fısıldıyordu.

Gel ve kendin gör diyecektim ama bu çok riskli olurdu. Beni savunmasız bırakırdı.

UNTITLED

Avery James:

Sadece bir tişört.

Bir yanıt gelmesi birkaç dakika sürdü ve bunca zaman ne yaptığını merak ettim.

Bilinmiyor:

Eminim büyüleyici görünüyorsunuzdur.

Tanıdık, o çok tatlı sıcaklık bacaklarımın arasına yayıldı ve sözlerinin bedenim üzerinde hâlâ bu kadar etkili olmasından nefret ettim. Eğer geçmişte bu kadar çok şey yaşanmamış olsaydı, onu davet eder, soyar ve bütün gece sevişirdik. Ama şimdi sadece iki kelime kalmıştı.

Avery James:

İyi geceler.

Hafifçe nefes verdim ve gözlerimi ovuşturdum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Yarın dersim yoktu ama bu bütün günü uyuyarak geçirebileceğim anlamına gelmiyordu. Kalkanım üzerinde çalışacağıma ve elementimi bulmak için büyümün derinliklerine dalacağıma dair kendime söz vermiştim.

I Rüya gördüğümü biliyordum ama yine de gerçekliğin kendisinden daha gerçek geliyordu.

Üzerimdeki avizelerin sıcak ışığı tavanı kraliyet ailesine layık bir yıldız manzarasına dönüştürüyordu. Bir piyano sırasına oturdum, döşemesi kırmızı kadifeyle kaplı, havasız bir yerdi. Uzun, koyu yeşil elbisem ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı ve saçlarım çıplak omurgamdan aşağı çılgınca dökülüyordu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. 482, 481,480...

Şiddetli bir kararlılıkla gözümü tekrar açtım ve seyircilere baktım. Hepsi en güzel kıyafetlerini giymişlerdi ve parfümlerinin ve kolonyalarının kokusu sahneye kadar yayılıyordu. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum ve benden harika bir şey beklediklerini biliyordum.

Özellikle genç bir adam gözüme çarptı. Ön sırada oturuyordu, yüz ifadesi sanki dünya başına yıkılmış gibiydi.

Şaşkın bakışlarına rağmen güzelliği nefes kesiciydi. Simsiyah bukleleri zarafetle geriye taranmıştı ve gözleri berrak bir yaz gününde okyanus kadar maviydi. Yüz hatları dikkat çekiciydi, aristokrat bir dokunuşa sahipti ama tavırlarında bir parça vahşilik de vardı.

Birbirimize baktık ve birbirimizi daha önce gördüğümüze yemin edebilirdim. Acı dolu bakışlarında ruhuma dokunan tanıdık bir şeyler vardı ve onu kollarıma almak için sahneden koşmayı arzuluyordum.

Ben güzel bir yüze vurulmuş saf bir kız değil, başkasının içindeki acıyı fark eden bir kadındım. Ve o anda, beni dizlerimin üzerine çöktürebilecek bir gülümseme verdi. Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken kalbim hızla çarptı ama düşüncelerim onda kaldı.

Ve sonra hayatımda daha önce hiç çalmadığım gibi çaldım. Her nota ruhumun derinliklerini açığa çıkaran bir itiraf gibiydi. Müzik, konser salonunda akan bir nehir gibi içimden , ön sıradaki genç adamın acısını ve özlemine de beraberinde taşıyordu.

Ben çalarken onun da bunu hissettiğini biliyordum. Aramızdaki bağ inkâr edilemezdi, sanki ruhlarımız iç içe geçmiş gibiydi. Müzik, ortak acımızın ve aynı zamanda daha parlak bir geleceğe dair umudumuzun bir yansımasıydı.

Melodi bir fırtınaydı, konser salonunu vahşi bir enerjiyle kasıp kavuruyordu. Her nota bir şimşek gibiydi, havayı elektriklendiriyor ve izleyicileri nefessiz bırakıyordu.

Beni tüketen bir tutkuyla çaldım, her ses bir duygu tuvalindeki fırça darbesiydi.

Müziğin güzelliği sadece ön sıradaki adamın güzelliğiyle eşleşiyordu. Ve o anda, yollarımızın bu hayatta ya da bir sonraki hayatta tekrar kesişeceğini biliyordum.

Ter içinde uykumdan uyandım, yüzüm kızarmıştı.

Rüya hâlâ zihnimin gözünün önündeydi, ama artık çarpıcı adamın kim olduğunu biliyordum -Alexander. Onu rüyamda görmüştüm. Bu deneyim, gerçeklik kurallarının sadece birer öneriden ibaret olduğu alternatif bir varoluşa açılan bir kapıdan bakmak gibiydi.

Yüzümü fırçaladım ve aniden uzun zamandır olmadığım kadar uyandım.

Bilinçaltım bana bu rüyanın önemli olduğunu, gerekli olduğunu söyledi. Ama neden?

Başımı salladım ve saate baktım; sabahın dördüydü, ay hâlâ ufukta parlıyordu.

Gözlerim yatak odamın büyük bir bölümünü kaplayan piyanoya kaydı.

Beni bir sirenin şarkısıyla çağırıyor gibiydi ve büyüleyici çağrısına karşı koymamı güçleştiriyordu. Çalmak zorundaydım.

Siyah saten bornozuma bürünerek bankın üzerine indim ve kendimi enstrümanın cazibesine teslim ettim.

Titreyen parmaklarım fildişi tuşların üzerinde kararsız ve tereddütlü bir şekilde geziniyordu. Odadaki sessizliğin ağırlığı ağır ve boğucu geliyordu, sanki her hatamın üzerine atlamayı bekleyen, her şeyi tüketen bir canavar gibiydi. Korku boğazıma yapışmış, daha çalmaya başlamadan sesimi boğmakla tehdit ediyordu.

Ama sonra bir şeyler değişti. Rüyam gözümün önünde canlandı ve damarlarımda güçlü bir adrenalin patlaması oldu. Artık sabit ve emin olan parmaklarım tuşların üzerindeki yerini buldu ve rüyamdaki melodiyi çalmaya başladım. Ezbere biliyordum, çünkü en sevdiğim şarkılardan biriydi.

İlk başta notalar çekingen, neredeyse ürkekti ama melodi yükseldikçe kendime olan güvenim de arttı. Piyanonun sesi odayı doldurdu, bir duygu şelalesi gibi çağlıyordu, her nota nefes nefese bir soluktu. Bedenim ritimle birlikte hareket etti, sanki artık kontrol bende değildi, sanki müzik beni ele geçirmiş ve kendi yolunda bana rehberlik ediyordu.

Etrafımdaki dünya hiçliğe karıştı, geriye sadece müzik ve ben kaldık, hem güzel hem de korkunç bir dansa kilitlendik.

Ancak şarkı sona erdiğinde, ardından gelen sessizlik daha önce beni boğan ağır bir yük değildi. Bunun yerine, sanki dünyanın kendisi nefes kesici performansı izlemek için durmuş gibi dingin bir durgunluk vardı.

Ve Alexander'ın adı kalp atışlarımın arasındaki sessizlikte hala oyalanıyordu.

Alexander

Neredeyse her gece olduğu gibi odasının yanındaki koridorda durup nöbet tutuyordum.

Genelde bir şey olmazdı ama bu sefer gecenin geç saatlerinde ayak sesleri duydum ve ardından beni iliklerime kadar etkileyen bir melodi.

Onun çalma sesi bir siren çağrısı gibi, ölümsüz ruhuma bir merhem gibi bana doğru sürüklendi ve kendimi başka bir yaşama geri götürüldüğümü hissettim.

Gülümsemesinin anısı, dudaklarının kıvrımı, dokunuşunun yumuşaklığı ve kucaklamasının sıcaklığı zihnimi doldurdu. Bu beni, bedenimi ve ruhumu tüketen bir aşktı.

Dinledikçe anılarım canlandı. Tiyatroda aynı melodiyi piyanoda sadece benim için çaldığı geceyi hatırladım. Üzerinden bir ömür daha geçmişti ama görüntüler sanki dün yaşanmış gibi zihnimde tazeydi.

Notalar bir arzu nehri gibi içimden akıyordu. Her biri içimdeki karanlığı aydınlatan bir ışık kıvılcımı gibiydi. Aşkımızı hatırlatıyordu, yüzyıllara yayılan bir aşkı. Ruhlarımız iç içe geçmişti, birbirimizi tekrar tekrar bulmaya yazgılıydık.

Gözlerimi kapattım ve müziğin üzerimden akıp gitmesine izin verdim, benliğimin gizli bir parçasını sarsan duyguları hissettim. Ona duyduğum aşk sonsuzdu, ebediydi. Zamanın tahribatından kurtulmuş bir aşktı, yüzyıllardır alev gibi yanan bir aşktı.

Melodi doruk noktasına ulaştığında gözlerimin yaşlar süzüldüğünü hissettim. Bu katartik bir rahatlamaıydı, ayrıldığımızdan beri beni rahatsız eden tüm acı ve özlemin farkına varmaktı.

Ama müzik kaybolup gitse bile, onun bu melodiyi ilk kez çalmasının anısı sonsuza kadar benimle kalacaktı. Bu, aşkımızın bir sembolü, paylaştığımız duyguların derinliğinin bir kanıtıydı.

Ruhumda onu özlemek hiç iyileşmeyen açık bir yara gibiydi, kalbimde bana kaybettiklerimizi hatırlatan sürekli bir sızı vardı. O hala buradaydı, ama sanki bir dünya uzaktaydı ve ben onun yokluğunun boşluğunda dolaşmak zorunda kalmıştım.

"I Erkeklerin bunu sorması normal mi?" Nicolette, Leilah'ya bir erkekle yaptığı son konuşmayı gösterirken burnunu kırıştırdı. Başka zaman olsa böyle bir histeriyle kahkaha atarken irkildim, onu bir akıl hastanesine gönderirdi.

"Aman Tanrım, bunu okumalısın." Bana Nicolette'in tabletini uzattı ve gözlerim sağlıksız bir şekilde büyüdü. Matthew adında biri ona koltuk altlarının fotoğraflarını gönderip gönderemeyeceğini sormuş.

Başımı salladım.

"Her koyun kendi bacağından asılır, sanırım." Nicolette'in kızarmış yüzünü gördüğümde bir sırıtmayı bastırdım. Erkekler konusundaki saflığı çok hoştu ve öğrenmesi gereken şeyler vardı.

"Buna fetiş deniyor," diye araya girdi Leilah. "O resme bakıp mastürbasyon yapardı."

"Aman Tanrım, o asla böyle domuzca şeyler yapmaz." Arkadaşım gözlerini devirdi.

Leilah, Nicolette'in kolunu gösterişli bir şekilde kaldırarak, "Evet, öyle ve senin seksi koltuk altlarını düşünüyor olacak," diye alay etti.

"Öyle söyleme." Avuçlarını kulaklarına bastırdı, bizi duymamazlıktan gelemeyeceğini çok iyi biliyordu. "O bir beyefendi."

"Koltuk altlarına ellerini sürmek isteyene kadar hepsi öyledir," diye araya girdim ve Leilah tükürüğünde boğuldu.

Nicolette gözlerini devirerek, "Çok acımasızsınız," diye haykırdı. Bize Namhae'den çok uzak olmayan küçük bir kasabada çok korunaklı bir şekilde büyüdüğünü ve onu tekmelemiş olsalar da ailesini çok özlediğini söylemişti.

bir vampire dönüştürüldükten sonra. Birçok dolambaçlı yoldan geçerek sonunda Preston Akademisi'ne gelmişti ve yeni bedeniyle nasıl başa çıkacağını öğreniyordu.

Kendini kontrol etmesine hayranlık duydum ve soğukkanlılığına biraz imrenmekten kendimi alamadım.

Nicolette'in sizi anında parmağında oynatabilecek bir aurası vardı. Sadece bunun onu ne kadar güçlü yaptığını bilmiyordu.

Yan döndüm ve o kadar midem bulandı ki, midemde bir şey olsaydı neredeyse kusacaktım.

Cildim aniden çok ağrımaya başladı ve ağzım toz gibi kurudu. Görünmez eller boğazıma bastırıyordu ve zorlukla nefes alabiliyor, zorlukla düşünebiliyordum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından bastırdım ve kızlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Sen iyi misin?" Leilah endişeli bir şekilde sordu ama ben elimi sallayarak geçiştirdim ve tarafsız bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yaptım.

Karanlık parke zeminde koştum, hedefim banyonun karanlığıydı. Işık gözlerime ve tenime çok fazla geliyordu.

Tökezleyerek banyoya girdim, elim destek için kapı kolunu tutuyordu. Ayaklarımın altındaki serin fayanslar beni rahatlatmıştı ama lavabonun üzerine eğildiğimde bile dünyanın kendi ekseninde döndüğünü hissedebiliyordum.

Görüşüm bulanıklaştı ve sudaki mürekkep gibi dönmeye başladı, her adımda sanki pekmezin içinde koşuyormuşum gibi hissediyordum. Sanki ağır çekimde hareket ediyordum ve etrafımdaki dünya elimden kayıp gidiyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Boğazımdaki yanma hissi şiddetlendi, beni tamamen tüketmekle tehdit eden bir ateşti. Boğulacakmış gibi hissediyordum, nefeslerim sığ soluklarla geliyordu.

Yüzüme soğuk su sıçrattım, ama bu beni ele geçiren baş döndürücü bulanıklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Sanki boğuluyordum ve hiçbir su sıçratma beni kurtaramazdı.

Lavabodan tökezleyerek geri çekildim, nefes nefese kalırken ellerimle göğsümü tuttum. Vücudumun zayıflığı her şeyi tüketiyordu, beni sürükleyip götürmekle tehdit eden bir gelgit dalgası.

Kendimi çökecekmiş gibi hissediyordum, sanki vücudum yıkılmak üzere olan kırılgan bir iskambil kağıdından ev gibiydi.

Arka planda boğuk ayak sesleri duyuluyordu ve ben bir şey söyleyemeden yere yığıldım ve

Gölgeler.

Alexander

Lanet olsun, Avery'ye bir şey olmuştu. Loş koridorlarda hızla ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Tek ışık duvarlardaki titrek mumlardan geliyor, hayaletler gibi beni takip eden uzun gölgeler oluşturunuyordu.

Balmumu ve ıslak taş kokusu, her yüzeye sinmiş bir sis gibi havada ağır ağır asılı ve koridorlarda yankılanan ayak seslerinin uzaktan gelen sesini, havada bir esinti gibi sürüklenen seslerin yumuşak mırıltısını duyabiliyordum. Sanki bir rüyanın, sadece hayalimde var olan bir dünyanın içinde koşuyor gibiydim.

Ama bu gerçektir, bu oluyordu. Avery yaralanmıştı ve ben dehşete düşmüştüm.

Bir köşeyi döndüm, ayakkabılarım cilalı zeminde kayıyordu. Gözlerim hemşire odasının girişine kaydı.

İçeriden mırıltılar duyuluyordu ve kapıyı çalmak için çaba sarf etmedim, doğrudan içeri girdim. Hemşire Avery'nin önünde duruyor, Aziz ve Vernon'la konuşuyordu.

Oldukça bitkin görünüyordu, cildi şoktan solmuş, dudakları kurumuş ve saçları dağılmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve rahatlayarak nefes verdiğini gördüm ama bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Bir an için mesajlarını düşündüm, basit bir soruyla bende yarattığı duyguyla yıkandım.

Bir adım daha yaklaştım, Avery kol mesafesindeydi ama yeterince yakın değildi. "Ne oldu?" Hırladım, gözlerim hemşirenin üzerindeydi.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim," dedi Avery ama ben ona aldırmadım. Bağırsakları dışarı sarksa bile bunu kabul etmezdi.

"Bayan James bayıldı ama şimdi daha iyi. Ancak beni daha çok endişelendiren başka bir şey var..." Kadın, Leilah ve Noah arasında bir ileri bir geri baktı ve onların önünde neyi açıklamasına izin verildiğini tartıştı.

"Siz ikiniz, siktirin gidin," dedim başımla çıkışı işaret ederek.

Noah, Avery'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve Avery de ona utangaç bir gülümseme gönderdi. Ruhum adına, onu ibret olsun diye cezalandırmayı ne kadar isterdim. Ama şimdi zamanı değildi.

"Bana ihtiyacın olursa mesaj at," dedi Leilah, ikisi de ofisten kaybolmadan önce ve beni iki kadınla baş başa bıraktı.

Avery gergin ve biraz da sinirli görünüyordu. Sanki burada oturmak zorunda olmak ona acı veriyor, vücudu isyan ediyor gibiydi.

"Bayan James'ten ben sorumluyum, o yüzden çıkar ağzındaki baklayı. Neden endişeleniyorsun?"

Hemşire başıyla onayladı.

"Avery'nin yeni bedeniyle gerektiği gibi başa çıkamadığından endişe ediyorum." Ona onaylamayan bir ifadeyle baktım. Avery'nin sadece zamana ihtiyacı vardı, hepsi bu.

"Onu dönüştüren vampir çok güçlü olmalı, çünkü şu anda sahip olduğu güç bedeni için çok fazla." Masanın kenarını tırmaladım. Hayır, bu olamazdı...

"O iyi. İyileşecek," diye hırladım. Hemşire başını salladı.

"Kullanamadığı bu güç onun sonu olacak. Üzgünüm ama bu benim profesyonel görüşüm."

"Bu ne anlama geliyor?" Avery'nin sorduğunu duydum ama önümdeki senaryoya odaklanamıyordum. Her şey çok fazlaydı; kokular, sesler, kalbimin atışı....

Vampir zehri ölünün bedeninde gerçek bir büyüye dönüşür; kalbin yeniden atmasını sağlayan şey budur ve tüm bu saçmalıklar. Dönüşen vampir, efendisinin gücünün bir kısmını alır - bazen duygusal bir bağ olduğunda çok fazla. Ama ben kendimi daha az güçlü hissetmedim, tam tersine.

Nefret damarlarımda lav gibi akıyordu. O anda o akademiyi yerle bir eder, yoluma çıkan herkesi katlederdim.

Eğer büyü bedene uymuyorsa.... çok güçlüyse

Hemşire gözünü bile kırpmadan, "Delireceksin," diye cevap verdi.

Kelimeler bir yük treni gibi içime çarptı ve kalbimi milyonlarca parçaya böldü. Soğuk bir çaresizlik dalgası üzerime çöktü ve beni nefes nefese bıraktı. Avery ruhumun karanlığını aşabilen tek kişiydi, beni bütün, hatta canlı hissettiren tek kişiydi.

Neredeyse ölümsüz bir bedende delireceği düşüncesi ölümden daha kötü bir kaderdi. Yavaş yavaş benim kim olduğumu, onun kim olduğunu ve birlikte kim olduğumuzu unutacaktı. Tek fark, yeniden doğuş ya da yeniden birleşme olmayacaktı.

İçimde kaynayan bir öfke oluşmaya başladı, her şeyin acı adaletsizliği tarafından körüklendi. Avery ve ben her zaman aşkımızın gölgesinde yaşamak zorunda bırakılmıştık. Birlikte bir gelecek hayal etmiştik ama şimdi, beşinci denemeden sonra bile, bu gelecek kum taneleri gibi parmaklarımızın arasından kayıp gidiyor gibiydi.

Ellerim yumruk olmuş, çaresizlikten titriyordu. Çığlık atmak, hayatıma ılık getiren tek şeyi elimden almaya cüret eden dünyaya öfkemi kusmak istiyordum. Acı dayanılmazdı, sanki binlerce bıçak içimde dönüyordu ve onsuz, birlikte bir gelecek ihtimali olmadan asla hayatta kalamayacağımı biliyordum.

Gözlerimi açtım ve Avery'nin acı çeken yüz ifadesine baktım, gözleri şoktan büyümüştü. Ama sonra başka bir şey dikkatimi çekti.

Etrafımızda mobilya parçaları yerinden oynamış, kâğıtlar havada uçuşuyor, cam şişeler kırılıyordu.

Hemşire şaşkınlık içinde hasara baktı. Avery kontrolünü kaybetmişti. Fazla eğitim almadığınızda ve duygularınız taşıdığı anda olan buydu.

Sihir kelimesinin tam anlamıyla içinizden fışkırıyor.

"Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldadım ve onu nazıkçe kollarıma aldım. Vücudu geçirdiği kriz nedeniyle hâlâ güçsüzdü ve revirin şu anda olmak istediği yer olduğundan şüpheliydim.

Şakağını göğsüme yasladı ve ben de onun yürek burkan kokusunu içime çektim, şimdi insanken olduğundan çok daha yoğundu.

"Bunu hak edecek ne yaptım ben?" diye mırıldandı, daha çok kendi kendine. Sen hiçbir şey yapmadın...

ÇILDIRACAKSIN, çıldıracaksın, çıldıracaksın....

Alexander beni yatağa yatırıp yüzümdeki bir tutamı fırçalarken bile bu sözler zihnimde yankılanmaya devam ediyordu. Dokunuşu, o kadar şefkatli, o kadar sevgi doluydu ki, içimde derinlerde bir şeyleri yatıştırdı ve avucuna doğru eğildim.

Tanrım, bana ne yapıyordu? Yüzü rüyalarım, düşüncelerime, hayatımın her santimetrekaresine sızıyordu ve ben bununla savaşıyordum, savaşmak istemiyordum. Dokunmaya karşı güçsüzken savaşmanın ne anlamı vardı ki?

Sert bir el hareketi yaptı ve birkaç mum canlanarak karanlığı kovdu ve odayı altın rengine boyadı. Saatin ne kadar geç olduğunu ancak şimdi fark ettim. Bir süredir kendimden geçmiş olmalıydım.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldadı ama kıpırdamadı.

"Hayır. Kal... lütfen." Bana bakışında bir şeyler değişti. Yüz hatları yumuşadı, duruşu artık o kadar sert değildi.

Ceketini çıkarışını, ayakkabılarını tekmeleyişini, beyaz gömleğinin düğmelerini açarak altındaki dolgun göğsünü ortaya çıkarışını izledim.

Gözlerim teninin her santimetresinin tadını çıkardı.

Alexander'ın gömleği yere, ceketinin yanına düştü. Ama sonra tereddüt etti.

"Devam et," dedim zar zor duyulur bir sesle. Onu bu şekilde soyunurken izlemek uygunsuzdan da öteydi ama o anda umurumda değildi. Vücudunu zihnime kazımak istiyordum, böylece deliliğin derinliklerinde bile onu hatırlayabilecektim.

"Ve şimdi, yanıma uzan." Gözlerinin mavisinde alevler dans ediyordu ve onları yüzümde de gördüğünden emindim. Yaptığımız şey tehlikeliydi, pervasızdı ve beni mahvedecekti.

Alexander dediğimi yaptı ama vücudu hâlâ uzaktaydı. Tenim onun dokunuşu, sıcaklığı için ağlıyordu ve buna pişman olacağımı biliyordum ama yine de ona biraz daha yaklaştım. Yan yana uzandık ve birbirimize baktık. Sessizliği kimse bozmadı. Sadece o ve onun naneli nefesi, duş jelinin kokusu ve sabit kalp atışları vardı.

"Bir çözüm bulacağız," diye fısıldadı sonunda, yanağımı okşayarak. Gözlerimi kapattım ve dokunuşunun tadını çıkardım ama ona inanamadım. Beni hayatta tutan tek şey bu sihirken ondan nasıl kurtulabilirdim? "Başka bir kaderi kabul etmeyeceğim."

Sadece başımı salladım. Alexander bir kolunu merkezime doladı ve beni göğsüne çekti. Ellerim otomatik olarak onun gür saçlarını tutmaya çalıştı.

Bu kadar iyi hissettirirken neden bu kadar yanıltıcı?

"Aramızdaki her şey gerçektir," diye mırıldandı alnını benimkine dayayarak. "Seni istemediğim hiçbir gerçeklik, hiçbir hayat, hiçbir zaman yok."

Kalbim durdu ve tekrar atmaya başladı. Söylediği her kelimeyle göğsümdeki çatlaklar kapandı ve beni bu kadar kolay etkilediği için kendimden nefret ettim.

O kadar yakındı ki sözlerinin tadını dudaklarımda alabiliyordum, vücut ısıyla sarmalanmıştım.

"Lütfen bana inandığınızı söyle." Alexander'ın sözleri neredeyse yalvarır gibiydi, sanki tüm varlığı benim cevabıma bağılıymış gibi.

İçten içe cevabı uzun zaman önce biliyordum, koridorda karşılaştığımız geceden beri biliyordum. Bunu onun gözlerinde görmüştüm.

"Evet, inanıyorum. Sana inanıyorum," diye fısıldadım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

ALEXANDER

MElim belinden göğsüne doğru gitti. Ruhum adına, bunu, onu hissetmeyi, onu tatmayı özlemiştim. Sanki şu anla ona son kez böyle dokunduğum an arasında bir ömür geçmiş gibiydi.

Başparmağım meme ucunun etrafında dolandı ve gırtlaktan bir inilti çıkardı. Evet, bu sesi ben de özlemiştim.

Avery'nin dili açgözlülükle ağzımın içine girdi ve sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibiydi. Bir bakıma bu doğruydı. Hareketleri daha kontrolsüz ve hızlıydı, tutuşu daha sıkıydı. Böyle anlarda vampir içgüdüleri devreye girerdi; avlamak, yakalamak, fethetmek.

"Bana bugünü unuttur," diye fısıldadı öpüşmelerimizin arasında. "Lütfen."

Boğazımın derinliklerinden gelen bir ses hızla yüzeye çıktı ve aletim acı içinde külotuma bastırdı. Onu şu anda yatağa bağlamayı ve beynindeki tüm kötü düşünceleri silmeyi ne kadar çok isterdim. Ama çok erkendi, ve o çok savunmasızdı.

Yine de ona arzuladığı şeyin en azından küçük bir kısmını vermek istiyordum, bu yüzden döndüm ve onun üzerine indim. Avery'nin kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, bu şimdiye kadar hissettiğim en güzel atıştı.

Onu boğazı boyunca öptüm, nabzını dudaklarımda hissettim, dişlerimin karıncalanmasına neden oldu. Nefes alış veriş i düzensizdi ve parmaklarını saçlarıma gömdü, sırtını vücuduma yasladı, böylece her kıvrımını neredeyse hissedebiliyordum.

Tişörtünü kaldırdım ve ağzım mükemmel göğüslerine doğru indi. Dişlerimi içlerine gömmek, onu çıgıllıklarımla inletmek isterdim.

Zehir. Ama bunun için de çok erkendi. Bu orgazm sadece bana ait olacaktı.

Dilim sert meme uçlarının üzerinde gezindi ve altımdaki küçük şeytan inledi. Bu arada parmaklarım külotunun bel bandının altında dolaşıyordu.

Kahretsin, o kadar ıslaktı ve benim için o kadar hazırды ki. Prensiplerimi denize atmaya ve sikimi içine gömmeye, ona kendi adını unutturmaya, orgazm üstüne orgazm inlerken sadece benimkini hatırlamasını sağlamaya çok yaklaşmışım.

Başparmağım en hassas noktasına masaj yaparken parmağım içine girip çıkıyordu.

Karnının üzerinden öptüm, tenini ısırdım ve o daha fazlasını, daha fazlasını istedi.

"Evet, Alexander, neredeyse ," diye nefes aldı.

Hızlı bir hareketle siyah danteli parçaladım, böylece önümde çırılçıplak kaldı.

Önemsiz bir parçam durmamı ve manzaranın tadını çıkarmamı istiyordu ama vampir geni zaman kaybetmeme izin vermiyordu. Kendimi kraliyet ziyafeti çeken aç bir adam gibi hissediyor, onun tatlı amının tadını bir daha asla kaçırmamak üzere beynime kazımak istiyordum.

Tırnaklarını omuzlarıma batırdı ve kan akıttı. Acı aletimin seğirmesine neden oldu. "Etime istediğin kadar sert pençe at, aşkım, umurumda değil."

Parmaklarım onun kendini kaybetmesi için çok yavaş bir ritim tutturmuştu ama ben bu anın tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmak istiyordum. Klitorisini emdim, her santimini keşfettim, onu hak ettiği gibi yedim.

Adım dudaklarından bir dua gibi döküldü ve ben gülümsedim.

Avery

Her an parçalanacakmışım gibi hissediyordum. Alexander'ın dili her yerdeydi; önce klitorisimde, sonra da içimde. Onu daha önce hiç hissetmediğim gibi hissettim. Vücudum onun öpücüklerini, dokunuşlarını yüz kat daha yoğun hissediyordu,

ve kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. Dişlerim baştan çıkarıcı bir şekilde ağrıyordu ve onları güçlükle kontrol altına alabiliyordum.

Alexander'ın hareketleri gittikçe hızlandı ve muhtemelen kafatasını sıkmak için kalçalarını birbirine bastırdım.

İki parmağını içime soktu ve beni deli eden noktayı ovdu.

Bir coşku çığlığıyla, hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaldım. nce siyahı, sonra yıldızları, sonra da her türlü rengi gördüm.

Kalbim boğazıma kadar çarpıyordu ve nefes alışım sığ ve düzensizdi. Oh Tanrım...

"Bu-" En hassas noktayı son bir kez daha yaladı. "-gerçek, sonsuza dek." Alexander yanıma geldi, delici gözleri benimkilere dikilmişti.

"Bu da öyle." enemi parmaklarının arasına aldı ve beni öyle bir yoğunlukla öptü ki neredeyse başım dönecekti. Bu pck uysaldı, nazikti ve kalbi aıyordu, sevgiyi gösteriyordu.

ALEXANDER

I gecenin bir yarısı Avery uyurken gizlice kaçmıştı. İtiraf etmemişti ama hala haberin şokundaydı ve teşhisin ciddiyetini değerlendiremiyordu.

Ama ne olacağını biliyordum. Yavaş ama emin adımlarla unutacaktı. Etrafındaki her şey, artık bedenini kontrol edemeyecek, sesler duyacak, ne yapacağı kestirilemez hale gelecekti. Hiç doğmamış olmayı dileyecekti.

Ve bu gece bunu yapan kişiden intikam alacaktım.

Onu.

Saldırıya uğradığından beri bir daha derse gelmemişti, muhtemelen Akademiden bir daha sağ çıkamayacağını çok iyi biliyordu. Ailesi uzaktaydı, bu yüzden onu evde yalnız bulacağımı umuyordum.

Belki de dikkat çekmemek için ortadan kaybolurdu, yine de bana yeterince yakın olmaktan ve saçının teline bile dokunamayacağımı bilmekten sapıkça bir tatmin duyduğuna inanıyordum.

Yanlış düşünmüştü. Onu parçalara ayırırken acele etmeyecektim.

-Arden ya da değil.

Neyse ki ailem onca yıl boyunca Flavian'a zarar vermemi hiç yasaklamamıştı, yoksa büyü elimi kolumu bağlardı.

Ancak bu şekilde, dizginler benim elimdeydi. Flavian ölecekti.

Issız sokaklarda hızla ilerlerken arabamın motorunu devirdim. Gösterge panelindeki saat ağır çekimde ilerliyor, her geçen saniye benimle alay ediyor gibiydi. Zihnim intikam düşünceleriyle dolup taşıyor, avın heyecanı duyularımı harekete geçiriyordu.

Kalbim göğsümde çarpıyor, dişlerim hedefimin kanını tatmak için ağrıyordu. Dişlerimi boynuna geçirdiğimi, yaşam gücünün metalik tadından zevk aldığımı hayal ettim. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde canlı hissetmemi sağlıyordu.

Arabanın penceresinden dışarı bakarken, şehir manzarası bir ışık ve gölge bulanıklığı gibi vızıldayarak geçiyordu. Ay dolunaydı ve parlaktı, dokunduğu her şeye ürkütücü bir parıltı yayıyordu. Karanlık pencereleri boş, ruhsuz gözler gibi duran binaların geçişini izledim.

İçimdeki öfke azgın bir cehennem gibi yanıyor, beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu. Bu küçük pislik affedilemeyecek bir çizgiyi aşmıştı ve ihanetini ona pahalıya ödetecektim. Onu alaşağı etme düşüncesi, avına yaklaşan bir yırtıcı hayvan gibi içimi vahşi bir tatminle doldurdu.

Sağa döndüm ve özel bir yol Arden'in lüks arazisine çıkıyordu. Yol mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ağaçlarla kaplıydı ve ben de sessiz meydan okumayı takip ettim. Onun kanını Arden mülkünde dökecektim, o da ailesinin toprağında ölecekti. Kız kardeşine olan saygısından dolayı iyi bir davranış. Ama daha fazlasını bekleyemezdi.

Malikâneye yaklaştıkça içimdeki gerilimin arttığını hissedebiliyordum. Işıklar sönüktü ama içgüdülerim bana evde birinin olduğunu söylüyordu. Güzeldi.

Bunca yolu boşuna gelmiş olsaydım yazık olurdu.

Arabadan inip derin bir nefes aldım ve çevreyi inceledim. Karanlık her yeri kaplamıştı, tek ses yalnız bir kurdun uzaktan gelen ulumasıydı. Hava ölüm kokusuyla doluydu ve Flavian'ın varlığını yakınlarda hissedebiliyordum.

İşte o an gelmişti. an gelmişti. Onunla yüzleşmeye ve gazabımı serbest bırakmaya hazırdım. Dişlerim uzadı. Av başlamıştı.

Keskin duyularım ile etrafı meraklı kulaklara karşı taradım. Güllerin kokusu burun deliklerimi doldurdu, serin gece havası omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Ayaklarımın altındaki yumuşak çimenlerin adımlarımın sesini bastırdığını hissettim.

Bahçede ilerlerken gölgelerin etrafımda dans ettiğini ve yerde ürkütücü şekiller oluşturduğunu görebiliyordum. Gözlerim ileri geri gidip geliyor, herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını tarıyordu. Dikkatli olmam gerektiğini, bu küçük iblisin her yerde pusuya yatmış olabileceğini biliyordum.

Birden yakınlarda başka bir varlık hissettim. Alçak bir kıkırdama havada yankılandı. Arkamı döndüğümde kalbim beklentiyle çarpıyordu.

Ve işte oradaydı, gölgelerden gelen bir hayalet gibi önümde duruyordu. Flavian, yok etmek için geldiğim kişi. Yüz hatları keskin ve köşeliydi, gözleri ay ışığında parlıyordu, dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bir adım öne çıktı, hareketleri zahmetsiz ve akıcıydı. "Geç kaldın," dedi, sesinde alaycılık vardı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Sanırım tam zamanında geldim," diye cevap verdim, sesim alçak ve tehditkârdı, bir yandan da ceketimdeki görünmez tüyleri topluyordum.

Flavian tekrar kıkırdadı, gözleri parlıyordu. "Oh, ama epey zamanını aldın," dedi, ses tonu alaycıydı. "Ama dürüst olmak gerekirse, diğerinin buraya hızlı bir teke tek için gelmesini bekliyordum."

Kana susamışlığım beni ele geçirdi ve bedenim üzerindeki kontrolümü kaybettim. İçimdeki canavarın dışarı çıkmak için pençelediğini ve rakibimi yok etmem için beni zorladığını hissedebiliyordum. Boğazına saldırdım ama çok hızlıydı.

Şimşek hızıyla hareket ediyor, her birimiz diğerine fiziksel bir darbe indirmeye çalışıyorduk. Flavian'ın yumruğu şakağıma geldi ama acı sadece kana susamışlığımı körükledi ve beni daha da vahşileştirdi.

Bir alev kasırgası çağırdım ama karşılık vermekte gecikmedi. Toprak üzerindeki güçlerini kullanarak taştan bir duvar oluşturdu ve saldırımı engelledi.

İçimdeki canavarın kıpırdadığını hissederek hırladım. Tüm gücümle fırladım ve korkaktan çok da uzak olmayan bir yere indim. Duyu organlarım güçlenmişti ve havadaki ter ve kan kokusunu alabiliyordum.

Sonunda fırsatımı buldum. Flavian'ın bir sonraki saldırısından kaçmak için doğaüstü hızımı kullandım ve göğsüne ve karnına bir dizi darbe indirdim. Haykırdı ve geriye doğru tökezledi ama ben vazgeçmedim.

İçimdeki canavar artık kontrolü ele almıştı ve beni öldürmeye teşvik ediyordu. Bir kasırga jeti çağırdım ve Flavian'ın ayaklarını yerden kestim. Sırt üstü titreyerek yatmasına rağmen bir toprak büyüğü patlamasıyla karşılık verdi. Altımdaki zemin sarsıldı ve beni dengemi kaybetmekle tehdit etti.

Ama ben çok hızlıydım. Doğaüstü reflekslerimi kullanarak deprem bana çarpmadan önce yolumdan çekildim. Lanet herif iyiydi. Ve çok güçlüydü. Yine de üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Devasa bir ateş topu yarattım ve Flavian'a doğru fırlattım. Kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Zamanında kalkanını kaldırmadığı için alevler onu sardı ve derisini yaktı.

Kükremesi kulak zarımı deldi, ama bir gülümseme topladım. Evet, iyi ama yeterince iyi değil. Acı çekmesini istiyordum.

Onunla birlikte olduğumda, derisi zaten kısmen iyileşmişti, ancak büyüünün onu yavaş yavaş başarısızlığa uğrattığını görebiliyordum. On yıllar boyunca oluşturduğum kondisyondan yoksundu.

Flavian dizime tekme atmaya çalıştı ama ben kaçtım, saçından yakaladım ve bir kaya parçasını kafatasına vurdum. Yüzüme kan sıçradı ve neredeyse histerik bir şekilde güldüm.

Eli bileğimi kavradı ve kollarıma ve göğsüme cehennemi bir acı gönderdi - başka bir sihir numarası. Onu bırakmaya zorlandım ve o da bu zamanı aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için kullandı.

"Benimle bir erkek gibi dövüş ve tekmelenmiş bir köpek gibi kaçma," diye bağırdım ama bana aldırmış etmedi. Pekala, bunu sen istedin.

Topuklarına yaklaşana kadar bir kademe daha yükseldim ve sonunda tişörtünü avuçlamayı başardım. "Yakaladım seni."

Onu geri çektim, böylece tam ayaklarımın dibine düştü, ama bu sefer beklemedim. Hayır, ona doğru hamle yaptım.

ALEXANDER

I bir elini kafasına, diğeriini çenesine koydu ve kafasını koparmak istercesine bükü.

Kemikleri kırıldı ve kanı çenemden aşağı damlarken gülümsedim. yanaklarını.

Savaşın kaybedildiğini biliyordu, artık öleceğini biliyordu.

Flavian acı dayanılmaz hale geldikçe haykırdı.

Derimiz, tüm vücudumuz, sıradan bir cadıdan çok daha fazlasına dayanabilirdi. Bize ciddi şekilde zarar vermek için çok daha fazla güç gerekiyordu, bu yüzden tüm gücümü son vahşiliğime harcadım.

"Bunu kendine sen yaptın," diye alay ettim.

Öfkeme o kadar dalmıştım ki, önümüzde çarpmaya başlayana kadar garip kalp atışlarını hissetmemiştim.

Penelope çileden çıkmış bir halde, "Bırak onu hemen," diye bağırdı. Bana doğru koşacaktı ama hırlamam onu duraksattı.

"Sen karışma." Sözlerim alçak sesle, inatçı bir uyarıydı.

Bakışlarımız buluştu ve gözlerindeki saf dehşeti gördüm.

Aramızda bir ileri bir geri baktı, kesinlikle bizi bu noktaya neyin getirdiğini merak ediyor, bir sonraki hamlesini tartışıyordu.

"Alexander, ellerini kardeşimin üzerinden çek yoksa tüm dünya öğrencini becerdiğini öğrenecek," diye ölümcül bir soğukkanlılıkla konuştu. Durakladım. Nereden biliyordu ki?

Penelope her zaman çok zeki biri olmuştu ama kavgamızdan hemen bir ilişkim olduğu sonucunu çıkarabilir miydi? İmkânı yok.

"Saçmalık. Herkes seni hayır cevabını kabul etmeyen kıskanç bir eski nişanlı olarak etiketleyecek." Kafasını daha da çevirdiğimde bana saldırmak üzereydi ama ölümcül bakışlarım onu durdurdu.

Penelope'nin her yeri titriyordu, hava onun korku teriyle ıslanmıştı. Katledilişime tanık olmasını planlamamıştım ama sonuçta umurumda değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

"Seninle onun arasındaki çiftleşme bağının kokusunu aldıklarında dünya da buna inanacak mı?" Donup kaldım. Ne demişti?

", değil mi? Avery James senin eşin."

Kardeşinin çenesini kavrayışım gevşedi ama . Eğer bu doğruysa.

Bir eşin ruhu sizinki için mükemmel bir yapboz parçasıdır ve kaç kez yeniden doğarsanız doğun, her zaman birbirinize geri dönmenin bir yolunu bulursunuz. Kaderin istediği de buydu.

Bunu hiç düşünmemiştim çünkü o her hayatında insandı ve insanlarla büyümlü yaratıklar eş olamazdı. Aslında, her zaman bir şekilde lanetlendiğimizi, kaderin bizi cezalandırmak istediğini düşünmüştüm.

Belki de bildiğimizden çok daha fazlası aşkımıza, kaybımıza bağlıydı. Ama tüm bu acılar ne içindi?

Birbirimizi defalarca sevmiştik. Ve ben her seferinde onun ölümünü izlemek zorunda kaldım.

Göğsümdeki yeşil ve mavinin iç içe geçtiği iplik kıpırdandı. Onu sadece geçmişimizin bir sembolü olarak görmüştüm, onu her gördüğümde daha da güçleniyordu.

Ama belki de aradığım onay, kanıt buydu. Zihinsel parmağımı üzerinde gezdirdim ve vücudumda lanet okuyan şimşegin bağımlılık yapan cesurluğuyla ürperdim. Avery, eşim.

Ancak aramızdaki bağ henüz sabitlenmemişti; bir ruh vahyi yaşamamıştık - bağın lehine ya da aleyhine karar veren kutsal bir idrak anı.

Belki de böylesi daha iyidir diye düşündüm. Kahretsin, herkes aramızdaki kadim ve ölümsüz bağın kokusunu alabilecekti. Bunu bilmelerine asla izin verilmeyen ailem bile. Eğer Avery onların radarına yakalanırsa, hızlı bir ölüm reddedemeyeceği bir hediye olurdu.

Nabzım hızla atıyor ve nefesim düzensiz geliyordu. Hayır, bu olamazdı. Çiftleşme bağının demir atmasına izin verilmezdi; bu bir ölüm cezası olurdu.

Gitmek zorundaydı, bu akademiye, bu hayatı geride bırakmak zorundaydı. Beni geride bırakmak zorundaydı ve ben de onun gitmesine izin vermek zorundaydım, sonsuzluğuma.

Ellerimi Flavian'dan aldım ve tüm duygularımı gizleyen taş maskemi düzelterek zarifçe doğruldum.

"Bana hayatını borçlusun. Bu borcu bir gün talep edeceğim," dedim buz gibi bir soğukluk ve ölümcül bir tonla. Benim çevremde birini bağışlamak ya da hayatını kurtarmak onurlu bir davranış olarak kabul edilirdi. Bu cömertlikten dolayı, diğer kişi bedeniyle ve ruhuyla size borçluydu.

Flavian nefes almakta zorlanırken arkama bakmadan döndüm.

Kararım kesindi -Avery gerçek ilişkimizi öğrenmeden gitmeliydim. Onu kurtarabilmemin tek yolu buydu. Ben kendimi uçuruma atarken.

LEILAH

2 hafta sonra

Me ve Avery akademinin eski bölümünde, sadece vampirlerin girebildiği kütüphanede yuvarlak bir masada oturuyorlardı.

Titreyen mumların loş ışığı sıcak, kehribar rengi bir ışık yayıyordu. Tarih ve büyü hakkında deri ciltli kitaplarla ağzına kadar dolu eski rafların üzerinde parlıyordu. Eski kitapların küf kokusu ve narin parmakların altında hışırdayan sayfaların sesi beni bir huzur pelerini gibi sardı.

Arkadaşımı kaşlarını çatmış, duruşu dik, gözleri önündeki sayfaya yapışmış bir şekilde eski kelimeleri okurken gördüm. Grimsi porselen rengi teni, bitkinlik ve açlık yüzünden gözlerinin altında oluşan koyu halkalarla kırık bir çiçeğe benziyordu.

Onun sessiz gücüne, yüzüne kazınmış çaresizliğe rağmen kendisi için bir tedavi bulma konusundaki sarsılmaz kararlılığına hayranlık duymadan edemedim.

"Uyumalısın," dedim yumuşak bir ses tonuyla. Başını kitabından kaldırmadı.

"Sadece bir saat daha, söz veriyorum." Başımı salladım.

"Bunu iki saat önce de söylemiştin Avery. Hiçbir ilerleme kaydedemediğimizi biliyorum ama dinlenmen gerek." Beni yine görmezden geldi.

Caleb, Noah, Avery ve ben günlerce eski kitapları karıştırıp iksirler ya da nadir büyüler aradık ama bir sonuç alamadık. Daireler çiziyorduk ve hepimiz kırbaçlanmaya başlamıştık.

Avery belli etmemeye, sakın davranmaya çalıştı ama gözlerinden her şeyin onu çok korkuttuğunu görebiliyordum. Anlaşılabilir bir durum. Ben de aynı geleceği paylaşmak zorunda kalsaydım çoktan yık.

Bu çılgınlığın ne zaman ortaya çıkacağını, ne kadar zamanımız olduğunu kimse bilmiyordu, bu yüzden tüm boş saatlerimizi kitap dağları arasında geçirdik.

Sadece Alexander hiç orada değildi. Bir profesörün boş zamanlarının çoğunu öğrencileriyle geçirmesi fazla şüphe uyandırıcı olurdu.

Ama bir şekilde daha fazlası olduğuna inanıyordum. Avery'den bile uzaklaşmıştı, artık kendisi gibi görünmüyordu. Eski halinden hoşlandığımdan değil. Çoğu zaman bizden, daha doğrusu Avery'den kaçıyordu. İkisi arasında ne olduğunu bilmiyordum ve bu konuda baskı yapmak istemiyordum ama davranışları bana tuhaf geliyordu.

Birkaç tutamı kulağımın arkasına fırçaladım ve kalemimi çiğnemeye ve kaderin  koruyucusu hakkında eski bir kutsal kitabı okumaya geri döndüm.

Klotho, Lachesis ve Atropos her hayatı yaratır ve zamanı geldiğinde tekrar alırlardı. Her yerde ve hiçbir yerdeydiler, tüm düşünceleri, tüm sırları, hatta geleceği bile biliyorlardı.

Kaderin onların elinde olduğu ve sadece eşitlerinin bunu değiştirebileceği söylenirdi. Ve biz gerçekten de onların dengi değildik.

Sayfaları çevirdim ama sadece Elyanne'ın eski dilinde, okuyamadığım metinler vardı.

İ çekerek kitabı bir kenara ittim ve tabletim titreşirken bir sonrakine uzandım.

Caleb:

Hala kütüphanede misin?

Mesajımı yazarken alt dudağımı çiğnedim.

Leilah Aziz:

Evet, gözlerim neredeyse kapanacak.

Yorgunluk iliklerime kadar işlemiş, her kasımı tırmalıyor, bilinçaltımın her köşesinde gizleniyordu.

Caleb:

Buraya gel ve seni gerçekten iyi hissettireyim.

Karnımın alt kısmına kelebekler yayıldı.

Leilah Aziz:

Aklınızda ne var?

Ben onu kışkırtmayı severdim, o da beni gergin tutmayı severdi. Bu aramızdaki bir oyundu ve ben bu heyecanı seviyordum.

Caleb:

*Sana tepeden tırnağa masaj yapacağım, aletimi tatlı amının derinliklerine
gömmeden önce rahatlamana izin vereceğim.*

Tanrım. Kalçalarımı birbirine bastırdım, sularım çoktan iç çamaşırlarımı ıslatmıştı. Caleb kelimelerini nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu.

Leilah Aziz:

Bir saat içinde orada olacağım.

Ve bu hayatımın en uzun saati olacaktı.

Caleb:

Aferin kızuma.

Bu karmaşadan çıkış için çözüm arayışımız yine başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve artık fikirlerimiz tükenmeye başlamıştı.

Tutulmuş bacaklarım ve ağrıyan kıcımla Avery'ye veda ettim ve Caleb'in odasına doğru yol aldım. Oda arkadaşı şehir dışındaydı ve umutsuzca biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı.

Son iki haftadır etrafımız hep çevriliydi ve geceleri o kadar yorgun oluyordum ki başımı yastığa koyar koymaz uyuyakalıyordum.

Uçsuz bucaksız koridorlarda Caleb'in kanadına doğru yürüdüm. Adımlarım hızlı ve kararlıydı ama çok hızlı değil, çünkü her an biri beni izliyor olabilirdi.

Duvarlarda eski vampir ailelerine ait çok sayıda yağlı boya tablo asılıydı ve ailemden en az birinin burada, akademide bir yerde asılı olması gerektiğinden emindim. Homurdandım.

Neyse ki henüz bulamamıştım, yoksa Tanrı bilir neler yapardım.

Caleb'in yatak odasının kapısı göründü ve adımlarımı hızlandırdım. Ben kapıyı çalamadan o çoktan açmıştı.

"Seni özledim," diye fısıldadı dudaklarımız birbirine değmeden önce. Öpücüğünde nazik ya da uysal hiçbir şey yoktu. Hayır, o açgözlüydü ve ben de onun yemeğiydim.

Çok hızlı bir şekilde beni neredeyse benimkiyle aynı görünen odasına çekti ve duvara yasladı. Üzerinde sadece bir çift spor şort vardı ve ince kumaşın arasından ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum.

Elim boyuna gitti ve parmaklarımın üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Duş almam lazım," dedim öpüşmelerimiz arasında. "Şimdi."

Kollarından sıyrıldım ve banyoya doğru yol aldım. Caleb ayrılık şakası olarak kıcıma hem çok sert hem de yeterince sert olmayan bir tokat attı.

Banyoda gömleğimi akademinin tepesiyle birlikte çıkardım ve küçük duşa girmeden önce eteğimin ayak bileklerime dolanmasına izin verdim. Su neredeyse tenimi yakıyordu ama sıcaktan keyif aldım.

Birkaç dakika bile geçmeden kapı açıldı ve Caleb yanıma geldi.

"Bensiz beş dakika dayanamadın, ha?" Duş jelini kendime sürerken espri yaptım.

"İlk tanıştığımız andan beri sensiz beş dakika duramıyorum, sevgilim."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Biliyorum."

Ona sırtımı döndüğümde kolunu karnıma doladı ve beni kendine çekti, sırtım güçlü göğsüne yaslandı.

"İlk tanıştığımızdan beri, tadının nasıl olduğunu, seni boşalttığımda nasıl ses çıkardığını hayal ettim," diye kulağıma fısıldadı ve ürperdim.

Kıcıyı onun sertliğine doğru ittim ve kalçalarımı yere bastırdım. Diğer eli göğsüme doğru hareket ederken tutuşu sıkılaştı. Caleb meme ucumu çimdikledi ve ben keskin bir nefes aldım.

"Gerçekten mi? Seni bir kez bile düşünmemiştim."

Eli boğazımı o kadar sıkı kavradı ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Öyle mi?" Dişlerini içime gömmeden önce sırıtışını neredeyse duyabiliyordum.

Bu duygu ezici, saf bir coşkuydu. Benden içti ve neredeyse oracıkta boşalıyordum.

Caleb'in boştaki eli bacaklarımın arasına girdi ve parmakları en hassas noktama masaj yaparak beni çılgına çevirdi.

Zehrinden bir damlanın sistemime girmesine izin verdi ve kendimi zorlukla tutarak inledim.

"Dizlerinin üzerine çök," diye hırladı dişlerini içimden çıkardıktan sonra.

Doğüstü bir hızla dediğini yaptım ve onu ağzıma aldım, büyüklüğüne asla alışamayacaktım.

Pre-cum ile damlayan ucu yaladım ve Caleb beni saçlarımdan yakaladı, tutuşu o kadar sıkıydı ki neredeyse acıtıyordu.

Onu boğazımdan aşağı ittim ve bir elimle uzunluğuna masaj yaparken diğer elim bacaklarımın arasında kayboldu.

"Sakın geleyim deme," diye uyardı ve parmaklarımı daha yavaşça dolaştırdım. "Evet, aynen böyle."

Tanrım, o kadar iyi hissettiriyordu ki, ona asla doyamıyordum.

Beni yukarı kaldırdığında bir şey söylemeye fırsatım olmadı. Titreyen bacaklarımı kalçalarının etrafında salladım ve o da sert bir hamleyle beni içine aldı. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki neredeyse başım dönüyordu.

İçime sertçe pompalayıp dayanılmaz bir yavaşlıkla çekerken sırtım cama yaslanmıştı.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," dedi ağır ağır nefes alarak. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

"Evet, benim için çığlık at. Buna bayılıyorum." Hareketleri daha hızlı, daha çılgınca oldu ve derisi yol verene kadar omuzlarını pençeledim.

"Caleb," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazla." Çenemi kavrayıp beni öyle derinden öptü ki yıldızları gördüm. Acımasızca içime giriyor, beni uçurumun kenarına götürecek noktaya masaj yapıyordu.

Bir zevk çılgılığıyla sikiinin etrafına boşaldım ve iki dakikadan kısa bir süre sonra içime boşaldı, beni tamamen doldurdu.

Caleb

Bacaklarını belimden çözdü ve bana gülümsedi. Kahretsin, o *gülümseme*. İlk karşılaşmamızda beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmişti.

Ağır nefes alış verişlerimiz küçük odada yankılanıyordu ve duştan çıkmadan önce saçındaki son şampuan kalıntıları da yıkadı.

Ben de aynı şeyi yaptım ve vücudumu kuruladım.

Leilah havluyu kendi etrafına sarmak üzereydi ama ben elini tuttum.

"İşimizin bittiğini kim söyledi?" Gözleri büyüdü. "Şimdi iyi bir kız ol ve lavabonun üzerine eğil."

İstediğimi yaptı ve o güzel kıcını bana sundu. Kahretsin, kendimi bir kez daha onun derinliklerine gömmeyi ne kadar isterdim, ama ondan önce, bütün gün dört gözle beklediğim bir şeyi yapmam gerekiyordu.

Diz çöküp dilimi içine kaydırmadan önce "Bacaklarını aç," dedim.

"Kutsal ruhlar," diye mırıldandı lavabonun kenarını daha sıkı kavrarken.

Leilah baştan çıkarmanın, saf günahın ve tehlikenin tadındaydı. Vücudu benim cennetimdi, inlemeleri dünyanın en güzel melodisiydi.

Dilim klitorisinin üzerinde kayıyordu ve kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı gıcırdattı. "Çok sabırsızsın." Yüzüğümü ve orta parmağımı eğerken dilimi tıkırdattım.

Parmaklar mükemmel açıda.

Duvarları onların etrafında sıkıştı ve neredeyse orada olduğunu biliyordum. *Hayır, bensiz olmaz.*

Vampir hızımla ayağa kalktım ve ruhumu sarsan bir hamleyle ona sahip oldum. O benimdi, ben de onun. Başka bir alternatif hiç olmamıştı ve olmayacaktı.

"Daha sert," diye etti ve ben de ona istediğini verdim. Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve aynadan bize bakabilmesi için geri çektim, böylece onu ne kadar iyi becerdiğimi görebilecekti.

Leilah bana çarpık bir gülümseme verdi ve ben de saçlarını daha sıkı tuttum. "Manzaranın tadını çıkarıyor musun, sevgilim?" Parmaklarım hareket ederken alt dudağını ısırdı.

klitorisine.

"Siktir, evet." Nefes alış verişlerimiz daha çılgınca, parmağımın baskısı daha güçlü hale geldi.

Ne olduğunu anlamadan, aletimin etrafında paramparça oldu. Onun zevk çılgınlıkları beni de uçurumun kenarına getirdi ve içine boşaldım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına, nefes nefese. "Seni daha çok seviyorum."

Uykudan kan ter içinde uyandım, soluk ay ışığı Caleb'ın odasındaki ahşap mobilyalara mavimsi bir parlaklık .

Neden bunu daha önce anlamamıştım? Beyin dediğim elek için kendime lanet ettim.

"Uyan," diye fısıldadım, Caleb'in kolunu o kadar sert salladım ki neredeyse eklemimin çıkmasından korkacaktım.

Anında gözlerini açtı ve burada biri var korkusuyla bir kolunu merkezime doladı. Sanki davetsiz bir misafir.... odada iki vampir varken o kadar uzun süre hayatta kalabilirmiş gibi.

"Bir şey mi oldu?" Dikkatli gözleri odada gezindi ve ben de elimi çılgınca çarpan kalbinin üzerindeki noktaya koydum.

"Aynen öyle. Senin kıza dahi de, çünkü Avery'yi nasıl kurtarabileceğimize dair bir fikrim var."

Heyecanla ayağa fırladım ve tabletimi kaptım. Dünyadaki en iyi arkadaşımın araması gereken bir iyilik vardı.

"T Kaderin koruyucuları mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Leilah başını salladı.

"Evet, Klotho, Lachesis ve Atropos en kadim varlıklardır. Her yaşamı onlar yaratır, kaderi onlar kontrol eder ve size Gerekirse ölürlür. Her şeyi gözetirler ve pratikte yenilmezdirler. Kimse onların iradesinin etrafından dolaşamaz." Esnedim.

Leilah, Caleb ve Noah içeri daldıklarında saat neredeyse sabahın beşiydi. Ancak bu isimler tanıdık geliyordu.

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?" Yüzümü ovuşturdum ve battaniyeyi vücuduma daha sıkı çektim.

Arkadaşım sanki az önce aptalca bir soru sormuşum gibi gözlerini devirdi. Kendimi savunmam gerekirse, Noah ve Caleb bile şaşkın görünüyordu.

Leilah yanımdaki yatağa oturdu ve büyük olasılıkla çalıştığımız kütüphaneden aldığı kitabı açtı.

"Oku," diye talep etti.

*Sadece üç muhafıza eşit olan biri
kaderin akışını değiştirebilir.
Eşit kudrette bir kahraman
bulduğunda, kaderin rotası
çözülebilir,*

Pasajı birkaç kez okudum ama bu tekerlemenin benim durumumla ne ilgisi olduğunu bir türlü anlayamadım.

"Belki de küçük bir kuş bana bir süre önce ölümü aldatan bir yarı cadı olduğunu söylemiştir." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Çok fazla kokain çeken çılgın kuzenin miydi o? Ayrıca ağaçların ona fal baktığına dair hikayeler anlatır."

Leilah ona, "Kapa çeneni Noah, öyle biri yok," diye çıkıştı. "Ailemin galalarından birinde mega uzun saçlı ve çenesinde yara izi olan bir sarışındı. Onu daha önce hiç görmemiştim ama birkaç saniyeliğine cinselliğimden şüphe ettim."

Caleb kaşlarını çatarak ona , ama kız ona aldırmadı.

"Tamam, ölümü aldattı, iyi, bu ne demekse. Devam et," dedim şaşkınlıkla.

"Bunu bir düşün, Avery. Kaderin koruyucularının elinde her hayat var. Kimin doğup kimin öleceğini onlar belirler. Eğer bu yarı cadı ölümü kandırdıysa-"

"-o zaman kaderin koruyucularını da aldattı," diye bitirdim cümleyi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kulağa o kadar çılgınca geliyordu ki, bir şeyler olabilirdi.

"Yani bu yarı cadı *kaderin akışını* ya da kehanette her ne diyorsa onu çözebilir mi? Belki de o sarışın saçmalıyordu," diye araya girdi Noah.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Leilah'nın sesi oldukça sinirli geliyordu ve Noah çok ince bir buz üzerinde yürüyordu.

"Peki, ama bu yarı cadıyı nerede bulacağız?" Sorum üzerine geniş gülümsemesi geri döndü.

"Sarışın bana o zamanlar New Orleans'ta söyledi." Kahretsin, bu tam olarak köşede değildi. Aramızda bir okyanus vardı.

"New Orleans bir banliyö değil. Her kapıyı çalıp doğru kişinin bize açmasını umamayız," diye ekledi Caleb.

"Aynen öyle. Bu yüzden bir zamanlar iyilik yaptığım eski bir tanıdığıma ulaştım. Gizlice etrafa soracak ve bir şey öğrenir öğrenmez yola koyulacağız."

İç çekerek arkama yaslandım. Leilah az önce bana bir umut ışığı vermişti, her ne kadar hikâyenin elle tutulur bir yanı olmasa da. Yani ölümü kandıran bir yarı cadı vardı, bu da kaderin koruyucularını kandırdığı anlamına geliyordu, bu da benim kaderimi değiştirip delirtebileceği anlamına geliyordu. Ve bu kişi sözde New Orleans'taydı. Pekâlâ.

"Sanırım bekleyip göreceğiz, değil mi?" Arkadaşım memnuniyetle başını salladı ve ben de iki haftadır ilk kez ona gülümsedim.

"New Orleans o zaman," diye mırıldandım.

"Evet, New Orleans."

S Leilah'nın büyük ifşasından bu yana, kendimi büyüme, içimdeki gümüş ışığa ve koruyucu bir kalkan yaratmaya daha fazla adanmışım iki gün olmuştu.

Akademi koridorlarında birkaç saldırı olmuştu ve bir noktada saldırganlardan birini büyülerimle karşı duvara öyle bir fırlatmıştım ki, çarpmanın etkisiyle çatlaklar oluşmuştu.

Nicolette bunun oldukça havalı olduğunu söylemişti ama bu olay beni çok korkutmuştu. Zayıf bir anımda sinirlerimi bozarlarsa arkadaşlarıma da aynı şekilde saldırır mıydım? Kontrolümü kaybetme düşüncesi en hafif tabirle dehşet vericiydi.

Neyse ki, büyülü bedenimiz daha hızlı iyileştiği için adama hiçbir şey olmamıştı. Ayrıca, sadece kafasındaki yaraya dokunması yetmişti ve yara yok olup gitmiş, beni ağzım açık bırakmıştı. Bu çılgıncaydı.

Alexander son gecemizden beri benden uzak duruyordu ve ben de şüphelenmeye başlamıştım. Bu düşüncenin mantıksız olduğunu biliyordum ama soğukluğu bana bunu bir hata olarak gördüğünü, belirsiz geleceğim yüzünden beni kendinden uzaklaştırdığını düşündürüyordu.

Başımı salladım ve bir sayfa çevirdim.

Büyü Teorisi için bir ödev yazmamız gerekiyordu ve ben giriş bölümü için şimdiden umutsuzluğa kapılmıştım. Artık saat gece yarısını geçmişti ve sadece titreyen mumlar ve komodinin üzerindeki gece lambam bana eşlik ediyordu.

Ne kadar de sıkıcı metne odaklanamıyordum. Düşüncelerim, bu istenmeyen durumun yaratacağı gelecekle ilgili endişelerle doluydu.

güç elimden alınmıştı.

Arkadaşlarımı, babamı, Mia'yı, Alexander'ı unutacak mıydım? Onları tanıyamayacağım ya da incitebileceğim bir gelecek, yaşamak istemediğim bir gelecekti.

Ruhum, beni zehirlemekle ve diz çöktürmekle tehdit eden ölümcül gölgelerle sarılmıştı. Herkes bana yardım etmeye, destek olmaya çalışsa da kendimi uzun zamandır hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordum.

Eğer iddia ettiği gibi her şey onun için bir oyun olmasaydı, Alexander'ın da benim yanımda olması gerekirdi.

Öfkeyle nefes verdim ve kitabı kapattım. Lanet olası Alexander, tam bir ikiye bölünmüştü. Onun sahte sözlerini ve vaatlerini düşündükçe göğsümde öfke birikiyordu.

Homurdanarak tabletimin kilidini açtım ve adımın neyse ki artık trend olmadığı sosyal platformda gezindim.

Son dersteki belgeler ortaya çıktı. En eski vampir aileleri hakkında konuşmuştuk ve bir sonraki ders Preston soyu ve sahip oldukları siyasi etki hakkındaydı.

Bir resim gözüme çarpana kadar merakla aşağı kaydardım. Lüks bir davette dört kişi, içlerinden biri Alexander. O ve diğer adam şık koyu mavi bir takım elbise giymişlerdi ve siyah saçlı güzel de aynı renkte dar bir elbise giymişti.

gölümsemedi. Hayır, size kraliyet ailesi gibi baktılar.

Resmin altında "Birinci Alexander Preston, karısı ve oğluyla birlikte" yazıyordu. Bu iki kişi onun ailesi miydi? Hayır, bu olamaz. En fazla 35 yaşında görünüyorlardı.

Ama sonra ilk derste öğrendiklerimi hatırladım - vampirler 25 yaşından sonra çok ama çok yavaş yaşlanırlar, bu da büyülerinin ne kadar güçlü olduğuna ve onları ne kadar iyi hayatta tuttuğuna bağlıdır. Bu da ailesinin oldukça güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Görüntüyü yakınlaştırdım ve içimi huzursuz bir his kapladı. Sanki onları daha önce görmüş gibiydim. Babasının teni, yüksek elmacık kemikleri ve yontulmuş çenesi Alexander'ınkiyle aynıydı. Sadece saçları daha açık, küllü bir kahverengi tonundaydı.

Annesine baktım ve kafamdaki tüm alarm zilleri bir çaldı. Evet onu daha önce görmüştüm....

Hiç düşünmeden yataktan fırladım ve karanlık koridorda kaybolmadan önce kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı giydim.

Bacaklarım yere neredeyse hiç değmedi; kısa bir süre önce gördüğüm resme doğru işte bu kadar hızlı koştum.

Ve orada, bir tur sonra, beni neredeyse ölümüne korkutan resmin önünde duruyordum - güzelliğın vücut bulmuş hali olan genç bir kadın. Elizar'ın Annesi.

Ama artık hiçbir mesaj yoktu. Sanki silinip gitmiş gibiydi.

Yavaş yavaş akıl sağlığımdan şüphe duymaya başladım ve delilik belirtilerinin ortaya çıkmaya başladığından korkmaya başladım. Başka bir zamandan, başka bir dünyadan gelen şifreli rüyalar, benimle iletişim kuran resimler ve göğsümde hiç geçmeyen bu garip iplik.

İşte bu kadar, delirmek üzereydim, bu akademi beni hasta ediyordu. Bir an önce buradan çıkmalıydım.

I seni öldürdü. Korkuyor musun?

Tanıdık olmayan ama hoş bir ses bu sözleri, benliğimin bir yankısı haline gelene kadar defalarca tekrarladı.

Bir zindanda oturuyordum, üzerimde sadece havadar bir elbise vardı. Pislik ve kanla kaplıydım. Zifiri karanlıktı ve kimse bana yardım etmeye gelmedi, kimse acımı dindirmeye gelmedi. Çığlıklarım tüm malikaneyi sarstığında bile kimse müdahale etmedi.

Uyurken zihnime girip ruhumu paramparça etmişler, uyanırken de bedenimi parçalamışlardı. Ta ki parçalanacak ya da kırılacak hiçbir şey kalmayana kadar. O hücrede öldüm. Ve son sözüm *Alexander* oldu.

"ANLADIN MI?" Önünde yarım daire şeklinde otururken Penelope Arden sordu.

Heyecanlı mırıltılar yükseldi.

Bugün kendimizi iyileştirmeyi öğrenebiliriz ama onun yöntemleri tartışmalıydı. Herkesin kendini uyluğundaki atardamardan bıçaklaması ve kan kaybindan ölmeden önce kendini iyileştirmesi gerekiyordu. Sonuçta biz sadece dönüştürülmüş vampirleriz; hayatta kalmamız o kadar da önemli değil, diye düşündüm acı acı.

Nicolette dikkatimi vermem için beni teşvik etti ve ben de odağımı sınıf boyunca bana çok garip bir şekilde bakan Penelope'ye çevirdim.

"Pekâlâ, başlayalım. Magda, önce sen." Ufak tefek sarışın, elindeki tabanca kendisine uzatıldığında sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Hançer. Bu delilikti.

Magda'nın bıçağı etine gömmek için birkaç deneme yapması gerekti. Çılgılığı koridorda yankılandı ve Nicolette yanımda irkildi.

"Sanırım hasta olacağım," dedi ve ben de omzunu okşadım. "Buna alışsan iyi olur. yedi kişi daha var." O da başını salladı, dizlerini göğsüne çekti ve kollarını dizlerine doladı.

Magda, "Bunu yapamam, iyileştir beni," diye sızlanınca Bayan Arden gözlerini devirdi.

"Başka nasıl öğrenebilirdin ki? Daha çok çalış," diye nazik ama kararlı bir şekilde cevap verdi.

Magda lanet okudu ve elini son bir kez yaranın üzerine koydu. Kan acımasızca uyluğundan aşağı aktı ve zemini boyadı.

Zavallı kız yana yığılmadan önce, avucuyla yara arasında hafif gümüşü bir parlaklık oluştu. Bacak yeni gibi görünene kadar yaranın yavaş yavaş kapanmasını hastalıklı bir hevesle izledim. Sadece taytındaki yırtık bana bacağındaki hançeri hatırlatıyordu.

Penelope silahı altın renkli öğle ışığına tutarken, "Hızlı iyileşiyoruz ama yeterince hızlı değil," diye ekledi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan döndü ve hançeri doğrudan bacağıma sapladı. Şokun etkisiyle haykırdım. Deli sürtük beni ciddi ciddi bıçaklamıştı.

Kan uyluğumdan aşağı aktı ve altımda birikti. Sonra acı başladı.

Koyu sarışın iblis hançeri benden çıkardıktan sonra, "Kendini iyileştir," diye emretti.

Konsantre olmaya çalıştım, ondan öğrendiğimiz her şeyi uygulamaya çalıştım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım kan akmayı durdurmuyordu. "Sihri hatırla, kızım." Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Parmaklarımdan gümüş ışığın yayıldığını, iyileştirici sıcaklığın etime sızdığını hayal ettim. Ama hiçbir şey olmadı. Acı dayanılmaz bir cehenneme dönüştü.

Konsantre ol, diye tembihledim kendimi.

Yaranın kendini parça parça nasıl kapattığını, atardamarın nasıl yeniden birleştiğini ve derinin nasıl yeniden oluştuğunu hayal ettim. Ölmek istemediğimi hayal ettim. Ve avuçlarımda bir karıncalanma hissi vardı.

Ruhum içimdeki büyüye tutunurken ben de bu duyguya tutundum.

Gümüş ışık avuçlarımda belirdi ve rahatlatıcı sıcaklık tüm bacağımı sarana kadar morarmış uyluğumda kayboldu.

Yaranın kapandığını, bacağımın iyileştiğini hissettim.

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak diye korkuyordum. Gerçekten yapmıştım.

Adrenalin tüm vücuduma yayıldı ve Nicolette'in rahatlayarak nefes verdiğini duydum.

"Bu çok yakındı. Beni bir daha böyle korkutma," dedi ve omzuma biraz fazla sert bir yumruk attı. Hâlâ son birkaç dakikanın şokuyla o noktayı ovuşturdum.

Öğrenciler birbiri ardına bıçaklandı ya da kendilerini bıçaklamak zorunda kaldı. Herkes testi geçti ve nihayet iki saat dolmuştu. Arada sırada sınıf arkadaşlarımdan iyileşme alıştırma yaptıklarını duyuyordum ve çok da güvenli olmayan bir ortamda kendilerini gerçekten bıçaklayarak öldüreceklerse hangi yöntemleri kullanacaklarını bilmek istemiyordum.

Ancak Penelope bizi kovduğunda ve başka sürpriz saldırılar planlamadığından emin olduğumuzda ayağa kalkmaya cesaret edebildik.

Vücudum yeni gibi olmasına rağmen bacaklarım titriyordu. Yine de çok derindi ve hafif titremenin fark edilmemesi için kendimi ellerimi yumruk haline getirirken yakaladım.

"Büyü kullanmak beni çok acıktırıyor. Sen-" Sözünü kesti. Neyi ima bildiğim için başımı salladım. Son birkaç gündür ufak tefek şeyler yiyordum ve yiyeceklerimi içimde zor tutuyordum.

Kan içmek hala negatif yapılacaklar listemdeydi. Hazır değildim, asla tam olarak hazır olamayacaktım. Belki de ne olduğumu ve hayatımın şu anda neye benzediğini kendime itiraf etmek istemiyordum ama erteleyebildiğim sürece erteledim. Yanmak beni öldürüyor olsa bile.

"Biraz daha araştırma yapmak için kütüphaneye gidiyorum," diye cevap verdim. Neler olup bittiğini tam olarak bilmiyordu ama bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüphelendiğine dair içimde karanlık bir önsezi vardı. Sadece onun da benim dramımın içine çekilmesini istemiyordum.

İKİ KAHVE SONRA, Elyanne'ın tarihiyle ilgili kalın bir kitabın üzerine eğilmiş oturuyordum ama gözlerim sadece kaderin koruyucularının tanıdık üç ismini arıyordu. Onlar hakkında işe yarar bir şey bulmak o kadar zordu ki, sabır ipimin kopacağından korkuyordum.

Ayrıca dikkatimi Alexander'dan ve onun soğuk omzundan uzaklaştırmam gerekiyordu. Reddedilmesi benim için yeni olan bir şekilde canımı yaktı ve göğsümdeki bağ kalp kırıklığı kadar acı verdi.

Şeytandan bahsetmişken.

Bilinmiyor:

?

Mesajını görmezden gelmeyi düşündüm. Ama bu anlamsız olacaktı; nasıl olsa beni bulacaktı. Sinirli bir iniltiyle tabletimin kilidini açtım ve cevap verdim.

Avery James:

Kütüphane.

Bilinmiyor:

Yardıma ihtiyacınız var mı?

Elbette, ama senin değil, diye düşündüm kendi kendime.

Avery James:

Hayır, kendi başıma idare edebilirim.

Birkaç dakika geçti, ama sonra tabletim tekrar titredi.

Bilinmiyor:

Yola çıkıyorum.

Sinirle gözlerimi devirdim. Şu anda görmek isteyeceğim son kişi oydu.

Kitabı rafa geri koymak ve bana yardımcı olabilecek başka bir kitap aramak için kapağını kapattım, kitap dağlarının arasında dolaştım ve parmaklarımı kösele sırtların üzerinde gezdirdim.

"İlginç bir şey var mı?" Alexander aniden arkamdan sordu ve irkildim. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki onun varlığını fark etmemiştim. "Hayır." İçimi çektim. "Öğrendiğim her şeyi Leilah'dan zaten biliyorum." Başını salladı, aklı kesinlikle başka yerdeydi.

"Bana senin keşfinden bahsetti," diye ekledi. Evet, ama toplantılarımızın hiçbirine katılmadın, diye düşündüm kendi kendime, çenem gerilmişti.

"Denemeye değer." Kendi umutlarımı çok yükseltmekten korktuğum için daha fazlasını söylemeye cesaret edemedim. Ondan uzaklaştım ve kitapların arasındaki boş bir noktadan kütüphaneye baktım. Bazı öğrenciler uzun masalarda oturmuş defterlerine bir şeyler yazıyor ya da tabletleriyle oynuyorlardı. Kimse bizimle ilgilenmiyordu.

"İşe yarayıp yaramadığını sana söyleyeceğim," diye sertçe cevap verdim. Soğukkanlı maskesi düştü ve bana doğru bir adım attı.

"Ne demek istiyorsun?" Başımı salladım.

"Önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok." Ona sırtımı dönmek üzereydim ama kolumu tuttu. İçimdeki vampir uyandı - içgüdülerim hayatta kalma moduna geçti. Kalkanım uzandı ama onun bedenine temas edince parçalandı. Piç kurusu iyiydi.

Alexander başını eğdi ve sanki bir kahkahayı bastırmak zorundaymış gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Son birkaç hafta benim için cehennem gibiydi ve sen bize katılmayı uygun görmedin. Şimdi başlama." Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı. Bileğiyle sert bir hareket yaptı ve üzerimize bir büyü yerleşti; susturucu bir balon. Noah bana nasıl çalıştığını anlatmıştı.

"İnanın bana, size yardım etmeyi çok isterdim." Derin bir nefes verdi. "Ama fazla karışmazsam daha iyi olur." Homurdandım ve saçlarımı

Yüzümü. Bunun bir yalan olduğu çok açıktı, bunu gözlerinden anlayabiliyordum.

"Çok mu ilgili? Beni ilk öptüğünde, ilk becerdiğinde çok mu ilgiliydin?" Sesim giderek yükseliyordu. "Zehrin sayesinde vampir olduğumda çok mu dahil oldun? Ya da bana piyanoyu hediye ettiğinde? Ya da geceyi benimle geçirdiğinde çok mu dahil oldun? Benimle tekrar uğraşmak hoşuna gitti mi?" Sözcükler ağzımdan ve eninde sonunda taşacak olan bastırılmış bir öfkeyle doluydum.

"Bu değil-" diye devam edemedem sözünü kestim.

"Artık senin için iyi bir oyuncak değil miyim? Çok mu kırıldım? Beni bıraktın, sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettin," diye bağırdım. "Sana her şeyimi verdim, her şeyimi ve sen bana sırtını döndün." Gözleri öfkeyle, nefretle parlıyordu. Ama bana değil, hayır, bu öfke kendisine yönelikti. Güzeldi. Ne de olsa kızgın olmalıydı. Çok öfkeliydim.

"Böyle şeylere inanıyorsan aptalsın." Bir adım daha yaklaştı. "Seni düşünmediğim, senin için endişelenmediğim bir dakika bile olmadı. Sadece varlığımın bile seni öldürebileceğini anlamıyor musun?" Homurdandı. "Sana yaklaşmam bencillikti ama risk almıştım. Bak bizi nereye getirdi." Ellerimi yumruk haline getirdim. "Tek istediğim sana alan açmakken sakın senden faydalandığımı söyleme."

Şimdi ona doğru bir adım atan bendim, bakışlarım boyun eğmiyordu.

"Senin alanını istemiyorum Alexander," diye tısladım, sesim ölümcüldü. Elini saçlarının arasından geçirdi.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu, sesi hâlâ yükseliyordu ama yine de sözlerinde bir teslimiyet nüansı yankılanıyordu. Sıkıntıyla inledim. O kadar kalın kafalı mıydı?

"Lanet olası ruhun," diye bağırdım ona.

Alexander aramızdaki boşluğu geçti ve kalbim bir anlığına durdu. Parmaklarıyla buklelerimi kavradı ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı geriye doğru çekti.

"Sende zaten var, her boktan parça. Hepsi, sadece senin için," diye hırladı.

Ağzım açık kaldı. Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı.

"Bana ikimizin de kellesine mal olabilecek bir şey söyletmeyin."

Bu ikimizin de kellesine mal olabilirdi... Bununla ne demek istedi? Tanrım, onun şifreli sözlerinden bıkmıştım, ondan bıkmıştım. Onu asla görmek istemedim.

Tekrar.

"Senden nefret ediyorum," diye ona karşılık verdim ve o da dilini saklattı. "Sen her zaman sefil bir yalancıydın, aşkım."

Etrafımda döndüm ve sırtımı en yakın duvara dayadım, bedenim dış dünyayla bağlantımı kesti.

"Kahretsin, beni korkuttun." Elleri beni hapsedmişti ve en güçlü vampirlerden biri karşımdayken gidecek hiçbir yerim yoktu.

Adrenalin patlaması ve onun yakınlığı, o anda çok uygunsuz olan her türlü şeyi hissetmeme neden oldu.

"Öyle mi?" diye kulağıma o kadar yakın fısıldadı ki nefesini tenimde hissedebildim.

Başımı salladım ama ondan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedim. Vücudu benimkine bastırılmıştı ve her kıvrımını hissediyordum. Özellikle de onun...

Keskin bir nefes aldım.

"Sana o üniformanın içinde ne kadar zarif görüldüğünü hiç söylemiş miydim; özellikle de sinirliyken? Bu beni tahrik ediyor." Eli belimden kalçama doğru ilerledi ve ardında arzu alevleri bıraktı. Odaklan, Avery. Bu kesinlikle bayılma anı değildi.

"Ne istiyorsun?" Ona hâlâ çok kızgındım ve duygusal değişimleri beni kamçılıyordu.

"Aklıma birkaç şey geliyor, birçoğunu hemen şimdi burada yapabiliriz." Nabzım hızlandı.

"Öyle olsun," dedim gözlerimi devirerek ve bana o efsanevi sırtışılarından birini yaptı.

"Her gece." Alexander'ın eli göğsümde dolaştı ve acı verici bir yavaşlıkla bluzumun ilk iki düğmesini çözdü.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım ama elini itmedim. Hayır, olduğum yerde donup kaldım.

"Seni iyi hissettirmek. Çok gergin görünüyorsun, aşkım." Şu anda gerçekten sevişiyor muydu? Başımı salladım ama ben daha bir şey söyleyemeden sert eli ince kumaşın altına kaymış ve göğüslerimden birini avuçlamaya başlamıştı bile. Boğazından hırıltılı bir ses geldi.

"Son iki hafta benim için cehennem gibiydi," diye fısıldadı, bunu o kadar dürüstçe söylemişti ki neredeyse ben de inanacaktım.

"Bu oyunları oynamayı bırak." Bir oyun daha oynayacak gücüm kalmamıştı. "Oyun yok," diye yanıtladı şakağımı öperek. Nefesi mis gibi kokuyordu.

Nane ve parfümü duyularımı sardı, ruhumu baştan çıkardı.

"Bizi görebilirler" diye cevap verdim sadece. Panikle sağa sola bakındım ama tek gördüğüm kitaplardı. Sayfaların hışırtısı ya da kâğıt üzerindeki kalemlerin sesi arka plandaydı ve birilerinin fark etmesinden korkuyordum. Keşke içlerinden biri geçse....

"Eğlenceli kısmı da bu değil mi?" Göğüs ucumu çimdikledi ve ben keskin bir nefes aldım. Hain bedenim onun dokunuşuna, ona doğru eğildi ve benim için ne kadar sert olduğunu hissettim. Bir an için elimi boyundan aşağı gezdirmek istedim ama ona bu zevki tattırmak istemedim.

"Başkalarının görebileceğini bilmek seni ıslatmıyor mu?" Dudakları çenemin üzerinde gezindi ve ben başımı salladım.

"Bakalım." Alexander'ın parmakları titreyen kalçalarımın üzerinde gezindi ve siyah taytımı çekiştirirdi. Bacaklarımın arasında soğuk havayı hissettiğimden omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Siktir," dedim o acı çekerek yavaşça bir parmağını içime kaydırırken.

"Evet, tam düşündüğüm gibi. Ama kendin gör." Islak parmağıyla alt dudağımı okşadı, sonra ağzımın içine kaydırıldı. Sularımın tadı dilime yayıldı ve yutkundum.

"Devam etmemi istiyor musun?" diye sordu, ağzımın kenarını öperek. Bu küçük, masum jest bile beni titretti.

Ama cevap vermedim. Cevabı zaten biliyordu ve ben bunu söyleyemeyecek kadar gururluydum.

Alexander'ın parmakları onlara çok ihtiyacım olan yere geri döndü. Bir tanesini içime soktu ve ben bir iniltiyi bastıramadım.

"İstediğin kadar yüksek sesle söyle, aşkım. Kimse seni duyamaz," diye beni temin etti ve ben de gözlerimi kapatıp yere yığılmamaya konsantre oldum.

"Aç onları. Seni boşalttığımda beni görmeni istiyorum." Başparmağıyla en hassas noktayı daire içine aldı ve ben de bacaklarımı daha geniş açarak ona daha iyi erişim sağladım. Yukarı aşağı öpüşürken ve sıcak tenimi yalarken gülümsemesini boğazımda hissettim.

"Daha hızlı," diye seslendim ve o da itaat etti, uzattığı dişleri nabzımın üzerinde gezinirken içeri ve dışarı pompaladı. Yeni bir arzu dalgası üzerime çöktü. Boğazımı ona daha açık bir şekilde sunduğumu hissettim.

Karanlık, derinlere gömülü bir parçam onun dişlerini bana geçirmesini, benden içmesini ve Cadılar Bayramı'nda hissettiğim coşkuyu serbest bırakmasını istiyordu.

"Benim için gel, Avie. Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana." Sularımın kalçalarımın altına aktığını hissettim ve parmağının amıma girip çıkarken çıkardığı sesle boğazından bir ses kaçtı.

Başparmağının baskısını artırdı ve elinin etrafına boşaldım, adı dudaklarımdaydı. Gözlerimin önünde yıldızlar dans etti ve başımı serin duvara yasladım, dalgaya bindim, tüm vücudum titriyordu.

Alexander parmaklarını dudaklarına götürdü ve dudaklarını yaladı.

"Tadına bayılıyorum," diye fısıldadı eteğimi düzeltip üzerimden kalkmadan önce, gözlerim onun sertliğine kilitlenmişti. Onu kendime çekmeyi ve ağzımın derinliklerine almayı çok isterdim ama beni kütüphanenin ortasında başımı döndürecek kadar sert bir şekilde boşaltmasına rağmen ona karşı hâlâ kin besliyordum.

Hayır, bu tartışma bitmemişti ve o kendini beğenmiş sırıtışını yüzünden söküp atmayı çok isterdim.

Duygularını sakinleştir, diye fısıldadı kafamın içindeki mantıklı ses ve ben gözlerimi devirdim. Evet, sen de siktir git.

"New Orleans hakkında, yapmam gereken-" Cümlesini bitiremeden arkasında tanıdık bir yüz belirdi ve bir adım geri çekildi.

"Avery, iyi misin? Darmadağınksın ve kızarmışsın," dedi Nicolette beni bir aşağı bir yukarı süzerken. Gözleri Alexander'a kaydı ve kaşlarını çatı, herhalde beni bir şekilde kışkırttığını ya da gücendirdiğini düşünüyordu. "Burada her şey yolunda mı?"

bir ileri bir geri baktı, gözleri kısılmıştı. Başımı salladım.

"Senin aşağılık arkadaşılığınla bir an daha geçirmektense cehennemin kızgın çukurlarıyla yüzleşmeyi tercih ederim," diye tısladım Alexander'a ve sırıtışı genişledi.

"İşte burada." Kollarını kavuşturdu. "Neredeyse onu kaybettiğimi sanıyordum."

Nicolette gözle görülür biçimde rahatsız görünüyordu ve ben de onun acısına son vermeye karar verdim. Son bir kızgın bakışla döndüm ve onu da yanıma çektim.

"Cidden Bay Preston'la mi konuştun?" diye sordu kuşkuyla, ben de homurdandım.

"Bay Preston kıcımı öpebilir." Sınıf arkadaşım gülümsemesini gizlemek için elini ağzına götürdü.

"Eminim bu konuda iyidir." Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum ve dudaklarımdan histerik bir kahkaha kaçtı.

"Nico, böyle kirli düşünceler mi? Leilah seni bozmuş." Pembe yanakları daha derin bir ton aldı.

"Oh, benimle dalga geçmeyi bırak." Eşyalarımı çantama yerleştirirken başımı salladım. "Hadi gidelim, geç oluyor."

Nicolette ve ben küçük bir mola vermiştik çünkü o waffle ve krema için ölüyordu. Vedalaştıktan sonra tek başıma odama doğru yol aldım, saatlerce kambur oturmaktan sırtım ağrıyordu.

Bitti.

Bazen New Orleans'ta sahne alan şarkıcının şarkılarından birinin nakaratını mırıldandım. Belki de durum her şeye rağmen iyiydi ve onu bir gün görebilecektim. Birkaç adım sonra odamda bir kalp atışı daha duydum.

Sihrimin derinliklerine daldım ve gümüş ışığa tutundum. Sadece güvende olmak için, dedim kendime. Süpersonik bir hızla kapıyı yırtarak açtım ve rahat bir nefes aldım.

"Artık bir sapık mı oldunuz *profesör*?" diye sordum ve bana alaycı bir gülümseme verdi.

Çantamı yere bıraktım ve odağımı şu anda yatağımda oturan ve sanki beni daha önce görmemiş gibi tepeden tırnağa süzen Alexander'a çevirdim.

"New Orleans hakkında konuşmalıyız. Küçük arkadaşın sözümüzü kesene kadar bu konuyu açacaktım. Dürüst olmak gerekirse, öpüşme alışkanlıklarına rahatsız edici düzeyde ilgi gösteriyor." Bir kahkahayı bastırdım.

"O zaman konuş," dedim ceketimi, botlarımı ve taytımı çıkarmadan önce. Alexander boğazını temizledi.

"Şehir tehlikeli. Çok fazla cadı avcısı var." Bir kaşımı kaldırdım. Cadı avcıları mı? Başka hangi lanet olası doğaüstü yaratıklar ? "Ve

vampirlere pek sempati duymuyorlar. Ne de olsa neredeyse aynı kanı paylaşıyoruz." Bu kelimeyi duyunca midem bulandı.

"Seeneklerimiz sınırlı." Yüzüm sertleşti. "Ve daha ne kadar kendim olacağımı bilmiyorum." Yüzünde ölümcül bir gölge belirdi ve gözleri karardı.

"Evet, belki, ama şehir bir intihar görevi de olabilir." Ona acımasızca baktım.

"Bize soğuk davrandığınıza göre, hayatta kalmamız konusunda oldukça endişelisiniz." Gözlerini devirdi.

"Sana soğuk davranmadım, sadece-" Derin bir nefes aldı. "New Orleans çok tehlikeli."

Kollarımı kavuşturdum.

"Akıl sağlığını bu kadar önemsiyorsan sen de gelebilirsin." Dondu kaldı, yüzü solmuştu. Gözlerimi kısarak ona doğru birkaç adım attım.

"Tabii... bizimle birlikte hayatını riske atmak istemiyorsan o başka." Kelimeler için çabaladı ama her biri boğazında düğümlendi. Sanki söylenmemiş cümlelerde boğuluyor gibiydi. İçimi bir korku kapladı.

"Yapamam," dedi sonunda, nefesi kesilmiş bir halde. Daha önce kekelediğini hiç duymamıştım ve bu versiyonu beni çok endişelendirdi. Doğru olmayan bir şeyler vardı, bunu gözlerinde görebiliyordum.

"İyi değil misin?" Başımı öne eğdim. Dışarıdan bakıldığında, profesör kıyafeti ve tüm o telaşıyla her zamanki gibi görünüyordu.

"Evet, öyleyim. Ben sadece... yapamam." Sanki bir şey çok kaşınıyormuş, bir kolye çok sıkıyormuş gibi boğazını tuttu.

"Yapamazsın. Tamam. Ama benden elimdeki tek şans bir kenara atmamı isteme. Keşke bu yük sadece benim omuzlarımda olmasaydı. Her zaman kontrolün bende olmasından bıktım."

"Özür dilerim. Sana neden yapamayacağımı söylemek isterdim ama... *Ben... Sadece. Yapamam.*" Tekrar boğazına uzandı. Sanki vücudu söylemeye çalıştığı kelimelerle savaşıyordu.

Kafamdaki dişliler dönmeye başladı ama bir anlam veremiyordum ve daha fazla düşünmeden karşımda duruyordu, bakışları işkence görüyordu.

"Her zaman kontrol sende olmak zorunda değil, biliyorsun değil mi?" Parmakları elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. ama eline de sokulmadım. "O maske olmadan bile çok güçlüsün." Başımı salladım.

"Bazen o maskenin benden geriye kalan tek şey olduğunu düşünüyorum." Alexander'ın dudakları alnımı sıyırdı ve omuzlarım biraz gevşedi.

"Senden geriye bir şey kalmasaydı bilirdim," diye fısıldayarak cevap verdi, sesi alçak ve sertti.

"Beni çok az tanıyorsun," diye itiraz ettim iç çekerek.

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Sen ve ben aynıyız." Sonunda kollarımı onun merkezine doladım ve vücudunun verdiği hissin tadını çıkardım. Kasları gergindi ve kalbi yanağıma doğru çılgınca çarpıyordu.

"Şimdi iyi bir kız ol ve ben kontrolü ele alırken uzan." Başımı kaldırdım, sözleri karşısında şaşırmışım. İtiraz edemeden dudakları dudaklarımla buluştu ve dünya başıma yıkıldı. Dili benimkini buldu ve yemin ederim cennetin tadını aldım.

Alexander vampir refleksleriyle beni kaldırdı ve bluzumun düğmelerini açıp üzerimden çıkarmadan önce yumuşak şiltenin üzerine oturttu. Bir saniye sonra sütyenim de yere düştü. Eteğimin fermuarını açabilmesi için arkama yaslandım. Çok yavaşça külotumu da çıkardı ve bir an sonra altında çırlıçıplak yatıyordum, parlak mavi gözleri vücudumun her santiminde geziniyordu.

"Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzelsin." Yanaklarımda hafif bir kızarıklık hissettim.

Akıcı bir hareketle gömleğini çıkardı, böylece çıplak gövdesi parlak ay ışığı tarafından aydınlatıldı. Alexander ölümcül bir meleğe benziyordu ve onunla günah işlemek için her şeyimi verebilirdim.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve görünmez zincirler bileklerime dolanarak kollarımı başımın üzerinde tuttu. Sanki beni yatak başlığına bağlamış gibiydi.

Korku içime yayıldı ve göğsüm sıkıştı.

"Bana güveniyor musun?" Ağızım aniden çok kurudu. Ama alarm zillerine rağmen başımı salladım.

Dar pantolonunun düğmelerini çözdü ve pantolonunu çıkardı. Gözlerim açgözlülükle onun her hareketini takip etti.

Ona dokunamamak işkence olurdu.

Alexander bacaklarımı ayırdı ve dili meme uçlarımı okşarken kendini bacaklarımin arasına itti. Benden sert bir inilti kaçtı.

Parmakları bacaklarımin arasında, onlara en çok ihtiyaç duyduğum yerde yolunu buldu.

"Hmm, benim için çok ıslak ve ben daha başlamadım bile," diye mırıldandı. Acı verici bir yavaşlıkla, daha hızlı gitmesi için ona yalvarmak üzere olana kadar iki parmağını içeri ve dışarı kaydırđı.

Öpücükleri göbek deliğimde gıdıklayıcı nefesini hissedene kadar aşağıya doğru ilerledi. Ona dokunamadığımda her şey çok daha yoğundu.

Dili klitorisimin üzerinde kaydı ve ben de dokunuşuna ihtiyaç duyarak ona doğru bastırdım. Tanrım, çok doğru, çok gerçek hissettirdi.

Dilini içime gömmeden önce en hassas noktayı emdi ve ben zevkle haykırdım. Daha, daha, daha.

Ben daha sözümü bitirmeden doğruldu, bakışları ateş doluydu.

"Aç mısın?" diye sordu, çenesi parlıyordu. Anlamamıştım. "Neden soruyorsun?" Başı olmadan tenim birden çok soğuk gelmeye başladı. bacaklarımın arasında.

"Evet mi hayır mı?" Bana aceleyle baktı, gözlerimde olmayan bir şeyi arıyordu.

"Evet." Kızgın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ağzını aç, aşkım." Ne yapmak üzere olduğunu anlamadan önce dişlerini bileğine geçirdi, dizleri kalçalarımın sağında ve solundaydı.

"Ne yapıyorsun?" Neredeyse panikleyerek sordum.

"Güven bana." Şaşırtıcı bir şekilde, kanının kokusu odayı hemen doldurdu ama insanınki gibi kokmuyordu. Aklınızı kaçırmınıza neden olmuyor, sizi öngörülemez yapmıyordu.

Bunu yapmak isteyip istemediğime, içimdeki canavara gerçekten teslim olmak isteyip istemediğime karar vermek için tam bir saniyem vardı. İnsan kanı değildi ama eylem aynı kaldı.

Yine de bu içmekten çok daha fazlasıydı. Alexander'ı aşkım, kaderim olarak kabul etmekle ilgiliydi. İçgüdülerim bana bu anın daha önce paylaştığımız her şeyden daha samimi olduğunu söylüyordu.

Ben de ağzımı açtım. Ve kanı dilimin üzerine damladı.

Tadı eziciydi, bu dünyanın dışındaydı. Daha önce, ölümden yeni uyandığımda onun kanını içmiştim ama bu seferki farklıydı. Tadı en şeytani ayartma, baştan çıkarma ve sonsuzluk gibiydi. Kanı içimde uyuyan her hücreyi harekete geçirdi ve daha net görebiliyor, daha net koklayabiliyor ve daha net duyabiliyordum. Sanki komadan uyanmış gibiydim. Duyularımın çoktan tam potansiyeline ulaştığını sanıyordum,

Ama Alexander'ın bir damla kanı yanıldığımı kanıtladı. Tanrım, nasıl bu kadar uzun süre kansız kalabildim? Ne kadar kurumuş olduğumu ancak şimdi fark ettim.

"Daha fazla," diye soludum ve dudaklarımı yaladım, dilim dişlerime sürtündü.

"Şimdiden bu kadar açgözlü mü oldun?" Güldü, derin ve baştan çıkarıcı. Siktir, evet.

Cevap verecek zamanım yoktu çünkü çoktan içime gömülmüştü. Onun kanı tüm vücudumu bir sinir yumağına dönüştürmüştü. Her dokunuşu on kat daha şiddetliydi ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki tüm vücudumda titrediğini hissedebiliyordum.

Acımasız bir tempo tutturdu, hızlı ve sert. Beni becerme biçiminde insani hiçbir şey yoktu. Hayır, bu sefer vampir kontrolü ele almıştı. Kalçalarımı birbirinden ayırma şekli, beni tüm gücüyle çalıştırma şekli sevgi dolu değil, açgözlüydü.

O avcıydı, ben de av. Omurgamın dibine kadar ısı yayıldı ve kaslarım onun aletinin etrafında sıkıştı. Sadece biraz daha ve ben boşalacaktım.

Yine kendini ısırdı, ama bu sefer büyük bir yudum aldı. Hastalıklı bir hayranlıkla, G noktama mükemmel açıyla masaj yaparken her hareketini izledim.

Alexander yüzümü parmaklarının arasına aldı ve yanaklarıma bastırarak ağzımı açmaya zorladı.

"Al biraz daha." Kanın ağzından benimkine şarap gibi akmasına izin verdi ve Tanrım, bu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik etti.

Ağzı benimkini buldu ve hınzır gülümsemesini dudaklarımda hissettim.

Çok geçmeden içimden çıktı ve beni bir tüy gibi döndürmeden önce ona kızgınlıkla baktım, böylece dizlerimin ve dirseklerimin üzerindeydim, bileklerimin etrafındaki büyü hala sıkıca yerindeydi.

Yatağın arkamda hareket ettiğini hissettim ve sonra, aman

Tanrım.... Keskin bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek sordum.

Başparmağını kıcıma bastırırken soruma cevap vermedi, sadece birazcık ve yine de vücudumda ve doğrudan uyluklarımda arasında şok dalgaları gönderdi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Kahretsin, bilmiyordum. Tüm vücudum elektriklenmişti. Başparmağı daha derine kaydı ve boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı.

"Sanırım bu evet demek." İki parmağının daha amıma girdiğini hissettim ve elimde olmadan eline doğru eğildim, umutsuzca ihtiyacım olduğu gibi kalçalarımı hareket ettirdim.

"İşte böyle. Küçük bir sürtük gibi elime bin." Kahretsin, benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı ve yine de bu sözler beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

Zihnime yepyeni bir duygu yelpazesi yerleşirken, onun adı dudaklarımda sürekli bir yoldaş oldu.

"Sana ne kadar taptığımı bilmiyorsun Avery, vücudunun her santimine ve ruhunun her zerresine."

Karnımı kavradı ve beni dizlerimin üzerine çekti, göğsünü sırtıma bastırdı. Görünmez zincirler bizimle birlikte hareket etmişti ve şimdi tavandan sarkıyor gibiydiler.

Hiç vakit kaybetmeden, beni çığlık attıran sert bir hamleyle üzerime atıldı.

Alexander elini boğazıma doladı ve diğeri bacaklarımda arasında hareket ederken kan akışım üzerindeki baskıyı hissettim.

"Isır beni," dedim soluk soluğa ve bir anlığına donup kaldı, sonra hızı daha da inatçı bir hal aldı.

"Emin misin?" Talebime şaşırılmış gibiydi ama kesinlikle karşı değildi.

"Evet, lanet olsun, yap ," diye ısrar ettim, ona mükemmel erişim sağlamak için başımı eğdim.

Tüm bedenim onun dişlerini içimde hissetmek için yalvardı, o zaman hissettiğim adrenalini için. Buna ihtiyacım vardı.

Ve sonra dişlerini boğazıma geçirdi.

Yıldızlar damarlarımda dans etti ve göğsümdeki iplik mavi ve yeşilin en parlak tonlarında parladı.

Alexander'ın boğazıma doğru inlemeleri zonklayan bedenimde yankılandı ve kalbimin atmayı bıraktığından emin oldum. Göğsümden bir zevk kasırgası geçti ve içimdeki her şey kasıldı. Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım ve bir daha asla uyanmak istemiyordum. Ölmüş ve yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Tenimde sadece Alexander'ağzı ve içimde kalp atışlarımla senkronize bir şekilde titreşen aleti vardı.

Beni arkadan becerirken başparmağının klitorisim üzerindeki baskısını artırdı ve ben parçalara ayrıldım.

Bir saniye bile geçmeden beni kenara kadar takip etti. Beni doldurduğunu, içimde titreştiğini ve yükünün kalçamdan aşağı damladığını hissettim.

"Seni seviyorum, Avery. Şimdi ve diğer tüm yaşamlarda," diye fısıldadı ve ben donakaldım. Bu bir halüsinasyon muydu, yoksa İkinci Alexander Preston bana olan aşkını gerçekten itiraf mı etmişti? Nasıl tepki vereceğimi, ne söyleyeceğimi bilemedim. Her şey çok çabuk olmuştu ve bu duruma hazırlanacak, düşüncelerimi sorgulayacak zamanım olmamıştı.

Aramızdaki bu şeyin sadece bir flört olmadığını, gerçek, eski ve güçlü bir şey olduğunu farkındaydım.

"Ben de seni seviyorum."

Saçlarımı okşayıp omuzlarıma masaj yaparken, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak YILLARCA UYUDUK. Bir noktada Alexander piyanonun başına oturdu ve elinde yarım içilmiş bir sigarayla yürek parçalayan güzellikte bir şarkı çalmaya başladı.

Melodiyi sanki daha önce yüzlerce kez çalmışım gibi biliyordum. Belki de başka bir hayatım vardı.

Notalar havada asılı kaldı, her biri yürek burkan bir çılgıktı. Bir girdap gibi etrafımda dönüyor, melankolik melodisiyle beni içine çekiyordu. Ses ağlayan bir söğüt gibiydi, dalları kederle ağırlaşmış, esintide hafifçe sallanıyordu.

Bu melodi acı-tatlı bir anı gibiydi, gittikten uzun süre sonra bile güzelliği ve acısıyla aklınızdan çıkmayan türden. Aşkın ve kaybın, umudun ve umutsuzluğun, hayatı yaşamaya değer ve aynı zamanda dayanılmaz kılan her şeyin şarkısıydı.

Tuşlar fildişi gözyaşları gibiydi, her biri çok uzun süredir bastırılmış duyguların serbest bırakılmasıydı. Kırık bir kalbin sesi gibiydiler, milyonlarca parçaya bölünmüşlerdi ama yine de susturulmayı reddeden şiddetli bir yoğunlukla atıyorlardı.

Şarkı ilerledikçe yoğunluğu artıyor, beni yutmakla tehdit eden bir kreşendoya ulaşıyor gibiydi. Notalar kıyıya vuran dalgalar gibiydi, güçleri durdurulamaz, kuvvetleri inkar edilemezdi. Rüzgâr gibiydiler, gecenin içinde uğulduyorlardı ve asla olmaması gereken bir aşkın yankılarını taşıyorlardı.

Ve son nota vurulduğunda, bir fısıltı gibi havada asılı kaldı, yumuşak, kederli bir veda. Melodi beni nefessiz bırakmıştı, kalbim

Güzelliğinin ve acısının ağırlığıyla. Sonsuza dek benimle kalacak bir şarkıydı, kaybedilen her şeyin ve asla olamayacak her şeyin unutulmaz bir hatırlatıcısıydı.

"Bu şarkıyı biliyorum," diye fısıldadım, daha çok kendi kendime. Alexander bir kaşını kaldırdı.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet, bir keresinde oynadığımı hatırlıyorum..."

"Pek olası değil, aşkım. Bu şarkı ben ve eski müzik öğretmenim tarafından eğlence için bestelenmişti. Uzun zaman önceydi."

Dudaklarımdan hafif bir iç çekiş geçti.

"O bir müzik dehasıydı," diye itiraf ettim, biraz da kıskanarak.

"Öyleydi," dedi bana o asla yorumlayamadığım gülümsemelerinden biriyle.

Alexander sigarasını akademinin dış duvarında söndürdü ve izmariti çöpe attıktan sonra yanıma yerleşip beni hafifçe ileri geri salladı.

Gözlerim çoktan kapanmış, rüya ile gerçek arasındaki perde yarı açık kalmıştı.

"Bir gün seninle evleneceğim, Alexander Preston," diye mırıldandığımı duydum ve sözlerimi geri alamadım. Güldüğünde göğsünün yanağımda titreştiğini hissettim.

"Bu bir söz mü yoksa tehdit mi?" Vücuduna daha da sıkı sarıldım. "İkisi de."

I *Yapamam, yapamam, yapamam.* Alexander'ın sözleri günün geri kalanı boyunca beni takip etti ve onun şifreli sözlerini ne kadar anlamlandırmaya çalışsam da yapamadım.

Geniş koridorda yürürken Nicolette "Sakin ol," diye fısıldadı. Leilah, Noah ve Caleb ile buluşmak için ortak salona doğru yola çıktım. İnsanlarla ilk kez gerçekten bir arada oluyordum ve kontrolü kaybetme düşüncesi beni çok korkutuyordu.

Arkadaşlarım sonunda yuvadan ayrılmam için bana öğüt veriyorlardı ve ben de isteksizce kabul etmişim.

"Ben zaman ," diye teminat verdim ve bana bilmiş bir bakış attı.

"Sınıfımızdaki çocuğa ne olduğunu hatırlatmamı ister misin?" İçimden bir ürperti geçti.

"Ben sadece senin onurunu savunuyordum," diyerek omzumu onunkine çarptım. Gözlerini devirdi ve beni de kendisiyle birlikte çekti.

Nicolette'in Akademi'de sadece birkaç *arkadaşı*, daha doğrusu tanıdığı vardı ve benimkilerle tanışmak için can atıyordu. Kendini benden çok daha iyi kontrol ediyordu, bu yüzden onun için endişelenmiyordum. Öte yandan ben her zaman tetikte olmak, biri yaralanırsa kaçmaya hazır olmak zorundaydım.

Koridorda yürürken, seslerin ve kahkahaların uzaktan gelen mırıltısı, ortak salonun açık alanını görene kadar daha da yükseldi.

İnsan kanının baştan çıkarıcı kokusu burnuma çarptı ve bir an için kendime bir adım daha atamayacağımı söyledim, ta ki zihinsel olarak kendimi tekmeleyip yürümeye devam edene kadar.

Kollarımızı kavuşturarak içeri girdik, bizi karşılayan tanıdık manzaraları ve sesleri içimize çektik.

Oda, kükreyen şöminenin titrek ışığıyla doluydu ve mekâna sıcak bir parıltı yayıyordu. Yanan odun kokusu, bir grup öğrencinin bir araya toplanıp içeceklerini yudumladığı ve hararetli bir şekilde sohbet ettiği yakındaki bir masadan yayılan taze demlenmiş kahve kokusuyla karışıyordu.

Odanın etrafına serpiştirilmiş koltuklarda daha fazla öğrenci tembel tembel uzanıyor, birlikte şakalaşıp gülerken ders kitaplarını kucaklarında unutuyorlardı. Sesleri hafif bir uğultu halinde birbirine karışıyor, arada bir kahkaha patlaması ya da bardak şingirtıları ile noktalanıyordu.

Odanın uzak köşesinde, bir grup öğrenci bilardo masalarının etrafında toplanmış, atışlarını yaparken bağılıyor ve tezahürat yapıyordu. Topların keskin şakırtısı odada yankılanıyor, dedikodu yapan vampirlerin yumuşak mırıltılarına karışıyordu.

Üzerimizdeki avize yıldızlar gibi parlıyor, odaya yumuşak bir ışık yayıyor ve etrafındaki öğrencilerin yüzlerini aydınlatıyordu.

Ancak bu sıcaklık ve ışığın ortasında bile düşüncelerimin kıyısında dolaşan huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum. Sanki pençelerim dev örümcekler gibi omurgamdan aşağı iniyordu. Sinirlenerek başımı salladım. Şimdi olmaz.

"Nihayet," diye bağırdı Leilah odanın karşısından, bize el sallayarak.

Bu arada, Caleb ve Noah hararetli bir tartışmanın içine düşmüşlerdi.

Uzun adımlarla ortak salonun diğer tarafına geçtik, arkadaşlarım zaten U şeklindeki bir kanepede oturuyordu. Ortada, Noah dışında kimsenin dokunmadığı atıştırmalıklar ve birkaç meşrubatla dolu küçük bir sehpa vardı.

Nihayet biz geldiğimizde çocuklar sessizliğe gömüldü. Nicolette biraz beceriksizce arkamda durdu ve ben de yanımdan geçebilmesi için bir adım attım.

"Noah, Nicolette," diye ikisini birbiriyle tanıştırdım. Şimdiye kadar hiç yüz yüze tanışmamışlardı ve artık zamanı gelmişti.

Gözleri buluştu ve sanki sadece enerjileri zamanı durdurmuş gibi oda aniden hareketsiz kaldı.

Sanki bu dünyada birbirlerinin gözlerinin renginden daha ilginç bir şey yokmuş gibi uzun saniyeler boyunca sadece birbirlerine baktılar.

Ama çok geçmeden Nicolette'in ağzı aralarındaki büyüyü bozdu.

"Benden koltuk altı fotoğrafı isteyen sapıklardan , değil mi?" Arkadaşıma söylediği ilk sözler karşısında yaşadığım şokla tükürüğümde boğuldum. Caleb soru sorarcasına Leilah'ya baktı ama Leilah ona bilmek istemediğini söyledi.

Nuh'un yüzünden tüm hayat çekilmiş gibiydi ve ilk kez doğru kelimeleri bulamıyordu.

"Hayır, neden sordun?" Kadın ona tatmin olmuş bir şekilde baktı ve sonunda kanepede onun yanına çöktü.

"Sadece emin olmak istedim." Omuz ama son anda dudaklarında küçük bir gülümseme yakaladım.

Sonunda bir iş görüşmesindeki gibi, "Bana kendinden bahset," diye sordu ve Noah'nın terlemeye başladığını gördüm.

Bu kötü şey bütün sabahı onu sosyal platformda takip ederek geçirmişti, böylece, aynen alıntılıyorum, 'sohbet durakladığında çabucak fena olmayan bir tartışma konusu bulabilecekti'. Bu toplantı için benim bazı sınavlar için çalıştığımdan daha fazla çalışmıştı ve muhtemelen Noah'nın ve ailesinin hayatını ezbere biliyordu.

"Hazırlıklı olmayı severim," diye omuz silkerek kendini savunmuştu ama araştırmasının daha çok Noah'nın muhteşem gözleri ve tüm o kaslarıyla ilgili olduğuna inanıyordum.

Onları konuşmalarıyla baş başa bıraktım ve Leilah'ya döndüm.

"Hadi bir fotoğraf çekelim." Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Genelde bu onun cümlesiydi.

"Sen kimsin ve Avery'ye ne yaptın?" Her zamanki alaycı gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Sadece mutlu anları yakalamak istiyorum... böylece onları daha sonra hatırlayabilirim." Sanki karnına yumruk atmışım gibi gülümsemesi kayboldu. Bir an için sadece birbirimize baktık, kelimeler olmadan iletişim kurduk.

"Tamam, hadi yapalım," diye cevap verdi ama bu sefer gözleri resimlerde cansız görünüyordu. Noah ve Nicolette de katıldığında bile.

I Bütün bir öğleden sonrayı Nicolette'in zavallı Noah'yı sayısız aile üyesinin yanı sıra meslekleri, *boş zaman aktiviteleri* ve doğum haritaları hakkında sorgulamasını dinleyerek geçirmişti.

Büyük-büyük-büyükannesine ulaştığımızda, sonunda bir nefes almak zorunda kaldım.

vurup sürükleyerek götürmek.

Şaşkınlık içindeydim, tüm zaman boyunca onun her kelimesine asılmış, her yorumunu dinlemiş ve her sorusuna zevkle cevap vermişti. Sonunda gitme vakti geldiğinde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Noah muhtemelen sorgulamadan sandığımdan daha fazla keyif almıştı. Ya da görüşme partnerinden hoşlanmıştı.

Yatak odamın kapısını iterek açtım, uzun bir günün ardından yatağıma uzanmaya hazırdım. Ama bir şeyler farklıydı. Orada olmaması gereken bir şey vardı. Yatak örtüsünün üzerinde duran kalın, deri ciltli kitabı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı, sanki yoktan var olmuştu.

Kaşlarımı çatarak gizemli nesneye yaklaştım ve onu elime aldım. Ağırdı ve deri kapağı parmak uçlarımda pürüzsüzdü. Sayfalarını çevirdim, metnin içindeki garip sembollere ve büyülü sözlere dikkat ettim. Bir büyü kitabı gibiydi ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Karanlık bir enerjiyle titreşiyor, beni hem büyülüyor hem de tedirgin ediyordu.

Sayfaları karıştırmaya devam ederken, içimde bir önsezi hissinin süründüğünü hissettim. Ne tür bir kitaptı bu? Odama nasıl girmişti? Ve daha da önemlisi, bununla ne yapmam gerekiyordu?

Pijamalarım ile oturup büyü kitabının sayfalarına dalarak saatler geçirdim. Okudukça, hem karanlık hem de baştan çıkarıcı bir dünyanın derinliklerine daldığımı hissediyordum. Her sayfada yeni bir büyü vardı ve her biri büyü yapan kişiye hayal bile edilemeyecek bir güç vaat ediyordu.

Ruhları çağırmak, elementleri daha büyük ölçüde kontrol etmek ve kendini farklı yaratıklara dönüştürmek için büyüler okudum. Kehanet büyülerini, korunma büyülerini ve kişinin kendi gücünü ve dayanıklılığını artırmaya yönelik büyüler vardı.

Kendimi duyguları değiştirebilen büyüler, birinin gerçeği söylemesini sağlayabilen büyüler ve hatta görünmezlik iksiri yaratma talimatları okurken buldum.

Ama sonra, okumaya devam ederken, gözlerim diğerlerinden daha yıpranmış bir sayfaya takıldı. Sanki birisi bu sayfayı defalarca okumuş gibiydi ve bu durum merakımı uyandırdı.

Birinin iradesini bağlamayı, her emrinize itaat etmesini sağlamayı vaat eden bir büyüydü. Büyüyü okurken sayfalar parmaklarımın altında çatırdadı, satırlar daha önce hiç duymadığım bir dildeydi. Belki Elyanne'daki eski dildir?

Aşağıdaki metin çok uzun olduğu için tercüme edilememiştir.
Belki büyü'nün basit bir açıklaması?

KAN VE BAĞLA, sonsuza dek bağlısınız,

Daha önce gelenlerin kuklası olacaksın, asla karar veremeyeceksin. Sessiz ve itaatkâr, sesiniz çıkmadan hizmet edeceksiniz, Özgürlüğü olmayan bir hayat, seçimi olmayan bir ruh.

Ne bu lanetten, ne de efendilerinizin buyruğundan söz edin,

Çünkü itaatsizlik tarifsiz bir ceza getirir. Sorgusuz sualsiz onların emirlerini yerine getireceksiniz,

Onların hizmetkârı, onların kuklası, zaman toza dönüşene kadar.

*AMA RUHUN PARAMPARÇA OLSA DA, yaşamın devam etse de,
Onların cehennem zincirlerinden kurtulacaksın.*

*ARTIK ONLARIN KUKLASI DEĞİLSİN, artık onların
kölesi değilsin, Kendi efendin olacaksın, cesur ve
yürekli.*

*BU UYARIYA KULAK VERİN, vampir ve onlara iyi hizmet
edin, Çünkü özgürlüğünüz ancak parçalanarak
yaşayacaktır.*

Tekerlemeleri tekrar tekrar okudum ama bir türlü çözemedim. Kan bağı olan akrabalar tarafından zihin kontrolü, aile için bir köle, bu kolaydı. Ayrıca, kontrol edilenin kontrol hakkında konuşamaması da açıktı. Ama parçalanmış ruhla ilgili kafiyei anlamadım.

İç çekerek, bu kitabın kime ait olduğunu merak ederek kaskatı uzuvlarımı gerdim.
için.

En arka sayfayı çevirdim, ama isim yerine sadece şu yazı vardı
sayı ve harf dizisi.

Sanki herhangi biri onun imzasıyla evde ne tür bir büyü çalıştıklarını itiraf edecek kadar aptal olabilirmiş gibi.

Rakam ve harf dizisini tekrar kontrol ettim, çünkü garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Tam olarak on karakter.

Fazla düşünmeden çantamdan bir kitap çıkardım ve işte... benzer bir dizi. Bu bir kütüphane pusulasıydı. Akademideki her kitabın arkasında böyle bir şey yazardı, böylece büyü bölümünde kolayca bulabilir ve doğru yere geri koyabilirdiniz.

Garip. Sanki böyle bir kitap kütüphanemizde mevcutmuş gibi. Bundan şüpheliydim; arkasında daha fazlası olmalıydı.

İlgim en üst düzeye çıkmıştı.

Rüzgar gibi hızlıca bir pantolon ve kazak giydim ve sadece vampirlerin girebildiği kütüphaneye doğru yola çıktım. Neyse ki saat oldukça geç olduğu için kesinlikle kimseyle karşılaşmayacaktım. Tehlikeli büyülerle dolu eski bir kitabı neden yanımda taşıdığımı açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

Çok sayıda koridordan, kıvrımlardan ve dönüşlerden geçtim, sadece mobilyaların gölgelerinde hareket etmeye dikkat ettim. Muhtemelen bu şekilde daha şüpheli görünüyordum, ama o anda umurumda değildi, sadece sıranın beni nereye götüreceğini görmek için kütüphaneye girmek istiyordum.

Küçük bir grup genç insan önümdeki daha aydınlık başka bir koridora döndü ve nihayet hedefimin girişinin önüne gelene kadar aramaya devam ettim.

Neyse ki kapı henüz kilitlenmemişti, yani hâlâ birkaç dakikam vardı.

Bir kedi gibi raflar arasında geziniyor, numaralar sayesinde kütüphanenin arka köşelerinden birine gidiyordum. Parlak deri kapaklar yerlerini, üzerlerinde iki parmak kadar toz bulunan yıpranmış kitaplara bırakmıştı.

Giriş uzakta kayboldu, gideceğim bölüm zar zor . Neyse ki vampir gözlerime sahiptim ve bulmak için o kadar ışığa ihtiyacım yoktu. Yine de burası ürkütücüden de öteydi. Kütüphane pusulası bana sağ rafın sonuna gitmemi söyledi ve ben de itaat ettim. Her şey o kadar sessizdi ki neredeyse kendi kalbimin sesini duyabiliyordum.

odada yankılanıyor. Üstten

üçüncü sıra.

Sinirlenerek, boş olması gereken alana baktım. Ama tam da bu kara kitap için öngörülen yerde, çok daha büyük ve zarif, koyu kırmızı derisi altın varaklarla süslenmiş başka bir kitap vardı.

Titreyen ellerimle aldım ve sıralamayı kontrol ettim-aynı. Biri benimle dalga geçmek mi istemişti?

Sinirlenerek kitabı karıştırdım ama hepsi sıkıcı aile ağaçlarıyla doluydu.

İstifa ederek kitabı geri koymak istedim ama bir isim dikkatimi çekti: Birinci Alexander Preston. Belli ki bu Preston soy ağacıydı. Oval portreler, kadınların doğum tarihleri ve kırlık soyadları da dahil olmak üzere zarif harflerle süslenmişti. Gözlerim Alexander'ın güzel annesine ve onun siyah buklelerine takıldı.

Seni ben öldürdüm. Korktun mu? Bu düşünceyle ürperdim. Başka resimlere bakmadan önce kendi kendime "Sadece sinir" dedim.

Sayfayı çevirdim ve Alexander'ın doğum tarihiyle birlikte resmini buldum. Bakışları inatçı, soğuk ve boştu. Yüz hatlarında en ufak bir yaşam belirtisi yoktu.

Parmaklarım küçük resmi okşadı, o kadar özenle çizilmişti ki neredeyse bir fotoğraf gibi görünüyordu.

Tuhaf ama tanidik bir isim daha gözüme çarptı.

Eleanor Preston, kızlık soyadı Eleanor Blight. İkinci Alexander Preston'ın gayrimeşru karısı.

Bayılmamak için raflardan birinin kenarına tırmandım, çünkü o ismin altında daha küçük ve diğerleri kadar süslü olmayan bir portre vardı.

Boğazımda boğuk bir çığlık düğümlendi. Sararmış sayfalardan bana bakan yüz bana aitti, her yönüyle aynıydı, yüzyıllar boyunca zamanda donmuştu. *Ben Eleanor Preston'dım.*

SON SÖZ

New Orleans'lı kötü şöhretli yarı-eşin kim olduğunu bilmek ister misiniz? [Özgürlük ve İhanet'i](#) okuyun - sevdiğimiz tüm mecazları içeren bir düşman aşık fantezi hikayesi.

Güncel kalmak ister misiniz?

TikTok: [biancamov_author](#)

Instagram: [biancamov_author](#) Hive

Social: biancamov Goodreads:

Bianca Mov

Facebook: [Bianca Mov Tartışma Grubu](#) -

Yorumlar biz yazarları motive ediyor ve görünürlüğü artırıyor. Eğer bir tane yazarsanız benim için dünyalara bedel olur. Çok teşekkür ederim!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.